Robin Cook
Agymosás

Regény

Árkádia
Budapest 1988

Fordította
Fencsik Flóra

Robin Cook
Mindbend
G. P. Putnam's Sons, N. Y. 1985
© 1985 by Robin Cook
All Rights Reserved

Hungarian translation © Fencsik Flóra, 1988

Árkádia, Budapest
A kiadásért az Árkádia Könyvklub igazgatója felel
Szedte és nyomta az Alföldi Nyomda
Felelős vezető Benkő István vezérigazgató
A nyomdai rendelés törzsszáma: 298.66-14-2
Készült Debrecenben, 1988-ban

A kötetet szakmailag dr. Matos Lajos ellenőrizte
Felelős szerkesztő: Dezsényi Katalin
A fedélterv Sárkány Győző és Sárkány Roland munkája
Műszaki vezető: Miklósi Imre
Készült 15,98 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 07 108 9

BETILTOTTÁK A MAGZATKUTATÁST

Újabb szabályozások az orvosi kutatás területén. Harold Barlow tudósítása a *New York Times*-nak

Washington, 1974. július 12.

Richard M. Nixon elnök ma a törvényhozás elé utalta az országos kutatási törvényjavaslatot. A törvény országos bizottság létesítését rendeli el az állampolgárok védelmére az orvosbiológiai és -viselkedési kutatások területén. Növekvő gondot okoznak azoknak a kutatótevékenységeknek az etikai vonatkozásai, amelyek gyermekekre, elmebetegekre, foglyokra, gyógyíthatatlan betegekre, de legfőképpen magzatokra irányulnak.

Remélhető, hogy megfelelő irányelvek létrehozása révén elháríthatók lesznek egyes, az utóbbi időkben tapasztalt döbbenetes visszaélések, mint amikor nagyszámú elmebeteg gyermeket szándékosan hepatitisszel fertőztek meg abból a célból, hogy a betegség természetes kifejlődését tanulmányozzák; egy bostoni kórházban pedig néhány hónapja tucatnyi megcsonkított abortált magzatot találtak.

A törvény végrehajtásának első fázisa megtiltja az Egyesült Államokban "az élő emberi magzatra irányuló kutatómunkát mind a művi vetélés előtt, mind utána, kivéve, ha ez a magzat életben maradásának érdekében történik". A magzatok ügye nyilvánvalóan szorosan kapcsolódik az ugyancsak nagy érzelmi hullámokat verő abortuszkérdéshez.

Tudományos körökben meglehetősen vegyes fogadtatást kapott az új jogi szabályozás. Dr. George C. Marstons a Cornell Egészségügyi Központ részéről örömmel üdvözölte a készülő törvényt, és megállapította: "Nagy szükség volt már a humán jellegű kísérletek etikai kezelésének új irányelveire. A versenyszellem keltette gazdasági nyomás gyors tudományos eredményeket sürget – s ebben a légkörben elkerülhetetlenek a visszaélések."

Dr. Clyde Harrison az Arolen Gyógyszergyár részéről nem ért egyet dr. Marstonsszal, mondván: "az abortuszellenes politika béklyóba köti a tudományt, akadályozza az egészségügyi célzatú kutatást". Dr. Harrison kifejtette a továbbiakban, hogy a magzatkutatás számos jelentős kutatási eredmény elérését segítette elő.

Korai lenne megítélni a törvényjavaslat hatását, amíg a különféle törvény-előkészítő bizottságok meg nem teszik javaslataikat Caspar Weinberger miniszternek. Az új törvény azonnali hatást fog gyakorolni a kutatás területére; nagymértékben csökkenti a magzati szövetek elérhetőségét. Ilyen szöveteket eddig elsősorban művi vetélések szolgáltattak, az azonban még nem ismert, hogy szerepet játszott-e ez a szükséglet abban, hogy az orvosok az adott abortusz elvégzése mellett döntsenek vagy sem…

Előhang

JULIAN-KLINIKA, NEW YORK CITY,
1984. NOVEMBER 27.

A tű hátul hatolt be Candice Harley derekába, utána valami éleset, égetőt érzett. Akár egy méhcsípés, de a fájdalom hamar elszállt.

– Most helyi érzéstelenítést adok, Candy – mondta dr. Stephen Burnham, jóképű, kreol bőrű aneszteziológus, aki előzőleg azt bizonygatta Candynek, hogy semmit se fog érezni. A baj csak az volt, hogy máris fájt, igaz, nem nagyon, de ahhoz épp eléggé, hogy kissé meginogjon a hite dr. Burnham szavában. Ő azt szerette volna, ha elaltatják. De dr. Burnham megmagyarázta, hogy a gerincvelői érzéstelenítés biztonságosabb és hogy általa a közérzete is jobb lesz az abortusz és a meddővé tétel után.

Candy az alsó ajkába harapott. Megint belényilallt a fájdalom. Most sem volt komoly a dolog, de Candice úgy érezte, nem készítették fel a történtekre. Harminchat éves létére soha még kórházban sem volt, nemhogy műtötték volna. Rettegett, és ezt meg is mondta dr. Burnhamnek. Újra érezte azt az égető nyilallást, és ösztönösen kiegyenesedett.

– Ne mozogjon, kérem – szólt rá dr. Burnham.

– Elnézést – nyögte Candy, attól tartott, ha nem viselkedik jól, majd nem látják el kellőképp. Egy kerekes hordágy szélén ült, a műtő melletti benyílóban. Előtte egy nővér állt, jobbján függöny, amelyet behúztak, hogy elválasszák a benyílót a forgalmas műtőfolyosótól. Szemközt vele ajtó; kis üvegablakán át belátott a műtőbe.

Candyn nem volt más, csak egy lenge kórházi ing, szétnyitva hátul, ahol az orvos tevékenykedett. Előzőleg alaposan elmagyarázta Candynek, mi fog történni, ám a lány a félelmetes környezetben alig tudott figyelni. Minden új volt és rémületes.

– Tuohy-tűt kérek – szólt dr. Burnham. Vajon mi fán terem ez az ijesztő nevű tű? Föltépett celofáncsomagolás reccsenése hallatszott.

Dr. Burnham szemügyre vette gumikesztyűs kezében a nyolccentis tűt, föl-le húzkodta a szondát, hogy lássa, könnyen jár-e. Odalépett Candy baljára, hogy meggyőződjék róla, egyenesen ül-e, majd arra a területre irányozta a tűt, ahová az imént a helyi érzéstelenítő injekciót adta.

Két kézzel döfte be a tűt Candy hátába. Tapasztalt ujjai érzékelték, hogyan hatol át a tű a bőrön, és csúszik be Candy gerinccsigolyáinak kiálló csontjai közé. Közvetlenül a ligamentum flavum előtt, a gerinccsatornát borító gát előtt

állt le. Az epidurális érzéstelenítés nagy ügyességet kívánt, dr. Burnham épp ezért alkalmazta szívesen. Tudta: nem mindenki ért hozzá ilyen jól. Lendületesen húzta ki a szondát. Ahogy számított rá: egy csöpp gerincvelő-folyadék se jött ki. Visszahelyezte a szondát, még egy milliméterrel előbbre tolta a Tuohy-tűt, s érezte, hogy áthatol a ligamentum flavumon. A próbaadagnyi levegő könnyedén bement. Remek! Az üres tűt tetracainos tűvel cserélte ki, és beadott egy kis adagot Candynek.

– Olyan különösen érzem a lábszáramat oldalt – szólt szorongón Candy.

– Ez csak azt jelzi, hogy helyben vagyunk – mondta dr. Burnham. Fürgén kihúzta a tetracainos tűt, azután kis műanyag katétert vezetett be a Tuohy-tűn. Mihelyt a katéter a helyére került, kihúzta a tűt. Kis tapasz került a csapolás helyére.

– Meg is vagyunk – húzta le steril kesztyűjét dr. Burnham, és Candy vállára tette kezét, jelezve, hogy hátrafekhet: – Nem mondhatja, hogy túlságosan fájt.

– De nem érzem az érzéstelenítést – mondta Candy, félt, hogy akkor is hozzálátnak a műtéthez, ha az érzéstelenítés még nem hat.

– Azért nem érzi, mert még nem is kapta meg – válaszolta dr. Burnham.

Candyt végigfektették a vizsgálóasztalon, a nővér fölsegítette a lábát, azután vékony vászontakarót terített rá. Candy a mellére szorította a takarót, mintha az megvédené. Dr. Burnham egy kis plasztikcsővel babrált, amely Candy háta mögül kígyózott kifelé.

– Még mindig ideges? – érdeklődött dr. Burnham.

– Még idegesebb vagyok! – vallotta be Candy.

– Adok még egy kis nyugtatót – simogatta meg a lány vállát biztatóan az orvos. Candy figyelte, mint injektál be valamit az infúziós csőbe.

– Oké, gyerünk – szólt dr. Burnham.

A kerekes hordágy hangtalanul gördült be Candyvel a műtőbe. Hallatlan nyüzsgés volt odabenn. Candy szeme körbejárt. Vakítón fehérlett a helyiség, fehérre csempézett falak és padló, fehér hangtompító mennyezet. Az egyik fal teli röntgenfilmnézőkkel, a másik futurista elektronikus monitorokkal.

– Oké, Candy – mondta a dr. Burnhamnek segédkező nővér. – És most csusszanjon át ide. – A nővér a műtőasztal túloldalán állt, s azt paskolta bátorítólag. Candyt egy pillanatra fölingerelte, hogy parancsolgatnak neki. De ez a hangulata gyorsan elszállt. Nincs más választása, csakugyan. Terhes, egy tizennyolc hetes magzattal. Szívesebben használta ezt a szót: magzat. Könnyebb volt így gondolni rá, mint így "baba" vagy "gyerek". Candy engedelmesen átmászott a műtőasztalra.

Egy másik nővér fölemelte Candy ingét, és parányi elektródákat erősített a mellkasára. Ütemes sípolás hallatszott, de időbe telt, amíg Candy rájött, hogy ez a zaj az ő szívverésének felel meg.

– Megbillentem az asztalt – közölte dr. Burnham, s Candy olyan szögbe került, hogy lába lejjebb volt a fejénél. Ebben a testhelyzetben érezte méhe súlyát a medencéjében. S közben azt a belső rezgést is, amit az előző hetek során már észlelt, és amelyről azt hitte, a magzat mozgása a méhében. Szerencsére ez gyorsan megszűnt.

A következő pillanatban kivágódott a folyosóról nyíló ajtó, és dr. Lawrence Foley hátrált be, pontosan úgy tartotta föl csöpögő kezét, ahogyan a filmekben szokták a sebészek.

– Lássuk csak – mondta sajátságosan monoton hangján –, hogy van ez a kicsi lány?

– Nem érzem az érzéstelenítést – felelte aggodalmasan Candy. Megkönnyebbült dr. Foley láttán. Magas, markáns férfi volt, hosszú orra élesen kirajzolódott a sebészmaszk alól. Candy nem látott mást az arcából, csak a szürkészöld szempárt. A többi el volt takarva, ezüstfehér haja is.

Candy rendszertelenül, de dr. Foleyhoz járt nőgyógyászati rutin ellenőrzésre, s mindig kedvelte, bízott benne. A terhessége előtt tizennyolc hónapig nem volt kivizsgáláson, s amikor néhány hete elment az orvos rendelőjébe, meglepte, mennyire megváltozott dr. Foley. Kedves, száraz humorú emberként emlékezett rá addig. Candy eltűnődött: vajon mennyiben függ össze az orvos "új" viselkedésével, hogy rossz néven veszi az ő házasságon kívüli terhességét.

Dr. Foley dr. Burnhamre nézett, az megköszörülte a torkát: – Az imént adtam be nyolc milligramm tetracaint. Folyamatos epidurált alkalmazunk. – Az asztal végéhez lépett, és fölemelte a takarót. Candy meglátta a saját lábát; fehérlett a röntgennéző készülékek éles, vibráló fényében. Látta, hogy dr. Burnham megérinti, de semmit se érzett, amint az orvos keze fölfelé haladt, egészen a melle aláig. Itt már megérezte egy tű szúrását, s meg is mondta. A férfi elmosolyodott: – Pompás!

Dr. Foley egy pillanatig mozdulatlanul állt a helyiség közepén. Senki se szólt, mindenki várakozott. Vajon min gondolkodik, töprengett Candy, minthogy az orvos láthatólag őt nézte. Ugyanígy nézett, amikor Candy fölkereste a klinikán. Végre megrebbent a tekintete: – Az intézet legjobb altatóorvosát kapta. És most engedje el magát. Mire észbe kap, már készen is leszünk.

Candy mozgást hallott a háta mögül, majd gumikesztyű neszét: dr. Burnham drótkeretet illesztett a fejére. Az egyik nővér a műtőasztalt fedő lepedővel Candy bal karját az oldalához erősítette. Jobb karját dr. Burnham

tapasszal egy támasztólaphoz erősítette, amely megfelelő szögben állt ki a műtőasztalból. Ebbe a karjába ment az infúzió. Dr. Foley kesztyűben, maszkban ismét előtűnt, az egyik nővérrel nagy lepleket borítottak rá, látótere kilenctized részét elzárták előle. Látta odafönn az infúziós palackokat. Maga mögött, ha fejét hátracsavarta, látta dr. Burnhamet.

– Készen vagyunk? – kérdezte dr. Foley.

– Rajtad a sor – felelte dr. Burnham. Letekintett Candyre, hunyorított: – Minden rendben lesz – nyugtatta meg. – Talán érezni fog egy kis nyomást vagy húzást, de fájdalmat nem érezhet.

– Biztos benne? – kérdezte Candy.

– Biztos vagyok.

Dr. Foleyt nem látta Candy, de hallotta, amint azt mondja: – Szikét. – Hallotta a neszt, amint a szike a kesztyűs kézbe ér.

Candy lehunyta a szemét, és várta a fájdalmat. De nem jött, hál istennek. Csak a fölébe hajoló embereket érezte. Most engedélyezte magának első ízben azt a fényűzést, hogy elgondolja: egyszer csakugyan véget ér ez a rémálom.

Kilenc hónappal ezelőtt kezdődött az egész, amikor elhatározta: nem szedi tovább a fogamzásgátlót. Öt éve élt együtt David Kirkpatrickkal. Az azt hitte, Candy ugyanúgy ragaszkodik táncosnői hivatásához, akárcsak ő az íróihoz, de a lány, valamikor a harmincnegyedik születésnapja táján nyaggatni kezdte Davidot: házasodjanak össze és alapítsanak családot. A fiú ellenkezett, mire Candy elhatározta: teherbe esik, biztos volt benne, hogy a másik ettől meggondolja magát. De az megmakacsolta magát, még akkor is, amikor Candy közölte, hogy állapotos. Ha Candy terhes marad, a fiú elhagyja. Tíznapi sírás és számtalan jelenet után Candy végül is beleegyezett az abortuszba.

– Ó! – jajdult most fel Candy, fehér izzású fájdalom nyilallt belé valahol mélyen a bensejében. Olyan érzés volt, mint amikor a fogorvos rátalál a fogban az érzékeny pontra. A nyilallás szerencsére nem tartott soká.

Dr. Burnham fölpillantott az altatólapról, majd fölállt, hogy az izoláló kendők között rálásson a műtéti helyre: – Megrántottátok a vékonybelet?

– Csak félrehúztuk a műtéti területről – ismerte be dr. Foley.

Dr. Burnham visszaült, és Candy szemébe nézett: – Nagyon szépen mennek a dolgok. Rendjén van, hogy fájdalmat érez, ha egy kis belecskét elmozdítanak, de ezt nem teszik többé. Oké?

– Oké – felelte Candy. Az ember megkönnyebbül, ha megnyugtatják, hogy minden úgy megy, ahogy kell. De ez nem lepte meg. Noha Lawrence Foley viselkedéséből mintha eltűnt volna a régi melegség, orvosi minőségében Candy mégis teljességgel megbízott benne. Csodálatosan viselkedett vele kezdettől fogva: megértő volt és vigasztaló, segített az abortusszal kapcsolatos

döntésében. Több alkalommal beszélgetett vele, szelíden magyarázgatta, milyen nehéz egyedül gyereket nevelni, és hangsúlyozta, milyen semmiség egy abortusz – pedig Candy már benne járt a tizenhatodik hétben.

Candy jól tudta, dr. Foleynak és a Julian-klinika munkatársainak köszönhető, hogy rászánta magát az abortuszra. Egyetlen dologhoz ragaszkodott: hogy sterilizálják, vagyis tegyék végérvényesen terméketlenné. Dr. Foley megpróbálta lebeszélni, de ő megmakacsolta magát. Harminchat éves volt, és nem akart többé versenyre kelni a biológiai órával, nem akart többé teherbe esni – hiszen nyilvánvaló, hogy nem is gondolhat házasságra a közeli jövőben.

– Vesetálat – rendelkezett dr. Foley, s hangja visszahozta a jelenbe Candy figyelmét. Fém csattant a fémhez.

– Csipeszt – mondta dr. Foley.

Candy hátrapillantott dr. Burnhamre. Csak a szeme látszott. Arcának többi részét eltakarta a sebészmaszk. Candy mégis látta, hogy az orvos rámosolyog. Átengedte magát a lebegésnek, aztán csak akkor eszmélt, amikor meghallotta: – Készen vagyunk, Candy.

Erőlködve hunyorgott, megpróbált rájönni, mi történik, miközben a helyszín lassan kiélesedett a szeme előtt. Olyan volt, mint amikor egy régimódi tévékészülék bemelegszik: előbb hangok és zörejek, azután lassan előtűnik és értelmessé válik a kép. A folyosóra nyíló ajtó kinyílt, s egy ápoló üres hordágyat gurított be.

– Hol van dr. Foley? – kérdezte Candy.

– Majd fölkeresi az őrzőben – felelte dr. Burnham. – Minden hibátlanul ment. – Odahúzta Candy infúziós palackját a hordágyhoz.

Candy bólintott, könny csurgott végig arcán. Szerencséjére, még mielőtt eltöprenghetett rajta, hogy mindörökre gyermektelen maradt, az egyik nővér megfogta a kezét: – Candy, most áttesszük a hordágyra.

Eközben dr. Foley figyelme a szomszédos helyiségben a fehér terítővel gondosan lefedett acéltálkára irányult. Fölemelte a terítő sarkát, hogy meggyőződjék róla, a példány sértetlen. Majd elégedetten fogta a tálkát, végigment a folyosón és le a lépcsőn a kórbonctanra.

Ügyet se vetve a rezidensekre és technikusokra – pedig többen megszólították –, átment a nagy bonctermen, és belépett egy hosszú folyosóra. Annak végén megállt egy sima, dísztelen ajtó előtt. Fél kezében egyensúlyozta a tálkát, a másikkal elővette kulcsait, és kinyitotta az ajtót. Kicsi és ablaktalan laboratóriumba lépett. Dr. Foley óvatosan, lassan mozgott, gondosan bezárta maga mögött az ajtót, és letette a tálkát.

Néhány pillanatig bénultan állt, majd a halántékába nyilalló éles fájdalomtól hátrahőkölt. Nekiütközött a pult szélének, megfogódzkodott. A

falon lévő nagy órára pillantott, és meglepődött, mert a percmutató mintha öt percet ugrott volna.

Gyorsan és halkan tevékenykedett. A szoba közepén álló nagy faládához lépett, és kinyitotta. A láda belsejében másik, szigetelt tartály állt. Kipattintotta a zárját, fölemelte a fedelét, és belenézett. Szárazjégre helyezve még néhány példány hevert benne. Dr. Foley óvatosan a jégre tette a legújabbat, és lecsukta a fedelet.

Húsz perc múlva egy fehér ingbe és kék nadrágba öltözött ápoló betolt egy targoncát a kis, jeltelen laboratóriumba, és becsomagolta a jégtartályt egy faládába. A teherliften levitte a rakodóba, és berakta egy csukott teherkocsiba.

Negyven perc múlva a New Jersey-i Teterboro repülőtéren a faládát kiemelték a csukott teherkocsiból, s elhelyezték egy Gulf Stream-típusú turbómotoros gép csomagterébe.

Első fejezet

Adam Schonberg hunyorogva ébredezett; hálószobája sötétjébe sziréna vijjogása hatolt be. A vészjósló zaj lassacskán elhalt, a rendőrségi vagy mentő- vagy tűzoltókocsi eltávolodott. Hajnalodott New York Cityben.

Kidugta kezét a takaró melegéből, kitapogatta szemüvegét, azután maga felé fordította a rádióóra lapját. 4 óra 45 perc. Megkönnyebbülten állította el az ébresztőcsengőt, amely ötre volt beállítva, majd visszahúzta kezét a takaró alá. Még tizenöt perce van, amíg ki kell kászálódnia az ágyból, s be a jeges fürdőszobába. Más alkalommal nem kockáztatta volna meg az ébresztőóra leállítását, nehogy újra elaludjon. De ma reggeli felpörgetett hangulatában úgyse fenyeget ez a veszély.

Baljára fordult, s magához ölelte Jennifer alvó testét, huszonhárom éves feleségéét, akivel másfél éve házasok. Érezte, hogy az asszony mellkasa minden légvételnél ütemesen emelkedik-süllyed. Adam keze gyöngéden végigsimította Jennifer combját, amely a napi táncgyakorlatoktól karcsún és keményen feszült. Selymes és különlegesen sima bőrének felszínét szinte szeplő se törte meg. Finom, olajos tónusa volt a bőrének, ami dél-európai származásra utalt, pedig Jennifer kitartott amellett, hogy származása apai ágon angol és ír, anyai ágon német és lengyel.

Jennifer kinyújtotta a lábát, sóhajtott, és hátára fordult, Adam kénytelen volt elhúzódni az útjából. Elmosolyodott: felesége még álmában is erőteljes egyéniség. És annak ellenére, hogy Adam időnkint elkeserítően makacsnak érezte Jennifer erős jellemét, mégis nagyon szerette érte.

Órájára pillantott, amely most már négy óra ötvennyolcat mutatott, és kényszerítette magát, hogy kimásszon az ágyból. Átment a szobán, hogy lezuhanyozzék, s eközben beverte lába nagyujját az öreg hajókofferbe, amelyet Jennifer terítővel borított és asztalként használt. Fogát csikorgatta, hogy föl ne kiáltson, majd fél lábon a kád széléig ugrált, ott leült, és szemügyre vette a sebesülést. Rendkívül rosszul tűrte a fájdalmat.

Adam először kétségbeejtően rövid iskolai labdarúgó-pályafutása idején vette észre, hogy ilyen alacsony a fájdalomtűrő-küszöbe. A magas fiúk közé tartozott, s így mindenki, ő maga is, elvárta, hogy a csapat tagja legyen – főleg mivel David, elhunyt bátyja, valaha a város egyik labdarúgócsillaga volt. De nem így történt. Minden jól ment, amíg Adam megkapta a labdát, és végigvitte az előzőleg kötelességtudón begyakorolt játékfeladatot. Mihelyt felvágták, beléhasított a fájdalom – már mindenki talpon volt, s Adam még mindig a földön ült, és rádöbbent: ezen a területen sem versenyezhet bátyja hírnevével.

Gyorsan elhessegette az emléket, lezuhanyozott, leborotválta erős borostáját, amely délután ötre megint sötétre árnyékolja majd állát, és lekefélte sűrű fekete haját. Magára rángatta ruháit, alig pillantott a tükörbe, mit se törődött sötét, jóképű külsejével.

Tíz perc se telt el azóta, hogy kibujt az ágyból, s már kinn is volt a parányi konyhában, és kávéját főzte. Körülpillantott az ütött-kopott, rosszul bútorozott lakásban, és újra megfogadta: mihelyt elvégzi az orvosi egyetemet, megfelelő lakásba viszi Jennifert. Azután a nappaliban álló íróasztalához ment, és rápillantott arra az anyagra, amelyen az este dolgozott.

Szorongás fogta el. Alig négy óra múlva ott áll majd a tekintélyes dr. Thayer Norton belgyógyász főorvos előtt. Körülötte ott tolong majd a többi harmadéves orvostanhallgató, akik jelenleg Adammal együtt a belgyógyászaton tevékenykednek. Néhány diák, mint Charles Hanson, drukkolni fog neki. De a többiek nagyjából mind remélik, hogy leég, amire határozottan van is esély. Adam sosem szerepelt jól többek jelenlétében – ezzel is csalódást okozott apjának, aki elismert és sokat foglalkoztatott előadó. A szakmai gyakorlat kezdetén Adam befuccsolt egy esetbemutatás kellős közepén, és dr. Nortonnak gondja volt rá, hogy ez sose menjen feledésbe. Adam ennek következtében a szakmai gyakorlat legvégéig halogatta fő esetbemutatását, reménykedett, hogy idővel megnő az önbizalma. Meg is nőtt, de nem eléggé. Rázós lesz, s épp ezért kelt föl hajnalok hajnalán. Újra át akarta nézni az anyagot.

Adam megköszörülte a torkát, megpróbált nem figyelni a New York-i reggel lármájára, és újra belefogott előadásába. Fennhangon beszélt, azt játszotta, hogy dr. Norton előtt áll.

*

Jennifer tízig is aludt volna, ám ezt két okból sem tehette: egyrészt kilencre orvoshoz kellett mennie, másrészt negyed nyolcra trópusi meleg lett a hálószobában. Izzadtan rúgta le a paplant, s mozdulatlanul feküdt egy darabig, míg a tegnapi sokk ismét rá nem tört. Egy hónapja igyekezett elhitetni magával, hogy lehetetlen – aztán tegnap vásárolt egy házi terhességi tesztet. Kétszer is elmaradt már a vérzése, s ráadásul rátörtek a reggeli rosszullétek is. Leginkább az émelygés bírta rá, hogy megvegye a tesztet. Míg nem bizonyosodott meg teljességgel, nem akarta fölizgatni Adamot; férje amúgy is elég ingerlékeny és feszült néhány hónapja. A házi terhességi próba pozitív lett, s Jennifer ma készült nőorvosához.

Óvatosan mászott ki az ágyból; ugyan sejtik-e az emberek – tűnődött –, hogy a színpadon oly rugalmasan kecses táncosok milyen merevek és nyűgösek reggelente. Kinyújtóztatta hosszú lábizmait, s közben még az émelygésnél is erősebben tört rá a pánik.

– Istenkém – nyögött föl. Ha csakugyan viselős, hogyan boldogulnak majd? Kizárólagos jövedelmük az a pénz volt, amit ő keresett a Jason Conrad Táncszínháznál, legfeljebb még azzal az összeggel megtoldva, amelyet anyja csúsztatott oda neki, apja és Adam háta mögött. Hogyan tartanák el a gyereket? Bár lehet, hogy a próba eredménye téves. Jennifer méhen belüli spirált használt, amely állítólag a tabletta mellett a leghatásosabb fogamzásgátló. Dr. Vandermer legalább véget vet majd a bizonytalanságnak. Jennifer tudta, hogy az orvos csak azért volt hajlandó beiktatni őt agyonzsúfolt munkanapjába, mert Adam orvostanhallgató.

Rápillantott az órával fölszerelt Sony rádióra, amelyet édesanyjától kapott. Adamnak akkor nem szólt az ajándékról, mert tudta, hogy a fiú érzékenységét bántja Jennifer szüleinek nagylelkűsége, illetve, ahogy ő értelmezte: a beavatkozásuk. Jennifer gyanította, hogy ez a téma épp Adam apjának szűkkeblűsége miatt vált kényes ponttá. Jennifer előtt nem maradt titok: dr. David Schonberg annyira ellenezte a házasságukat, hogy amikor Adam csak azért is elvette őt, apja lényegében kitagadta. Jennifer kicsit megörült a gondolatnak: tombol majd az öregúr, ha ő csakugyan gyereket vár. Kelletlenül lazította el merev ízületeit, kikefélte dús, hosszú barna haját, és gondosan szemügyre vette arcát a tükörben: szép ovális vonásai, tisztakék szeme nem árulja-e el a nagy gondját. Minek idő előtt fölizgatni Adamot.

Vidám mosolyt kényszerített magára, és besietett a nappaliba, ahol Adam épp most ismételte el tizedszer az előadását.

– Az elmebaj nem úgy kezdődik, hogy az ember magában beszél? – ugratta Jennifer.

– Eltaláltad! – ismerte el Adam. – Főleg mivel azt hittem, Csipkerózsika délig nem tér magához.

– Hogy haladsz a betegbemutatással? – kérdezte a fiatalasszony, átölelte, és csókra nyújtotta az arcát.

– Sikerült lerövidítenem a megszabott tizenöt percre. Ez minden, amivel eldicsekedhetem. – Lehajolt, megcsókolta Jennifert.

– Jaj, Adam. Minden jól megy majd, meglátod. Ide figyelj: tartsd meg nekem a betegbemutatást. – Kávét töltött magának, azután elterpeszkedett egy fotelben: – Milyen kórban szenved a páciens?

– Tardiv dyskinesis a jelenlegi diagnózisa.

– Az meg mi a szösz? – kérdezte Jennifer.

– Neurológiai rendellenesség, amely mindenféle akaratlan túlmozgással jár. Kapcsolatban van pszichiátriai betegségekre szedett gyógyszerekkel…

Jennifer bólogatott, érdeklődést erőltetett arcára, de alig telt bele egy perc, figyelme máris visszatért majdnem biztos terhességére.

Második fejezet

Dr. Clark Vandermer rendelője a Park Avenue-ról nyíló Harminchatodik utcában volt. Jennifer a Lexington Avenue-i földalattival ment a Harminchatodik utcáig, s onnan gyalog. A nagy lakóház kapuja előtt ponyvaernyő és libériás kapus. A főbejárattól jobbra nyíltak az orvosi rendelők és irodák. Jennifer, mihelyt benyitott, visszahőkölt az enyhe orvosi alkoholszagtól. Sosem járt szívesen nőgyógyászhoz, s most különösen idegesítette a bizonytalanság.

Végigment a szőnyeggel bevont folyosón, sorra olvasta az ajtókon az aranybetűkkel írt neveket. Elhaladt két fogorvos meg egy gyermekorvos bejárata előtt, s egy ajtóhoz ért, amelyen ez állt: "Nőgyógyászati Munkaközösség". Alatta névsor. A második név Clark Vandermeré volt.

Jennifer levette és a karjára tette a kabátját, amelyet harmincöt dollárért vásárolt használtan a Sohóban. A kabát alatt elegáns volt, csinos Calvin Klein ingruhában, anyja vette neki nemrég a Bloomingdale-ben.

Mihelyt benyitott, ráismert a helyiségre. A bejárattal szemközti falon üveg tolóablak, amögött ült a recepciós. Elég sok nő ült a várószobában, Jennifer nem számolta meg, de legalább tizenkettő. Mind jólöltözöttek, néhányuk olvasott vagy kézimunkázott.

Jelentkezett a recepciósnál, megtudta tőle, hogy rengeteget kell várakoznia, majd az ablaknál talált helyet magának. Fölemelte az asztalkáról a *New Yorker* friss számát, és olvasni próbált, de egyre csak szorongott, miként reagál majd Adam, ha kiderül, hogy ő csakugyan teherben van.

Két és negyed óra telt el, mire végre szólították. Követte a nővért a vizsgálóba.

– Vegyen le mindent, és húzza föl ezt – mondta az asszony, és papírleplet adott át Jennifernek. – Mindjárt itt leszek, aztán jön a doktor úr.

Mielőtt Jennifer bármit is kérdezhetett volna, a nővér már ott se volt, s az ajtó becsukódott mögötte.

Csöpp kis négyzetes helyiségben volt, egyik oldalán elfüggönyözött ablak, jobbra egy másik ajtó, csupasz falak. A berendezés mérlegből, dugig telt papírkosárból és kengyeles vizsgálóasztalból állt, valamint nyitott öltözőszekrényből és mosdóból. Nem volt valami barátságos bútorzat, és Jennifer úgy emlékezett, hogy Vandermer is nyers modorú, majdhogynem durva. Adam azért küldte hozzá, mert állítólag a legjobb, ám ez a jelző a betegeivel használt modorára aligha vonatkozott.

Jennifer kapkodott, mert nem tudta, mikor jön vissza a nővér. Nagykabátját és táskáját a padlóra tette, a szekrénybe a ruháit akasztotta. Meztelenül találgatta, hogyan kell használni a leplet. Nem tudta megállapítani, elöl nyitott-e, vagy hátul. Úgy döntött, hogy elöl. Azután tanakodott, mit is kezdjen magával. Feküdjön föl a vizsgálóasztalra, vagy csak álldogáljon? Lába kihűlt a kőpadlótól. Fölmászott a vizsgálóasztalra, és leült a szélére.

Egy pillanat múlva sietve visszatért a nővér.

– Elnézést a hosszú várakoztatásért – mondta kellemes, bárelkínzott hangon. – Egyre több a dolgunk. Úgy látszik, demográfiai hullámhegy közeleg. – Gyorsan nekiállt, hogy megmérje Jennifer súlyát és vérnyomását, azután kiküldte a fürdőszobába vizeletmintáért. Mire Jennifer visszatért, dr. Vandermer már várta.

Jennifernek mindig is fenntartásai voltak a jóképű nőgyógyászokkal szemben, és dr. Vandermer is fölébresztette benne ezt a régi gyanakvást. Inkább szerepét játszó színésznek látszott, mintsem valódi orvosnak. Magas volt, sötét haja halántékán ezüstösen csillogott. Arca szögletes, álla határozott vonalú, szája egyenes. Orra hegyén olvasószemüveget hordott, fölötte nézett le Jenniferre.

– Jó reggelt – mondta olyan hangon, amely nem bátorított beszélgetésre. Kék szeme végigfutott Jenniferen, azután a kartonján. A nővér becsukta az ajtót, majd a mosdó melletti finomacél tálcán álló tárgyakkal foglalatoskodott.

– Á, igen. Maga Mrs. Schonberg, Adam Schonberg harmadéves orvostanhallgató felesége – szólt dr. Vandermer.

Jennifer nem tudta, állítás-e ez vagy kérdés, de bólintott, igen, ő Adam felesége.

– Alig hiszem, hogy most van itt az ideje, hogy kisbabája legyen, Mrs. Schonberg.

Jennifer megdöbbent. Ha nem lett volna meztelen és kiszolgáltatott, dühbe gurul. Így viszont védekező állást vett föl.

– Remélem, nem vagyok terhes – mondta. – Hiszen ezért helyezte föl a doktor úr egy éve a spirált.

– Mi történt a spirállal? – kérdezte dr. Vandermer.

– Azt hiszem, most is benn van.

– Hogy érti, hogy azt hiszi, most is benn van? – kérdezte az orvos. – Nem tudja?

– Épp ma reggel ellenőriztem. A fonalak még most is ott vannak.

Dr. Vandermer fejcsóválva adta Jennifer tudtára, hogy meglehetősen felelőtlennek tartja. Lehajolt, és gyorsan írt valamit a kartonra. Azután fölnézett, és levette olvasószemüvegét. – Maga a tavaly kitöltött kérdőívbe beírta, hogy volt egy öccse, aki csak néhány hétig élt.

– Ez igaz – mondta Jennifer. – Mongoloid csecsemő volt.

– Az édesanyja mennyi idős volt akkoriban?

– Azt hiszem, úgy harminchat körül.

– Ezt tudnia kellene – mondta alig palástolt méltatlankodással dr. Vandermer. – Tudja meg pontosan. Szeretném rávezetni ezt az adatot a kartonjára.

Vandermer letette a tollát, elővette sztetoszkópját, és gyorsan, de alaposan megvizsgálta Jennifert, belenézett szemébe, fülébe, meghallgatta a mellkasát és a szívét. Megütögette a térdét és bokáját, megkarcolta a talpát, minden porcikáját szemügyre vette. Szótlanul tevékenykedett, Jennifer úgy érezte magát, mintha húsdarab volna egy igen szakszerű hentes keze alatt. Tudta, hogy dr. Vandermer jó orvos, mégis: jólesett volna, ha kedvesebb.

Az orvos elkészült, leült, és gyorsan fölírta észleléseit a kartonra. Azután kikérdezte Jennifert menstruációja történetéről s az utolsó vérzése időpontjáról. Mielőtt a fiatalasszony kérdést tehetett volna föl neki, az orvos intett, hogy feküdjön hanyatt, és belefogott a medence vizsgálatába.

– Lazítson szépen – szólt Vandermer, végre eszébe jutott, hogy netán szorong a betege. Jennifer érezte, hogy egy tárgy hatol belé. Lágyan és szakszerűen történt. Nem fájt, csak kellemetlen telítettséget érzett. Hallotta, amint Vandermer a nővérrel beszél. Ajtónyitás hallatszott, a nővér kiment.

Dr. Vandermer fölállt, hogy Jennifer láthassa. – A spirál még mindig a helyén van, de úgy látszik, alacsonyan. Ki kell vennem.

– Bonyolult?

– Nagyon egyszerű – válaszolta az orvos. – Nancy kiment egy műszerért. – Csak egy másodpercig tart majd. – Nancy visszatért valamivel, amit Jennifer nem látott.

Tovatűnő fájdalom nyilallt belé. Dr. Vandermer fölállt, kesztyűs kezében műanyag spirált tartott.

– Egyértelműen terhes – közölte, leült íróasztalához, és megint írt valamit a kartonra.

Jenniferre rátört a pánik, mint abban a pillanatban is, amikor meglátta, hogy a házi terhességi teszt pozitív.

– Bizonyos benne, doktor úr? – rebegte.

Dr. Vandermer nem nézett föl. – Majd ellenőrizzük laboratóriumi vizsgálattal, de biztos vagyok benne.

Nancy végzett a pipetták címkéinek kitöltésével, és odament, hogy segítsen kiemelni Jennifer lábát a lábtartóból. Jennifer megfordult, a vizsgálóasztal oldalán ült.

– Minden rendjén van? – kérdezte.

– Minden tökéletesen rendjén van – biztosította dr. Vandermer. Kitöltötte a kartotékot, azután megpördült, szembefordult az asszonnyal. Arckifejezése éppoly semleges volt, mint amikor az elején belépett.

– Megmondaná, mire számíthatok? – kérdezte Jennifer. Az ölében összekulcsolta kezét, hogy ne remegjen.

– Természetesen. Nancy Guenther lesz a gondozónővére – intett a nővér felé dr. Vandermer. – Ő majd megbeszéli magával az efféléket. Az első hat hónapban havonta vizsgálom meg, azután kéthetenként az utolsó hónapig. Akkor hetenkint, hacsak nincs komplikáció. – Dr. Vandermer fölkelt, menni készült.

– Valahányszor jövök, mindig önhöz kerülök?

– Általában – felelte dr. Vandermer. – Ha szülésem van, akkor valamelyik társam nézi meg, vagy Nancy. Mindenképp közvetlenül nekem tesznek jelentést. Van még kérdés?

Jennifernek annyi kérdése lett volna, hogy azt se tudta, hol kezdje. Úgy érezte, mintha élete darabokra hullana szét. Azonkívül tudta, hogy dr. Vandermer a vizsgálat végeztével menni akar: – És mi lesz, ha eljön a szülés ideje? – kérdezte. – Ha a rutinvizsgálatra jövök, nem zavar, ha más fogad, de a szülésnél már más a helyzet. Ugye nem készül szabadságra a szülési időpontom idején?

– Mrs. Schonberg – kezdte dr. Vandermer. – Öt éve nem vettem ki szabadságot. Időnként elmegyek orvoskonferenciákra, és azt tervezem, hogy előadást tartok két hónap múlva egy hajóúton tartandó szemináriumon. De ez

semmiképp se esik egybe a maga szülési időpontjával. Most pedig, ha nincs több kérdése, átadom magát Nancynek.

– Csak még egyet – szólt Jennifer. – Ön az öcsém felől érdeklődött. Gondolja, van jelentősége, hogy az anyám rendellenes gyereknek adott életet? Elképzelhető, hogy velem is megeshet ugyanez?

– Alig hiszem – mondta dr. Vandermer, és már az ajtó felé tartott. – Hagyja meg Nancynél az édesanyja orvosának nevét, s mi megkeressük és megtudjuk a részleteket. Emellett egyszerű kromoszómavizsgálatot is végzünk. De nem hinném, hogy ok lenne aggodalomra.

– És nincs szükség méhcsapolásra? – kérdezte Jennifer.

– Szerintem ebben a szakaszban szükségtelen ilyen eljárás, s ha szükséges lenne is, a tizenhatodik hét előtt nem lehet megcsinálni. Most pedig, ha megbocsát: viszontlátásra egy hónap múlva.

– És ha megszakítanánk a terhességet? – kérdezte szorongva Jennifer. Nem akarta, hogy dr. Vandermer elmenjen. – Ha úgy döntünk, hogy nem akarjuk ezt a gyermeket, nehéz elintézni egy abortuszt?

Dr. Vandermer már fogta a kilincset, de most visszalépett Jenniferhez, és föléje tornyosult: – Ha abortusz gondolatával foglalkozik, aligha jött a megfelelő orvoshoz.

– Nem azt mondom, hogy abortuszt szeretnék – kucorgott az orvos villogó tekintete alatt Jennifer. – Csak arról van szó, hogy az időpont nem a legjobb számomra a terhességhez, ahogy ezt ön is mondta. Még nem mondtam meg Adamnak, és nem tudom, hogyan reagál majd. Az én keresetemből élünk.

– Nem végzek abortuszt, hacsak nincs rá egészségügyi ok.

Jennifer bólintott. Ennek az orvosnak nyilván határozott elvei vannak. Hogy témát váltson, megkérdezte: – Dolgozhatom-e? Táncos vagyok. Mennyi ideig dolgozhatom még?

– Nancy megbeszéli majd magával ezeket a dolgokat – mondta dr. Vandermer, és ismét az órájára pillantott. – Ő többet tud az efféléről, mint én. Nos, ha más nincs… – Dr. Vandermer elindult.

– Még valami – szólt Jennifer. – Reggelenként hányingerem van. Normális ez?

– Igen – mondta dr. Vandermer, és kinyitotta a folyosóra vivő ajtót. – Az efféle hányinger a terhességek ötven százalékánál jelentkezik. Nancy tesz majd magának néhány javaslatot, hogyan segítsen rajta étrendváltoztatással.

– Nincs valami, amit bevehetnék?

– Nem szeretek gyógyszert adni a reggeli rosszullétek ellen, hacsak az anya táplálkozására nincsenek kihatással. Most pedig, ha megbocsát: viszontlátásra egy hónap múlva.

Mielőtt Jennifer egyetlen szót szólhatott volna, dr. Vandermer már kinn is volt a szobából. Becsukta az ajtót, és Nancyvel hagyta Jennifert.

– Az étrend a terhesség igen fontos része – szólalt meg Nancy, és néhány nyomtatott papírlapot adott át Jennifernek.

Jennifer fölsóhajtott, s tekintetét a csukott ajtóról a kezébe nyomott papírra vetette. Ellentmondó gondolatok és érzelmek kavarogtak agyában.

Harmadik fejezet

Adam nyugati irányba kanyarodott a Tizenkettedik utcában, szemközt a szélnek, esőnek. Szuroksötét volt, pedig még csak fél nyolcra járt. Már csak fél háztömbnyi utat kellett megtennie. Volt ugyan esernyője, de elég ócska; küszködött, hogy ki ne fordítsa a szél. Ázott-fázott, s tetejében testileg-lelkileg kimerült volt. Az igen fontos betegbemutatás rosszul sikerült. Dr. Norton kétszer is megállította nyelvtani hibák miatt, s ezzel félbeszakította Adam gondolatmenetét. Így aztán kifelejtette a kórtörténet egy fontos részletét. A végén dr. Norton csak bólintott, s egy másik páciens felől kérdezte a főrezidenst.

Azután, a nap betetőzéséül, Adamot lehívatták az elsősegély-helyiségbe, mert ott kevés volt a személyzet, és rábízták, hogy mossa ki egy ifjú öngyilkosjelölt gyomrát. Tapasztalatlan volt még a dologban, s úgy hányatta meg a lányt, hogy az lepiszkította elöl Adam köpenyét. És mintha mindez nem volna elég, negyedórával a szolgálata letelte előtt bonyolult esetet hoztak be a kórházba, egy ötvenkét éves, hasnyálmirigy-gyulladásos férfibeteget. Ezért tartott ilyen későn haza.

Áthaladt a lakásuk előtti látványos világítóudvarhoz vezető keskeny átjárón, meglátta a szeméttartályokat, amelyeket a köztisztaságiak hetenkint három reggel ürítettek nagy zajjal. Ma a tartályok dugig voltak, és két sovány kóbor macska az esővel dacolva kutakodott bennük.

Adam behátrált a kapun, és összecsukta a hasznavehetetlen esernyőt. Megállt egy pillanatra az ócska előtérben, csöpögött róla a víz a kőpadlóra. Ezután kinyitotta a belső ajtót, és fölfelé indult a harmadik emeleten lévő lakásukhoz.

Hogy érkezését jelezze, megnyomta a csengőt, miközben kulcsát behelyezte a zárak egyikébe. A másfél év alatt, amióta itt laktak, kétszer törtek be hozzájuk. Igaz, semmit se vittek el. A tolvajok mihelyt az ütött-kopott berendezést meglátták, rájöttek, hogy rossz helyre tévedtek.

– Jen! – kiáltotta Adam, amint kinyitotta az ajtót. – A konyhában vagyok. Rögtön jövök.

Adam szemöldöke felszaladt. Minthogy az ő kórházi beosztása rendszertelen volt, Jennifer többnyire megvárta a vacsorával. Beleszagolt a jóféle illatokba, és bement a hálóba, hogy levegye a zakóját. Mire visszaért a nappaliba, Jennifer már várta. Adamnak

elállt a lélegzete. Elsőre úgy látszott, mintha csak egy parányi kötényke lenne az asszonyon. Hosszú lába a kis kötény szegélye alól nyúlt ki, magas sarkú papucsban. Haja lazán omlott le, fésűk húzták hátra arcából. Ovális arca mintha belülről világított volna.

Jennifer fölemelte karját, úgy tartotta ujját, mint aki klasszikus balettet jár, és lassan körbe forgott. Adam ekkor vette észre, hogy a kötény alatt csipkés szélű levendulakék kezeslábas van rajta.

Adam elmosolyodott. Mohón odanyúlt, föl akarta lebbenteni a kötény szélét.

– Jaj, ne! – ugratta Jennifer, és kicsúszott a keze közül. – Ne olyan hevesen.

– Mi folyik itt? – mulatott Adam.

– A Totális Nő szerepét próbálom – bolondozott Jennifer.

– Hol a csudában szerezted ezt a… holmit?

– Ezt a holmit teddynek hívják. – Jennifer fölemelte a kötény elejét, és újra piruettezett egyet. – Ma délután vettem Bonwitnál.

– Mi a csudának? – kérdezte Adam, és akaratlanul is arra gondolt, mibe kerülhetett. Nem akart ő megtagadni semmit Jennifertől, amit az megkívánt, de nagyon csínján kellett bánniok a pénzzel.

Jennifer abbahagyta a táncot. – Azért vettem, hogy mindig vonzó és szexi legyek, neked.

– Ha még vonzóbb és szexibb leszel, a büdös életben nem végzem el az orvosegyetemet. Nem kell tündibündi cuccokba öltöznöd, hogy bezsongass. Épp eléggé szexi vagy.

– Szóval nem tetszik. – Jennifer arca elborult.

– De tetszik – dadogta Adam. – Épp csak nincs rá szükséged.

– Igazán tetszik? – kérdezte Jennifer.

Adam tudta, hogy vékony jégen áll. – Nagyon is. Mintha a *Playboy*-ból léptél volna ki. Nem is; a *Penthouse*-ból.

Jennifer földerült: – Remek! Pontosan azt akartam,

hogy a szexi és a ledérség határán legyen. Most pedig menj szépen a fürdőszobába, és zuhanyozz le. Mire kijössz, kész a vacsora, amitől, remélem, fenségesen érzed majd magad. Eredj!

Jennifer visszatuszkolta Adamot a hálóba. Mielőtt férje bármit is szólhatott volna, rácsukta az ajtót.

Mire a zuhanyozással elkészült, észrevette, hogy a nappali szoba átalakult. A kártyaasztal bekerült a konyhából és vacsorához volt megterítve. Egyedüli fényforrásul a két üres borospalackba helyezett két szál gyertya szolgált. Csillogott az ezüst evőeszköz. Csak két terítékre való volt belőlük. Mindkettő Jennifer szüleinek ajándéka, egyiket az esküvőjükre kapták, a másikat az első házassági évfordulójukra. Ritkán használták, alufóliába göngyölve őrizték a hűtőben.

Adam kiment a konyhába, és az ajtónak dőlt. Jennifer lázasan működött, pedig a magas sarkú papucsban ez nem ment könnyen. Adam elmosolyodott. Ez a konyhában tüsténkedő asszonyka nem az a Jennifer, akit ismert. Jennifer mintha észre se vette volna férjét.

Adam megköszörülte a torkát: – Jennifer, tudni szeretném, mi zajlik itt.

Jennifer nem válaszolt. Fölemelte egy edény fedelét, és megkavarta a tartalmát. Adam a pultra helyezett fakanálról látta, hogy kínai módra készült rizs. Vajon mennyibe került? Azután észrevette a szeletelődeszkán hűlő sült kacsát.

– Jennifer! – kiáltott rá valamivel erősebben.

Jennifer megfordult, borosüveget és dugóhúzót nyomott Adam kezébe. Meg kellett fognia, ha nem akarta, hogy a földre pottyanjon. – Vacsorát főzök – felelte az asszony egyszerűen. – Ha segíteni akarsz, nyisd ki a bort.

Adam értetlenül vitte be a nappaliba az üveget, és kihúzta a dugóját. Kitöltött egy kis bort a pohárba, és a gyertyafény elé emelte. Dús, mélyvörös színben csillogott. Mielőtt megízlelhette volna, Jennifer kihívta a konyhába.

– Sebészre van szükségem – nyújtott oda egy nagy kést. – Mit csináljak vele?

– Vágd félbe a kacsát.

Adam határozatlan nyiszakolásokkal próbálkozott, sikertelenül. Végül beleadta minden erejét, és kettőbe vágta a kacsát.

– Most pedig jó lenne, ha elmondanád, mi ez az egész.

– Csak azt akarom, hogy lazíts és érezd jól magad.

– Van valami hátsó indítéka ennek az egésznek?

– Van valami mondanivalóm, de csak az ünnepség után.

Ünnepség volt csakugyan. Noha a cukorborsó kissé túlfőtt, a rizs pedig kissé nyers maradt, a kacsa is és a bor is szenzációsnak bizonyult. Adam evés közben érezte, mint tör rá a fáradtság. Megrázta magát, és feleségére irányította figyelmét. Jennifer különlegesen szép volt a gyertyafényben. Levette a parányi köténytt, és most már csak a provokatívan testhez álló levendulakék teddy volt rajta. Képe beleivódott Adam tudatába, s egy pillanatra elszundított az asztalnál.

– Jól vagy? – kérdezte Jennifer, aki épp most fogott bele a házi terhességi teszt ismertetésébe.

– Persze – felelte Adam, nem vallotta volna be, hogy elaludt.

– Szóval – folytatta Jennifer –, követtem a használati utasítást. És mit gondolsz, milyen lett?

– Milyen?

– Pozitív.

– Mi lett pozitív? – Adam tudta már, hogy lemaradt valami kulcsmondatról.

– Adam, nem figyelsz rám?

– Dehogyisnem figyelek. Azt hiszem, elkóborolt az eszem egy pillanatra. Bocsáss meg. Talán kezdd el újra.

– Azt magyarázom, Adam, hogy terhes vagyok. Tegnap elvégeztem a terhességi próbát, ma délelőtt meg elmentem dr. Vandermerhez.

Adam egy pillanatra úgy megdöbbent, hogy szólni se tudott.

– Te viccelsz – mondta aztán.

– Nem viccelek – nézett a szemébe Jennifer. Szíve gyorsabban kalapált. Akaratlanul is ökölbe szorította a kezét.

– Nem tréfálsz? – Adam nem tudta, sírjon-e vagy nevessen. – Komolyan beszélsz?

– Komolyan. Komolyan, hidd el. – Jennifer hangja reszketett. Azt remélte, hogy Adam örül majd, legalábbis az elején. Később aztán majd foglalkozhatnak a terhesség hozta problémákkal. Jennifer fölkelt, megkerülte Adamot, és a vállára tette a kezét.

– Édes, nagyon szeretlek.

– Én is szeretlek, Jennifer – mondta Adam. – De nem erről van szó. – Fölállt, lerázta válláról az asszony kezét.

– Szerintem erről van szó – mondta Jennifer, és nézte, hogy megy odébb a férje. Mindennél jobban vágyott rá, hogy Adam átölelje és megnyugtassa; minden rendbe jön majd.

– És a spirálod? – kérdezte Adam.

– Nem használt. Szerintem úgy kell erre a gyerekre tekintenünk, mint valami csodára. – Jennifer mosolyt erőltetett magára.

Adam föl-alá járkált a kis szobában. Gyerek! Hogyan is lehetne gyerekük? Így is épp hogy a víz fölött tartják a fejüket. Máris csaknem húszezer dollárnyi adósságuk gyűlt össze.

Jennifer némán figyelte Adamot. Mióta kijött dr. Vandermer rendelőjéből, egyre Adam reagálásától félt. Ezért találta ki az ünnepi vacsorát. De most, hogy a vacsora véget ért, maradt a tény, hogy terhes és hogy férje nincs túlságosan elragadtatva.

– Mindig is akartál gyerekeket – kesergett.

Adam megtorpant a jegesmedveszőnyeg közepén, és a feleségére nézett: – Nem arról van szó, akarok-e gyereket. Persze hogy akarok gyereket, de nem most. Hogyan fogunk megélni? Nyomban abba kell hagynod a táncot, nem?

– Hamarosan – ismerte be Jennifer.

– No ugye! És miből fogunk megélni? Nemigen hordhatok ki újságot iskola után. Úristen, de kínos. El se akarom hinni.

– A szüleim segítenének – küszködött a könnyeivel Jennifer.

Adam föltekintett. Ajka elvékonyodott.

Jennifer észrevette arckifejezését, és gyorsan hozzátette: – Tudom, nehezedre esik, hogy segítséget fogadj el a családomtól, de ha gyerekünk lesz, az mindjárt más. Tudom, hogy boldogan segítenének.

– Meghiszem azt! – vágta rá gúnyosan Adam.

– De igazán – mondta Jennifer. – Ma délelőtt náluk jártam, és beszéltem velük. Apám azt mondta, szívesen látnak, lakjunk náluk, az englewoodi házukban. Épp elég nagy ház. Aztán mihelyt visszatérhetek a tánchoz, te pedig elkezded a rezidensséget, elköltözködhetünk tőlük.

Adam lehunyta a szemét, és öklével a fejére csapott. – Ez egyszerűen nem lehet igaz.

– Anyám örülni fog, ha ott leszünk – tette hozzá Jennifer. – A meghalt kisgyereke miatt különösen aggódik értem.

– A kettőnek semmi köze egymáshoz – vágta rá Adam. – Azért született Down-kóros csecsemője, mert már jócskán benne járt a harmincas éveiben.

– Tudja. Mégis így érez. Ó, Adam! Nem lesz olyan rossz. Bőven el fogunk férni, és a padlásszobát használhatod dolgozószobának.

– Nem! – kiáltotta Adam. – Nagyon szépen köszönöm, de ne jótékonykodjanak a szüleid. Máris túlságosan beavatkoznak az életünkbe. Tőlük van minden ebben az istenverte odúban – mutatott körbe a szobában.

Jennifer szorongását harag váltotta fel. Adam néha olyan elkeserítően makacs, és csöppet se hálás. Már a kapcsolatuk kezdetén túlságosan büszkén utasította vissza Jennifer szüleinek nagyvonalúságát. Jennifer tudomásul vette, mert érezte, hogy férje érzékenyebb a kelleténél, de most, hogy gyereket vár, ezt értelmetlen egocentrizmusnak tartotta.

– A szüleim nem avatkoznak az életünkbe. Szerintem ideje volna megfékezni a büszkeségedet vagy ami ennyire feldühít, valahányszor a szüleim segítenek rajtunk. Tény, hogy szükségünk van segítségre.

– Nevezd, aminek akarod. Szerintem beavatkozás. És nem kérek belőle se ma, se holnap, se soha! A magunk urai vagyunk, és magunk oldjuk meg ezt.

– Oké – mondta Jennifer. – Ha nem fogadsz el segítséget a családomtól, akkor kérj segítséget az édesapádtól. Ideje, hogy ő is tegyen valamit.

Adam abbahagyta a járkálást, és Jenniferre bámult: – Állást fogok szerezni – mondta halkan.

– Hogyan vállalhatnál állást? – kérdezte Jennifer. – Minden ébren töltött percedet tanulással vagy a kórházban töltöd.

– Félbehagyom egy időre az egyetemet – mondta Adam.

Jennifer eltátotta a száját: – Nem hagyhatod ott az egyetemet. Majd én vállalok másik állást.

– Hogyne. És mifélét? Elmész bárpincérnőnek? Légy észnél, Jennifer. Nem akarom, hogy terhesen dolgozz.

– Akkor elvétetem – mondta Jennifer dacosan.

Adam megpördült, szembefordult feleségével. Lassan fölemelte a kezét, és az asszony orra felé bökött: – Nem véteted el a gyereket. Hallani se akarok róla.

– Akkor menj el apádhoz.

Adam a fogát csikorgatta. – Senkihez se kellene elmennünk, ha nem esel teherbe.

Jennifer arcán végigfolytak az odáig visszatartott könnyek: – A teherbe eséshez ketten kellenek, ha nem tudnád. Nem magamtól estem teherbe – sírta el magát.

– Azt mondtad, ettől ne fájjon a fejem – vágta rá Adam, észre se vette az asszony könnyeit. – Azt mondtad, ez a te ügyed. Ezt pompásan megcsináltad!

Jennifer meg se próbált válaszolni. Hüppögve futott a hálószobába, és bevágta az ajtót.

Adam egy pillanatra utána bámult. Rosszullét kerülgette. Szája kiszáradt a bortól. A rendetlen asztalra nézett, rajta a vacsora romjaival. A konyhát meg se kellett néznie. Tudta, milyen állapotban van. A lakás fölfordult – akárcsak az életük.

Negyedik fejezet

Dr. Lawrence Foley kocsija ráfordult hosszú, kanyargós kocsifelhajtójára. Onnan, ahol megnyomta a garázsajtó nyitógombját, még nem látszott a zegzugos kőkastély. Megkerülte az utolsó szilfacsoportot, s ekkor már föltűntek az éjszakai égboltra rajzolódó tornyok. A neogótikus greenwichi kastélyt a húszas évek elején építtette egy különc milliomos, majd az 1929-es összeomlásban mindenét elveszítette, és vadászpuskájából golyót röpített a fejébe.

Laura Foley az emeleti szalonból hallotta, hogy a Jaguár begurul a garázsba. A lábánál kuporgó kis pudli, Ginger fölkapta a fejét, és morgott,

akár egy házőrző kutya. Az asszony félredobta az újságot, s az órájára nézett. Háromnegyed tízet mutatott, Laura dühöngött. Nyolcra készített vacsorát, de Larry nem vette a fáradságot, hogy hazatelefonáljon és megmondja: késni fog. Ebben a hónapban már hatodszor csinálja. Pedig az asszony számtalanszor megkérte, hogy szóljon haza. Csak ezt kérte. Tudta, hogy az orvosokat gyakran szólítják el váratlan, súlyos esetek, de hát a telefonálás csak egy pillanat.

Laura a pamlagon ülve tanakodott, mitévő legyen. Ülhet tovább, hadd gondoskodjék magáról Larry a konyhában, bár eddig nem vált be ez a módszer. Larry a legutóbbi időkig ráérzett felesége hangulataira. De amióta négy hónapja hazatért az orvoskonferenciáról, valami okból hűvös lett és közönyös.

A hátsó lépcsőn zajok szűrődtek föl a konyhából, jelezve, hogy Larry ennivalót készít magának. Hogy még csak föl se jön és nem is üdvözli – ez még inkább bántotta az asszonyt. Leemelte lábát a zsámolyról, belelépett szandáljába, és fölállt. Odament az aranykeretes tükörhöz, és megnézte magát. Ötvenhat éves létére pompásan festett. Ám Larry az utóbbi nyolc hétben semmi szexuális érdeklődést nem tanúsított iránta. Lehet, hogy ez a szakmai lelkesedés új föllobbanásától van? Larrynak és Clark Vandermernek húsz évébe került, hogy praxisukat olyan szintre emeljék, ahol már jobban koncentrálhatnak a nőgyógyászatra, mint a szülészetre. S ekkor Larry odavágta az egészet. Mihelyt az orvoskonferenciáról hazatért, egykedvűen bejelentette, hogy kilép a Nőgyógyász Munkaközösségből, és havi fizetéses állást vállal a Julian-klinikán. Laura úgy elképedt, hogy nem is talált szavakat. És Larry, amióta belépett a Julian-klinikára, több szülést vállal, noha ugyanannyi fizetést kap, bármennyit dolgozik.

Laura gondolatait csattanás szakította félbe. Ez a legújabb. Larry mostanában ügyetlen, figyelme el-elkalandozik. Csak nem közeleg az ideg-összeroppanás?

Ideje szembenézni a tényekkel, döntötte el; kisimította köntösét, és elindult lefelé a hátsó lépcsőn. Ginger a sarkában futott.

A konyhai pultnál találta Larryt, jókora szendvicset evett, s közben orvosi közlönyt olvasott. Zakója egy szék támláján hevert. Amikor meghallotta az asszony lépteit, fölnézett. Furcsán nyúzott volt az arca, az utóbbi hetekben lett ilyen.

– Szia, drágám – mondta színtelen hangon.

Laura megállt a lépcső alján, hadd gyűljön föl benne a harag. Férje nézte egy pillanatig, azután visszatért a közlönyhöz.

– Miért nem hívtál föl? – csapott le rá Laura dühödten, amiért a férfi figyelembe se veszi.

Larry lassan emelte föl a fejét, és felesége felé fordította arcát. Nem szólt.

– Kérdeztem valamit – szólt Laura. – Választ várok. Milliószor kértelek, hívj fel, ha késni fogsz.

Larry nem mozdult.

– Hallottad, mit mondtam? – Laura közelebb lépett, és férje szemébe nézett. A pupillái kitágultak, s a férje mintha átnézett volna rajta.

– Hé – szólt rá Laura, és megrebbentette kezét a férfi arca előtt: – Én vagyok az, a feleséged, emlékszel rám?

Larry pupillája beszűkült, s a férfi pislogott, mintha csak most venné észre.

– Elnézést, hogy nem telefonáltam – mondta. – Elhatároztuk, hogy esti klinikát nyitunk a Julian környéke számára, és az érdeklődés nagyobbnak bizonyult, mint amire számítottunk.

– Larry, mi ütött beléd? Azt akarod mondani, azért maradtál benn kilenc utánig, hogy egy ingyenklinikán rendelj?

– Semmi bajom. Kitűnően érzem magam. Nagyon jó volt. Három eddig felfedezetlen nemibetegséget diagnosztizáltam.

– Csodálatos – dobta föl két kezét a magasba Laura, és leült az egyik konyhai székre. Larryra bámult, és mélyet lélegzett: – Beszélnünk kell. Valami különös dolog zajlik itt. Vagy te bolondultál meg, vagy én.

– Én kitűnően érzem magam.

– Lehet, hogy kitűnően érzed magad, de úgy viselkedsz, mintha más ember volnál. Örökösen fáradtnak látszol, mint aki hetek óta nem aludt. Kész elmebaj, hogy föladtad a praxisodat. Elnézést, de őrültség olyasmit föladni, amit az ember egy életen át fölépített.

– Elegem van a tiszteletdíjas magánpraxisból – mondta Larry. – A Julian-klinika sokkal izgalmasabb, s ott több emberen segíthetek.

– Ez mind szép és jó – mondta Laura –, csak az a helyzet, hogy családod van. Egy fiad és egy lányod kollégiumban, egy lányod az orvosegyetemen. Magad is jól tudod, mennyi a tandíjuk. És egy vagyonba kerül ennek a nevetséges háznak a fenntartása, amelynek a megvásárlásához te ragaszkodtál tíz évvel ezelőtt. Nincs szükségünk harminc szobára, különösen most, hogy a gyerekek kiröpültek. A Julian-klinikán kapott fizetésed alig elég élelemre, és végképp nem fedezi a rezsinket.

– Eladhatjuk a házat – mondta egykedvűen Larry.

– Igen, a házat eladhatjuk – ismételte Laura. – De a gyerekek tanulnak, és sajnos alig van megtakarított pénzünk. Larry, vissza kell lépned a Nőgyógyász Munkaközösségbe.

– Már kiléptem a cégtársak közül.

– Clark Vandermer vissza fog venni – mondta Laura. – Elég régen ismered. Mondd meg neki, hogy tévedtél. Ha más keretek közt akarsz dolgozni, legalább addig várj, amíg a gyerekek végeznek a tanulmányaikkal.

Laura elhallgatott, és férje arcát figyelte. Mintha kőből faragták volna. – Larry – szólt hozzá. Nem jött válasz. Laura fölállt, és újra megrebegtette kezét a férje arca előtt. Az nem mozdult. Mintha transzban lenne. – Larry – kiáltott, és megrázta a férje vállát. A férfi furcsán merev volt. Azután pislogott, és Laura szemébe nézett.

– Larry, tudsz róla, hogy nem vagy magadnál? – Kezét férje vállán hagyta, s közben az arcát tanulmányozta.

– Nem – mondta Larry. – Kitűnően érzem magam.

– Szerintem föl kellene keresned valakit. Hívjuk föl Clark Vandermert, és kérjük meg, jöjjön át és nézzen meg. Csak három háznyira lakik innét, biztos, hogy megteszi. Egyúttal beszélhetünk vele arról is, hogy segítsen visszatérned a praxisodhoz.

Larry nem reagált. Szeme ismét ugyanolyan üresen meredt maga elé, pupillája kitágult. Laura nézte egy pillanatig, azután gyorsan a konyhai telefonhoz lépett. Ingerültsége aggodalomra váltott. Kikereste a parafa falitábláról lelógó címfüzetből Vandermerék számát, és épp tárcsázni akart, amikor Larry kiragadta a kezéből a kagylót. Hónapok óta először tűnt el arcáról a nyúzottság. Helyette természetellenes fintorban villant elő a foga.

Laura fölsikoltott. Akaratlanul tette, muszáj volt sikoltania. Hátrált, feldöntötte az egyik konyhaszéket. Ginger ugatott és morgott.

Larry az irtózatos arckifejezése ellenére sem reagált Laura sikolyára. Visszaakasztotta a kagylót, azután megfordult. Kínosan lassú mozdulattal kapott a fejéhez, s elgyötörten fölordított. Laura halálra rémülten rohant föl a hátsó lépcsőn.

Mihelyt fölért, átment a szalonon, és végigfutott a folyosón. Az irdatlan háznak H betű formája volt, a fenti átjáró tartotta a keresztgerendát. A házaspár hálószobája a nappali fölött volt, a konyhával szemközti szárnyban.

Laura, mihelyt a hálóba ért, becsukta és kulcsra zárta ajtaját. Az ágyhoz futott, leült a szélére, zaklatottan kapkodta a levegőt. Az éjjeliasztalkán egy másik címfüzet állt. Föllapozta a V betűnél. Ujját Vandermerék számán tartva fölemelte a díszes telefon kagylóját, és tárcsázni kezdett. De még mielőtt kapcsolt volna a szám, fölvették az egyik földszinti telefont.

– Laura – szólt bele Larry hideg, gépies hangon. – Gyere le azonnal. Nem akarom, hogy bárkit is fölhívj.

Laurán a rémület hulláma csapott át. A kagylót tartó keze megreszketett.

Vandermerék állomása kapcsolt, Laura hallotta, hogy kicseng a telefon. De mihelyt fölvették, a vonal megsüketült, Larry nyilván elvágta a huzalt.

– Úristen – suttogta az asszony. Lassan visszahelyezte a hallgatót, igyekezett összeszedni magát. Ha pánikba esik, az semmit se old meg. Gondolkodnia kell. Nyilvánvaló, hogy segítségre szorul; csak az a kérdés, hogyan fog hozzájutni. Elfordította a fejét, kinézett a hálószobaablakon. A villanyok égtek a szomszédéknál. Ha kinyitja az ablakot és ordít, meghallja-e valaki, és ha meghallja, válaszol-e?

Laura igyekezett meggyőzni magát, hogy túlzásba viszi a dolgot. Talán le kellene mennie, ahogy Larry kérte, és megértetni vele, hogy segítségre szorul.

Összerezzent, valami az ajtónak dobbant. Figyelt, s megkönnyebbült, mert kis vakkantást hallott. Az ajtóhoz ment, nekinyomta a fülét. Nem hallott mást, csak Ginger vinnyogását. Sietve kinyitotta az ajtót, hogy a pudli beszaladhasson.

Az ajtó kivágódott, neki a falnak. Laura rémületére Larry állt az ajtóban. Ginger Laura lábához rohant, föl-le ugrált, az ölébe kéredzkedett.

Laura újra fölsikoltott. Larry arca még mindig eltorzult. Bal kezében 12-es kaliberű, ismétlő rendszerű vadászpuska.

Laurát végképp pánik fogta el, megfordult, és kimenekült a fürdőszobába, magára csapta és bereteszelte az ajtót. Ginger is követte, ott reszketett a lábánál. Fölkapta a rémült kutyát, hátrált, s az ajtót leste. Tudta, hogy nem nyújt erős védelmet.

Iszonyú csattanás visszhangzott a csempézett fürdőszobában, az ajtó berepedt, és egy része kiszakadt. Szerteröppenő faszilánkok vágódtak Laura arcába, a kutya kétségbeesetten vinnyogott.

A fürdőszobának másik ajtaja is volt; Laura letette Gingert, és nekiesett a zárjának. Szédülten is sikerült kinyitnia, s berohant egy öltözőszobába, amely a hálóba vezetett vissza. Hátrapillantott, és még látta, amint Larry keze benyúl a golyó ütötte lyukon.

Laura átrohant a hálón, és egy pillanatra még látta, hogy Larry eltűnik a fürdőszobában. Tudta, hogy csak néhány másodpercnyi előnye van, kirobogott a hallba, és félig futva, félig zuhanva lejutott a lépcsőn. Ginger a sarkaiban. A bejárati ajtót hiába rántotta meg, az kulcsra volt zárva. Az öregember, aki a házat építtette, annyira paranoiás volt, hogy minden ajtót kétfelől bebiztosított zárakkal szereltetett föl. Valahol az előtér fiókosszekrényében voltak kulcsok, de Laura most nem ért rá keresgélni.

Saját kulcsai a táskájában lapultak, a konyhában. Hallotta már, hogy Larry lefelé indul a lépcsőn, ezért végigfutott a földszinti tornácon.

Kézitáskáját általában a konyhai polcon tartotta a telefon alatt, de most nem volt ott. Megpróbálkozott a hátsó ajtóval, de – ahogy sejtette – az is zárva volt. Egyre növekvő pánikban igyekezett eldönteni, mit tegyen. Szíve már attól is zakatolt, hogy Larry csakugyan belelőtt a fürdőszobaajtóba. Ginger a

karjába ugrott, ő magához szorította a kiskutyát. S már hallotta is Larry cipőjének kopogását a tornác márványpadlóján.

Laura kétségbeesésében kinyitotta a pinceajtót, fölkattintotta a pince világítását, és behúzta maga mögött az ajtót. Oly halkan suhant le a meredek lépcsőn, ahogyan csak tudott. Volt egy kivezető út a pincéből, amely nem zárral, hanem tölgyfa gerendával volt elreteszelve.

Sosem használták az alagsort, hiszen oly tömérdek fölösleges helyük volt odafönn. Dohszag terjengett, az előző tulajdonosok kacatjai hevertek mindenütt. Kis helyiségekre oszlott és gyéren elhelyezett villanykörték halovány fénye világította csak meg. Laura ócskaságokon bukdácsolt át a folyosón, a kutyát magához szorítva navigált az ismeretlen, kanyargós útvonalon. Már majdnem a kijárathoz ért, amikor a fények kialudtak.

Hirtelen teljes sötétség borult rá. Laura megtorpant, nem tudott tájékozódni. Elfogta a vakrémület. Kétségbeesetten nyúlt előre bal kezével, falat keresett. Ujjai nyers deszkát érintettek. Botladozott a fal mentén, amíg egy ajtóhoz ért. Larry léptei a pincelépcsőn dübörögtek lefelé. Léptei alig hallatszottak, mintha igen lassan és óvatosan mozogna. Kis fénylobbanás jelezte, hogy zseblámpa van nála.

Laura tudta, hogy a vaksötétben soha nem talál rá a kijáratra, rémülten döbbent rá: el kell rejtőznie. Ennyi helyiség és ennyi lom között talán sikerül. Belépett az ajtón, amelynél állt, és tapogatózott a sötétben. Keze falnak támasztott fa ablaktáblákat tapintott ki. Megkerülte, lába fatárgyba botlott. Nagy hordó volt, az oldalán hevert.

Laura kitapogatta, üres-e, azután négykézlábra ereszkedve belemászott, és maga után húzta Gingert. Nem sok ideje maradt rá, hogy azon szorongjon, jó helyre rejtőzött-e. Alig helyezkedett el, már hallotta Larry közeledtét a folyosóról. Bár a hordó háttal állt az ajtónyílásnak, Laura látta a zseblámpa fakó villanását.

Larry léptei mindjobban közeledtek, Laura azon volt, hogy nesztelenül lélegezzen. A zseblámpa fénye behatolt a helyiségbe, és Laura visszatartotta a lélegzetét. Ginger morgott, és fölugatott. Laurának szinte elállt a szívverése, hallotta, hogy Larry felhúzza a puskát. Érezte, hogy Larry belerúg a hordóba, s az fölfordul. Ginger csaholva menekült. Laura pedig rémülten igyekezett visszanyerni egyensúlyát.

Ötödik fejezet

A washingtoni légi út volt az első nyugalmas időszak Adam számára a tegnapi este óta. Amikor Jennifer bevágta maga után a hálószoba ajtaját,

Adam lehevert a kényelmetlen viktoriánus pamlagra. Hozzá akart olvasni valamit a hasnyálmirigy-gyulladáshoz, de képtelen volt odafigyelni. Semmiképp se maradhat az orvosegyetemen, ha elesnek Jennifer keresetétől. Hajnalban, néhány órányi nyugtalan alvás után fölhívta a kórházat, és üzenetet hagyott a bentlakó orvosnak, hogy nem megy be ma. Tudta, megoldást kell találnia.

Kibámult a gép ablakán a nyugodt New Jersey-i tájra. A kapitány közölte, hogy a Delaware folyó fölött repülnek, és Adam úgy taksálta, hogy még húsz perc Washingtonig. Így fél kilencre ér a városba, és kilencre már apja irodájában lehet az Élelem- és Gyógyszerellenőrző Hivatalban.

Adam nem sokat várt a találkozástól, különösen az adott körülmények között. Elsőéves medikus kora óta nem látta apját, s az is eléggé megrázó találkozás volt. Adam akkor tájékoztatta, hogy mindenképp feleségül veszi Jennifert.

Már belépett a hivatal forgóajtaján, és még mindig azon tanakodott, miként kezdje majd a beszélgetést. Gyerekkorában ritkán fordult meg apja hivatalában, de ahhoz épp elégszer, hogy viszolyogjon tőle. Apja mindig úgy viselkedett, mintha valami szégyellni való lenne a fiában.

Adam középső gyerek volt, két testvére – kiváló képességű bátyja, David, illetve húga, Ellen, a család kedvence – közé szorult. David volt a bezzeg-gyerek, aki már kamaszkorában eldöntötte, hogy orvos lesz, akár az apja. Adam sokáig nem tudta, mi akar lenni. Azzal a gondolattal játszott, hogy gazdálkodó lesz.

Beszállt a liftbe, és megnyomta a nyolcadik emelet gombját. Emlékezett rá, hogyan ment fel bátyjával, amikor az még orvostanhallgató volt. David tíz évvel volt idősebb Adamnál, és Adam szemében inkább felnőttnek számított, mintsem testvérnek. Adamot akkoriban leültették apja várószobájában, amíg Davidot körülvitték, hogy orvoskollégáknak mutassák be.

Kiszállt a nyolcadik emeleten, és jobbra indult. Minél nagyobbak és szebbek az irodahelyiségek, annál csúnyábbak a titkárnők. Erre még David hívta fel a figyelmét.

Adam, miközben a magas beosztású vezetők szobái előtt tétovázott, azon tűnődött, vajon milyen lenne a viszonya apjával, ha David nem esik el Vietnamban. Kevés orvos halt meg ott, de Davidnak sikerült. Mindig is önként jelentkezett mindenhova. A háború utolsó évében történt; Adam akkoriban tizenöt éves volt.

A családot összeroppantotta a gyász. Adam anyja szörnyű depresszióba esett, sokkterápiával kezelték. Máig se nyerte vissza a régi formáját. Adam apja se viselte sokkal jobban a történteket. Több hónapos néma visszahúzódás

után Adam közölte vele: döntött, orvos lesz. Apja, ahelyett hogy örült volna, elfordult és elsírta magát.

Most megállt apja szobája előtt, összeszedte a bátorságát, és odalépett Mrs. Margaret Weintrob íróasztalához. Hatalmas asszony volt, alig fért el a forgószékben. Bő, virágmintás ruha volt rajta. Felsőkarját irdatlan zsírréteg borította, ehhez viszonyítva alkarja szinte karcsúnak látszott.

Kövérsége ellenére is rendkívül jól ápolt volt. Elmosolyodott, amikor Adamot meglátta, és ültében üdvözlésre nyújtotta kezét.

Adam megfogta a kissé nyirkos kezet, és viszonozta mosolyát. Mindig jóban voltak. Amióta Adam az eszét tudta, mindig ez az asszony volt apja titkárnője, s tapintatosan vette tudomásul Adam félénkségét.

– Merre jártál mostanáig? – kérdezte mérgesen. – Ezer éve nem láttunk.

– Az orvosegyetem mellett nincs sok szabad ideje az embernek – mondta Adam. Apjának nemigen volt titka Margaret előtt, s Adam jól tudta: az asszony tisztában van vele, miért nem járt itt.

– Apád, mint mindig, most is telefonál. Egy perc és végez. Hozhatok kávét vagy teát?

Adam a fejét rázta, és fölakasztotta kabátját egy sárgaréz fogasra. Leült egy műbőr zsámolyra. Régről tudta, apja nem szívesen kelt olyan benyomást, hogy a kormány kényelmes székekre és egyéb fényűzésekre költi a közpénzeket. Az egész irodahelyiségre a praktikum nyomta rá a bélyegét. Az idősebb dr. Schonberg számára ez elvi kérdés volt. Ugyanezen okból utasította vissza a hivatalával járó szolgálati kocsit és sofőrt is.

Adam üldögélt, magában sorakoztatta érveit, de nem volt túlságosan derűlátó. Amikor reggel telefonált, hogy megbeszélje a találkozót, apja mogorva volt, mintha csak sejtené, hogy Adam pénzért jött.

Berregés hallatszott. Margaret elmosolyodott: – Apád vár.

És a komoran föltápászkodó Adam karjára tette kezét. – Apádnak még mindig fáj David halála – mondta. – Próbáld megérteni. Tényleg szeret téged.

– David kilenc éve halt meg – mondta Adam.

Margaret bólintott, és megpaskolta Adam karját: – Csak azt akartam, hogy tudd, mi megy végbe benne.

Adam kinyitotta az ajtót, és belépett apja szobájába. Nagy, négyzetes helyiség volt, szép belső kertre néző magas ablakokkal. A többi falat könyvespolcok borították, a szoba közepén jókora tölgyasztal állt. Mindkét oldalán egy-egy nagyméretű könyvtárasztal, U alakú munkahelyet formálva. Középen ült Adam apja.

Dr. Schonberg és fia hasonlítottak egymásra, az emberek észrevették, hogy rokonok. Az öregúrnak is sűrű, göndör haja volt, bár halántékánál már őszült. Csak a magasságuk tért el, az apa jó fejjel alacsonyabb volt fiánál.

Amikor Adam belépett, apjának toll volt a kezében. Most gondosan visszatette tartójába.

– Helló – szólt Adam. Föltűnt, mennyire megöregedett az apja, amióta utoljára látta. Sok új ránc húzódott a homlokán.

Dr. Schonberg fejbiccentéssel nyugtázta Adam köszönését. Nem állt föl.

Adam, míg az íróasztalhoz lépett, belenézett apja mélyen ülő szemébe. Nem látott benne enyhülést.

– És minek köszönhetem a váratlan látogatást? – kérdezte dr. Schonberg.

– Hogy van anya? – kérdezte Adam, érezte, hogy nem alaptalanul félt. A találkozás máris rosszul indul.

– Kedves tőled, hogy érdeklődsz. Ami azt illeti, nincs valami jól. Újra sokkolni kellett. De nem akarlak ezekkel a hírekkel terhelni. Különösen, mivel anyád állapota igencsak összefügg azzal, hogy azt a nőt elvetted.

– Azt a nőt Jennifernek hívják. Reméltem, hogy másfél év után még emlékszel a nevére. Anya állapota pedig David halálának köszönhető, nem az én házasságkötésemnek.

– Épp gyógyulóban volt, amikor kiborítottad azzal, hogy elvetted azt a nőt.

– Jennifert! – javította ki Adam. – És ez hét évvel David halála után történt.

– Hét évvel, tíz évvel, mit számít? Tudtad te jól, mit teszel anyáddal, ha más vallásúval kötsz házasságot. De hát érdekelt is téged? És énrám hallgattál-e? Megmondtam, ne nősülj olyan korán, az orvosi pályád elején. De te sosem voltál tekintettel a családra. Mindig úgy kellett történnie, ahogyan te akartad. Hát most megkaptad, amit akartál.

Adam apjára meredt. Nem volt ereje, hogy ekkora irracionalizmussal vitába szálljon. Megpróbálkozott vele előző találkozásukkor, másfél éve, éspedig teljesen sikertelenül.

– Nem érdekel, mi van velem, hogyan boldogulok az orvosegyetemen? – kérdezte szinte könyörgőn.

– Az adott körülmények között nem – válaszolta dr. Schonberg.

– Nos, akkor tévedtem, amikor idejöttem. Anyagi problémáink vannak, és azt reméltem, hogy ennyi idő elteltével, talán szóba hozhatom.

– Na tessék, szóval pénzről van szó! – tárta szét a karját dr. Schonberg. Visszanézett a fiára, súlyos szemhéja alatt beszűkült a szeme. – Figyelmeztettelek, hogy ha mindenáron feleségül veszed azt a nőt, akkor végeztünk. Azt hitted, viccelek? Azt hitted, hogy ez csak néhány évre szólt?

– És nem létezhetnek olyan körülmények, amelyektől változtathatsz a véleményeden? – kérdezte halkan Adam. Még mielőtt a kérdést föltette, tudta rá a választ, és elhatározta, meg se mondja apjának, hogy Jennifer gyereket vár.

– Adam, tanuld meg, hogy az ember vállalja a felelősséget a döntéseiért. Ha mond valamit, tartson is ki mellette. Az orvosi gyakorlatban nincs helye se kitérőknek, se megalkuvásoknak. Érted?

Adam az ajtó felé tartott: – Köszönöm a kioktatást, apa. Nagy hasznomra lesz.

Dr. Schonberg megkerülte az íróasztalát: – Mindig is te voltál a nagyokos, Adam. De felelősséget vállalni a döntéseidért: ezt a leckét még meg kell tanulnod. Én is ezen az elven irányítom ezt a hivatalt.

Adam bólintott, és kinyitotta az ajtót. Margaret esetlenül hátrált, meg sem próbált úgy tenni, mintha nem hallgatózott volna. Adam a kabátjáért ment.

Dr. Schonberg kikísérte fiát a várószobába. – És a magánéletemet is hasonlóképp élem. Ezt tette hajdan az én apám is. És neked is ezt kellene tenned.

– Megjegyzem, apa. Csókoltatom anyát. Köszönök mindent.

Adam elindult a folyosón a lift felé. Megnyomta a gombot, és visszapillantott. Margaret integetett felé a távolból. Adam visszaintett. Nem lett volna szabad idejönnie. Apjától semmiképp se számíthat pénzre.

*

Amikor Jennifer kilépett a házuk kapuján, nem esett, de fenyegetően szürke volt az ég. Március a legrosszabb hónap New Yorkban. Bár hivatalosan már a tavasz közeleg, a tél még mindig markában tartja a várost.

Szorosabbra fogta a kabátját, és nekivágott a Hetedik sugárútnak. Kabátja alatt próbára öltözött, régi tornatrikóba, feszes harisnyanadrágba, lábszármelegítőbe és ócska szürke pulóverbe, amelynek ujja le volt vágva. Jennifer nem tudta, fog-e táncolni, mivel közölni készült Jasonnal, hogy gyereket vár. Remélte, főnöke meg fogja engedni, hogy tovább dolgozzék az együttesben még egy-két hónapig. Hiszen olyan nagyon kell a pénz! Irtózott a gondolattól, hogy Adam kimaradjon az orvosegyetemről. Csak legalább ne volna olyan makacs és elfogadná Jennifer szüleinek segítségét!

A Hetedik sugárúton délnek fordult, átnyomakodott a bevásárlóközpontba tartó tömegen. Míg zöld lámpára várt, azt találgatta, vajon milyen fogadtatásban részesíti az apja Adamot. Amikor reggel fölkelt, levelet talált férjétől: elutazott Washingtonba. Legalább segítene a vén gazember, gondolta Jennifer, az mindent megoldana. Ha dr. Schonberg fölajánlaná a segítségét, Adam talán Jennifer szüleinek támogatását is szívesebben fogadná.

Átkelt a Hetedik sugárúton, és nekivágott a Greenwich Village-nek. Néhány pillanat múlva belépett a Cézanne kávéházba, lement a három

lépcsőfokon, és belökte a metszettüveg-ajtót. Odabenn Gauloise cigarettától és kávéillattól volt sűrű a levegő. Mint mindig, most is teli volt a kávéház.

Jennifer lábujjhegyre állva nézett körül a tömegben, ismerős arcot keresett. A keskeny helyiség közepéről integetett felé valaki. Candy Harley volt az, valaha Jason Conrad táncosnője, aki most az irodai munkát végezte. Mellette Cheryl Tedesco, a társulat titkárnője, a szokásosnál is sápadtabbnak látszott fehér melegítőjében. A három lány rendszeresen együtt kávézott próba előtt.

Jennifer átnyomakodott, levette kabátját, összetekerte, és a padlóra tette a fal mellé. Aztán rárakta a puha vászontáskáját. Mire leült, Peter, az osztrák pincér már ott termett az asztalnál, és érdeklődött, a szokásosat kéri-e. Azt kérte. Tejeskávét kiflivel, vajjal és mézzel.

Amikor leült, Candy előrehajolt, és így szólt: – Van egy jó és egy rossz hírünk. Melyiket akarod elsőnek hallani?

Jennifer egyikről a másikra kapkodta tekintetét. Nem volt tréfálkozós hangulatban, de Cheryl úgy bámult feketekávés csészéjébe, mint aki a legjobb barátját veszítette el. Jennifer melankolikusnak tartotta ezt a hízásra hajlamos s egyre gömbölyödő húszéves lányt. Csibészes pofija volt, pisze orra, nagy szeme. Kócos haja seszínű. Candi, éles ellentéteként, feltűnően ápolt külsejű lány volt, szőke haja szép copfba fonva.

– Talán a jó hírt mondd előbb – mondta nyugtalanul Jennifer.

– A CBS televízió fölkínált nekünk egy különműsort. A Jason Conrad Táncszínház nagy jövő előtt áll.

Jennifer izgatottságot színlelt, tisztában volt vele, hogy alighanem túlságosan előrehaladott már a terhessége a televíziós szereplésre. – Óriási! – kényszerítette ki magából lelkesen. – Mikor veszik fel?

– Még nem tudjuk pontosan, de alighanem pár hónapon belül.

– És mi a rossz hír? – kérdezte Jennifer, témát akart váltani.

– A rossz hír az, hogy Cheryl négyhónapos terhes, és holnap lesz az abortusza – közölte sietve Candy.

Jennifer Cherylhez fordult: – Veled érzek – mondta zavartan. – Nem is tudtam, hogy állapotos vagy.

– Senki sem tudta – tódította Candy. – Cheryl titokban tartotta, míg nem hallott az én abortuszomról, akkor aztán beavatott, és jól tette. Elküldtem az én orvosomhoz, aki méhcsapolást javasolt, mert Cheryl elmondta neki, hogy a második hónapban végig drogokat szedett. Nem tudott róla, hogy terhes.

– És mit mutatott a vizsgálat? – kérdezte Jennifer.

– Azt, hogy a gyerek deformált. Nincs rendjén valami a génjeivel. Épp ezért csinálják a méhcsapolást.

Jennifer újra Cherylhez fordult, aki még mindig a feketekávéjába bámult, és igyekezett visszatartani a könnyeit. – És mi az apa véleménye? – kérdezte Jennifer, de már

meg is bánta, mert Cheryl eltakarta arcát, és keserves zokogásban tört ki. Candy átkarolta Cherylt, Jennifer pedig körülpillantott a szomszédos asztalok felé. Senki se figyelt rájuk. Cheryl zsebkendőt vett elő a táskájából, és zajosan kifújta az orrát.

– Az apát Paulnak hívják – mondta búsan.

– És mi a véleménye az abortuszodról? – kérdezte Jennifer.

Cheryl megtörölte a szemét, és szemügyre vette a papírzsebkendőn a nagy fekete pacnit, amit szempillafestéke hagyott. – Nem tudom. Fogta magát, és faképnél hagyott.

– Hát ebből el is képzelhetjük, mi a véleménye a dologról – mondta Candy. – A gazember. Bárcsak átvehetnék a férfiak a terhesség gondját, mondjuk, minden második évben. Szerintem akkor több felelősségérzetük lenne.

Cheryl újra megtörölgette a szemét, és Jennifer rádöbbent, milyen szörnyen fiatal és sérülékeny ez a kislány. A saját terhességének gondja ettől az összehasonlítástól jóval kisebbnek látszott.

– Annyira rettegek – mondta Cheryl. – Nem mondtam meg senkinek, mert ha az apám megtudja, megöl.

– Gondolom, nem egyedül mész be a kórházba? – kérdezte rémülten Jennifer.

– Nem lesz olyan borzasztó – bizonygatta Candy. – Én is szorongtam az abortuszom előtt, de simán ment. A Julian-klinikán rendkívül kedvesek és tapintatosak. Ráadásul Cheryl a világ legjobb nőgyógyászát kapja.

– Hogy hívják? – kérdezte Jennifer, s közben arra gondolt, hogy dr. Vandermerről nem mondhatná el ugyanezt. – Lawrence Foley – felelte Candy. – Egy másik lány ajánlott be hozzá, akinek szintén megszakította a terhességét.

– Úgy látszik, ez az orvos jó sok abortuszt csinál. Candy rábólintott: – Nagy ez a város.

Jennifer a kapucínerjét kortyolgatta, s azon tanakodott, hogyan mondja el barátnőinek, ő is épp most tudta meg: gyereke lesz. Hogy halogassa ezt a pillanatot, odafordult Cherylhez: – Nem akarod, hogy elkísérjelek holnap? Szerintem rád férne némi kíséret.

– De jó volna – derült föl Cheryl arca.

– Csak ne olyan sebesen, Mrs. Schonberg – szólt Candy. – Próbánk van holnap is.

Jennifer fölhúzta a szemöldökét, és elmosolyodott: – Hát nekem is van hírem. Tegnap tudtam meg, hogy magam is két és fél hónapos terhes vagyok.

– Csak nem! – kiáltott fel Candy.

– De bizony! És ha elmondom Jasonnak, meglehet, nem is fogja többé érdekelni, hogy megyek-e próbára, vagy sem.

Cheryl és Candy úgy elképedt, hogy szólni se tudtak. Némán itták kávéjukat, fizettek, és elindultak a stúdió felé.

Jason nem volt még ott, amikor megérkeztek, és Jennifer megkönnyebbült, de csalódott is. Levette felsőruháit, és üres teret keresett magának a táncparketten. Oldalra fordult, és fölhúzta trikóját, hogy profilból lássa magát. Nem kétséges: már látszik egy kicsit.

*

Adam kezet mosott a kórházi épületkomplexum első emeletén a férfimosdóban. Megpillantotta beesett arcát a tükörben, és megállapította, hogy lerí róla a kimerültség. Sebaj, lehet, hogy a dékánban ez részvétet kelt. Apjával lezajlott katasztrofális beszélgetése után úgy döntött, hogy egyetlen menedéke újabb diákkölcsön lenne, a kórháztól. Megigazította elnyűtt, legombolt inggallérját, s arra gondolt: kétségtelenül szegénynek és rászorultnak látszik. Egyenest bemegy a dékán irodájába, mielőtt még inába száll a bátorsága.

Benyomult a titkárnőhöz, hogy előjegyeztesse magát. Szinte megrémült, amikor az asszony közölte, úgy hiszi, a dékánnak épp van néhány perce két előjegyzett megbeszélés között. Bement, hogy tisztázza. Visszajött, és közölte, hogy Adam már be is mehet.

Dr. Markowitz állt, amikor Adam átlépte a szobája küszöbét. Az alacsony, köpcös férfi haja sötét volt és göndör, mint Adamé. Arca most márciusban is napbarnított. Kezet nyújtva jött elébe. Kézfogás közben a másik kezével megveregette Adam hátát.

– Kérem, foglaljon helyet – mutatott a dékán egy fekete fotelre az íróasztala előtt.

Adam a székből jól látta a dossziét, címkéjén a saját nevével. Csak néhány alkalommal találkozott a dékánnal, de dr. Markowitz mindig úgy viselkedett, mintha töviről hegyire ismerné Adam körülményeit. Nyilván az alatt az egy-két perc alatt húzta elő a dossziét, amíg őt váratták.

Adam megköszörülte a torkát: – Elnézést, hogy rabolom az idejét, dr. Markowitz, de van egy problémám.

– A legjobb helyre jött vele – mondta dr. Markowitz, bár mosolya észrevehetően engedett. Adam ráeszmélt, hogy a dékán inkább diplomata, mint orvos. Az a kellemetlen érzése támadt, hogy ez a beszélgetés se lesz

sikeresebb, mint amelyet apjával folytatott. Keresztbe tette a lábát, és megfogta a bokáját, hogy ne reszkessen a keze.

– Most tudtam meg, hogy a feleségem kisbabát vár – kezdte, és várta dr. Markowitz arcán a rosszallás jeleit. A dékán nem titkolta érzelmeit. Elsőül a mosolya tűnt el. Azután a szeme szűkült be, közben tartózkodóan kulcsolta össze karját a mellkasán.

– Talán mondanom sem kell – folytatta Adam, és őrizte a kurázsiját –, ez anyagi csődbe dönt bennünket. Mindketten a feleségem keresetéből élünk, és most, hogy gyermekáldás elé nézünk… – Adam hangja elhalt. Nem kell jósnak lenni, hogy a másik kitalálja a folytatást.

– Nos – kezdte erőltetett nevetéssel dr. Markowitz –, belgyógyász vagyok, nem nőorvos. Sosem volt erős oldalam a szülések levezetése.

Humora az van, gondolta Adam.

– A feleségem dr. Vandermerhez jár – közölte Adam. – Nincs nála jobb szülész – bizonygatta dr. Markowitz. – Nem is lehetne jobb kezekben. Ő segítette világra a mi két gyerekünket is.

Zavart csend következett. Adam jól hallotta az antik falióra tiktakolását. Dr. Markowitz előrehajolt, és kinyitotta az asztalán heverő dossziét. Beleolvasott, azután fölpillantott.

– Meggondolta-e, Adam, hogy tán nem ez a legalkalmasabb időpont a családalapításra?

– Véletlenül történt – felelte Adam, el akarta kerülni a kioktatást. – A védekezés ellenére. Statisztikai műhiba. De most, hogy megtörtént, vállalnunk kell. További pénzügyi támogatásra van szükségem, vagy abba kell hagynom az egyetemet egy évre. Ez a helyzet.

– Nem gondoltak a terhesség megszakítására? – kérdezte a dékán.

– Gondoltunk, de egyikünk se akarja.

– És a család nem tud segíteni? – érdeklődött dr. Markowitz. – Nem hiszem, hogy bölcs dolog lenne abbahagyni a tanulmányait. Maga sokat fektetett be abba, hogy idáig eljusson. Kár volna ezt veszélyeztetni.

– Családi támogatásról nem lehet szó – válaszolta Adam. Nem akarta megvitatni se apja hajthatatlanságát, se felesége szüleinek beavatkozását. – Egyetlen reményem, hogy további kölcsönt veszek föl az egyetemtől. Ha nem kapok, akkor kimaradok egy időre.

– Sajnos már fölvette azt, ami maximálisan engedélyezhető – mondta dr. Markowitz. – A diákkölcsönökre adható pénzösszegünk korlátozott. Sokfelé kell elosztanunk, amink van, hogy mindenkinek jusson, akinek szüksége van rá. Sajnálom.

Adam fölállt: – Nos, köszönöm a türelmét.

Dr. Markowitz is fölállt. Mosolya visszatért: – Bár segíthetnék. Nem örülök, hogy itthagy bennünket. A följegyzések szerint maga eddig kitűnő munkát végzett. Talán újra meg kellene gondolniok, hogy nem volna-e tanácsos későbbre halasztani a terhességet.

– Megtartjuk a gyereket – mondta Adam. – Az igazat megvallva most, hogy a kezdeti sokkon túl vagyok, örülök neki.

– Mikor kezdené meg a szabadságát?

– Néhány nap múlva végzek a belgyógyászaton – mondta Adam. – Mihelyt túljutok rajta, állás után nézek.

– Gondolom, ha már szünetelteti a tanulmányait, ez az időpont is megteszi. Mi a terve?

Adam megvonta a vállát: – Még nincsenek határozott terveim.

– Szerezhetnék magának kutatói állást itt, az egészségügyi központban.

– Hálásan köszönöm az ajánlatát – mondta Adam –, de a kutatással nem keresném meg azt a pénzt, amire szükségem lesz. Valami jól fizető állást kell keresnem. Inkább arra gondoltam, hogy megpróbálkozom az egyik nagy New Jersey-i gyógyszercéggel. Az Arolen cégtől kapta az évfolyamunk ajándékba azokat a bőrből készült orvosi táskákat. Lehet, hogy náluk próbálkozom.

Dr. Markowitz összerezzent, mintha megütötték volna. – Azoknak aztán van ám pénzük – sóhajtott föl. – De meg kell mondjam, olyan ez a számomra, mintha az ellenséghez dezertálna. A gyógyszeripar mostanság mindinkább az orvosi kutatás fölébe kerekedik, s ez engem joggal aggaszt.

– Magam se rajongok az ötletért – ismerte be Adam. – De egyedül őket érdekelheti komolyan egy harmadéves diák. Ha az nem megy, talán visszatérek azért a kutatói állásért.

Dr. Markowitz kinyitotta az ajtót: – Sajnálom, hogy nincs több pénzünk az anyagi támogatásra. Sok szerencsét, és tudassa velem minél előbb, mikorra tervezi, hogy visszatér a tanulmányaihoz.

Adam azzal az elhatározással ment ki, hogy még aznap délután fölhívja az Arolent. Majd azután fogja emészteni magát a gyógyszeriparnak a kutatásra gyakorolt nyomása miatt, ha fölvette már az első fizetési csekkjét.

*

– Hogy… micsoda? – ordította Jason Conrad, a Jason Conrad Táncszínház vezetője. Túljátszott kétségbeeséssel csapta égnek két kezét.

Jennifer négy éve ismerte már; Jason mindig is hajlott a ripacskodásra, akár az ebédjét rendelte meg, akár a táncosait irányította. Így hát nem lepődött meg a reagálásán.

– Na lássuk csak – nyögte Jason. – Azt akarod mondani, hogy gyereked lesz. Így van? Jaj ne, mondd, hogy tévedek! Mondd, hogy csak rossz álom! Könyörgök!

Jason esdeklően nézett Jenniferre. Magas férfi volt, harminchárom évével is fiús külsejű. Hogy homokos-e vagy se; arról Jennifernek sejtelme se volt. A többi táncosnak se. Jasonnak a tánc volt az élete, és azt zseniálisan értette.

– Kisbabát várok – ismételte el Jennifer.

– Ó, uramisten! – kiáltott Jason, s a kezébe temette fejét.

Jennifer összenézett Candyvel, aki a közelben maradt, hogy erkölcsi támaszt nyújtson.

– Nem, ez nem lehet igaz – bőgte Jason. – Épp a nagy kiugrásunk pillanatában az egyik vezető táncosom fölcsináltatja magát. Ó, uramisten!

Jason abbahagyta a járkálást. Fölemelte mutatóujját, és Jenniferre nézett: – Mi lenne, ha elvetetnéd? Aligha terveztétek ezt a gyereket.

– Sajnálom – felelte Jennifer.

– De hiszen lehet még gyereked máskor is – tiltakozott Jason.

Jennifer a fejét rázta.

– Nem hallgatsz az okos szóra? – üvöltött Jason. Drámaian mellkasára szorította a kezét, és mélyeket lélegzett, mintha heves fájdalmak kínoznák. – Inkább meggyötörsz, széttéped a szívem. Jaj istenem, micsoda fájdalom!

Jennifert furdalta a lelkiismeret, hogy épp akkor esik teherbe, amikor az együttes nagy kiugrás előtt áll. Nem szívesen hagyott cserben senkit. Ám Jason reagálása merő önzés, és Jennifer zokon vette, hogy ily módon igyekszik öt olyan súlyos dologra rávenni, mint az abortusz. Candy megfogta Jason karját: – Remélem, csak tréfálsz arról a mellkasi fájdalomról.

Jason kinyitotta egyik szemét: – Én tréfálok? Én az ilyesmivel sosem tréfálok. Ez a nő sírba visz idő előtt, te meg azt kérded, tréfálok-e?

– Valószínűleg táncolhatok még egy-két hónapig – ajánlotta föl Jennifer.

– Ó, nem, nem, nem! – kiáltotta Jason, hirtelen megfeledkezve mellkasi fájdalmairól. Fel-alá járkált az ócska pénztárfülke előtt. – Ha te, Jennifer, ilyen lelketlen vagy, hogy magunkra hagysz bennünket ebben a kritikus helyzetben, akkor nyomban átszervezéseket kell végrehajtanunk. – Megállt, és Candyre mutatott. – Hát te? El tudnád táncolni Jennifer szerepét?

Candyt ez váratlanul érte: – Nem is tudom – dadogta. Jason a szeme sarkából leste Jennifert. Tudta, hogy Jennifer és Candy jó barátnők. Úgy gondolta, az irigység talán eléri, amit az érvelés nem. Szüksége volt Jenniferre, legalább addig, amíg a tévéműsort fölveszik. De Jennifer nem reagált. Akkor is néma maradt, amikor Candy végül így válaszolt: – Úgy hiszem, jó formában vagyok. Mindenképpen megteszem, ami tőlem telik.

– Hurrá – kiáltotta Jason. – Örülök, hogy mégiscsak akad valaki, aki hajlandó áldozatokra. – Aztán így szólt Jenniferhez: – Legjobb, ha bemész az irodába, és megmondod Cherylnek, töröljön a bérlistáról. Nem vagyunk népjóléti intézmény.

Candy tiltakozott: – Még kéthétig jár neki az alapfizetése. Ez így korrekt.

Jason intett, hogy nem érdekli a dolog. Indult a próbaterem felé.

– Azonkívül – kiáltott utána Candy –, azt hiszem, könnyebb lenne a könyvelésünknek, ha szülési szabadságra küldenénk.

– Bánom is én – mondta különösebb érdeklődés nélkül Jason. Kinyitotta a próbaterembe vezető ajtót. Hallatszott, hogy a többi táncos a mindennapi gyakorlatát végzi. – Lássunk munkához, Candy – kiáltotta hátra Jason, miközben belépett az ajtón.

A két nő egymásra nézett. Mindketten zavarban voltak egy kicsit. Candy vállat vont: – Nem reméltem, hogy valaha is felléptet még.

– Örülök neki – mondta Jennifer. – Őszintén.

– Együtt mentek vissza a terembe.

Jason magas hangja visszhangzott a nagy helyiségben. – Oké, akkor a kettes számú táncvariációt vesszük az elejétől. Pozícióba! – Összecsapta kezét, s a visszhangpuskalövésnek hallatszott. – Gyere, Candy – üvöltötte.

Jennifer nézte néhány pillanatig a próbát. Aztán bánatával küszködve elindult Cheryl szobája felé.

Cheryl egy puha fedelű szerelmes regényt olvasott, hátradőlve.

– Szülési szabadságra kell küldjél – mondta leverten Jennifer.

– Igazán sajnálom – mondta Cheryl. – Nagy balhét vert ki Jason? – letette a könyvét. Jennifer megnézte a címét: A szenvedély lángjai.

– De még mekkorát – válaszolta Jennifer. – Bár azt hiszem, ez érthető. Rosszkor kérek szabadságot. – Leült egy székre az íróasztal előtt. – Jason beleegyezett, hogy megkapjam az alapfizetésem még két hétre. A régebbi előadások után természetesen kapom még a százalékom.

– Mihez kezdesz? – kérdezte Cheryl.

– Nem tudom. Talán tudok szerezni kisegítő állást. Nincs valami ötleted? Ezt az állást hogyan találtad?

– Elmentem egy munkaközvetítő ügynökséghez. De ha félállást keresel, próbálkozz valamelyik alkalmi titkárnőszolgálatnál. Azoknak mindig emberhiányuk van.

– Ha agyonütnek, se tudok gépelni.

– Akkor próbálkozz valamelyik nagy áruháznál. Sok barátnőm csinálta már.

Jennifer elmosolyodott. Ez ígéretesen csengett.

– Még mindig tartod, hogy elkísérsz holnap? – kérdezte Cheryl.

– Természetesen – felelte Jennifer. – Szó se lehet róla, hogy egyedül engedjelek el. A méhcsapolásra egyedül mentél?

– Bizony – vágta rá büszkén Cheryl. – Nem volt vészes. Alig éreztem.

– Úgy látszik, bátrabb vagy, mint én – mondta Jennifer. Eszébe jutott mongoloid kisöccse, és eltűnődött, nem kellene-e neki is ilyen vizsgálatot kérnie.

Cheryl előrehajolt, lehalkította a hangját: – Candy is mondta, túl sok drogot szedtem. Füvet, stb., amit akarsz. Dr. Foley megmondta: el kell végezni a vizsgálatot, hogy ellenőrizzék a kromoszómákat. De könnyen ment. Ha nálad is el kell végezni, ne aggódj. Nagyon izgultam, de most már bármikor újra végigcsinálnám. – Büszkén hátradőlt.

Jennifer bámulta Cherylt, eszébe jutott dr. Vandermer fölényes viselkedése. – És ez a dr. Foley szimpatikus?

Cheryl bólintott: – Dr. Foley a legkedvesebb orvos, akit

valaha ismertem. Csakis az ő kedvéért mentem bele az egészbe. És a nővérek körülötte, azok is kedvesek. Tulajdonképpen az egész Julian-klinika nagyszerű. Ha akarod, Candy biztosan odaszól és kér egy időpontot a számodra.

Jennifer elmosolyodott: – Kösz, de a férjem már beajánlott valakihez, az Egészségügyi Központba. Visszatérve a hivatalos ügyekre: mit kell tennem, hogy szülési szabadságra mehessek?

Cheryl gondban volt: – Őszintén szólva nem tudom. Meg kell kérdeznem Candyt.

Megbeszélték, hol találkoznak másnap reggel, aztán Jennifer fogta a kabátját, táskáját, és kiment az utcára. Elindult a földalatti felé, alig tudta leküzdeni a rátörő depressziót. Eddig azt hitte, a terhesség csodálatos élmény lesz, de most az öröm helyett zavar és harag kerítette hatalmába. És ami a legrosszabb: tudta, hogy senkivel se oszthatja meg érzéseit, mert nincs, aki megértené.

Ajkába harapott, és elhatározta, hogy először a Macy áruházban próbálkozik.

Este hatra járt, mire odahaza fölkapaszkodott a lépcsőn. Benyitott, s meglepődött: Adam a pamlagon hevert. Férje nem szokott ilyen korán otthon lenni. Jennifer ráébredt: Adam nyilván szabadnapot vett ki az apjánál tett látogatás után.

– Hogyan boldogultál apáddal? – kérdezte, szívélyes hangot erőltetve magára. – Hajlandó segíteni?

– Elbűvölő volt az apám – vágta rá Adam. – Hasznos kiselőadást tartott a felelősségvállalásról meg az állhatatosságról.

Jennifer fölakasztotta a kabátját, és leült Adam mellé. A férfinak vörös volt a szeme, körülötte sötét karikák: – Ilyen rosszul sikerült?

– Még annál is rosszabbul – felelte Adam. – Most azt vette a fejébe, hogy én tehetek az anyám depressziójáról.

– De hiszen a depressziója a bátyád halálakor kezdődött.

– Apám, úgy látszik, elfelejtette.

– Mit mondott, amikor közölted vele, hogy gyerekünk lesz?

– Nem közöltem vele. Nem is volt rá lehetőségem. Még mielőtt a tárgyra térhettem volna, értésemre adta, hogy csak magamra számíthatok.

– Sajnálom – mondta Jennifer.

Szemügyre vette Adam arcát. Az távoli volt és hűvös. Kérdezősködni szeretett volna nála dr. Lawrence Foley-ről, de azután elhalasztotta. – Megyek, lezuhanyozom – mondta, fölsóhajtott, és kiment a fürdőszobába.

Adam kezdetben csak ült és borongott. Azután rádöbbent, hogy kamaszmód viselkedik. Fölkelt, bement a hálóba, és levetkőzött. Kinyitotta a fürdőszobaajtót. – Ne zárd el a vizet – kiabálta túl a zuhany zaját. Még a fogát mosta, mikor Jennifer kijött a zuhany alól, és anélkül, hogy férjére nézett volna, törülközőjével bement a hálóba. A vizet ugyan tovább folyatta, ahogy Adam kérte, de nyilvánvaló volt: ingerült.

Adamnak mindig nehezére esett a mentegetőzés. Talán valami jóféle bolondságot kellene csinálniok, elmenni valahova vacsorázni. Míg kilépett a zuhany alól, elhatározta, elviszi Jennifert egy étterembe, amelyet így hívnak: Egyedül a Szárazföldön, Kettesben a Tengeren. Elég közel van, gyalog is mehetnek. Sosem ettek még ott, de Adam egyik évfolyamtársa járt ott a szüleivel, s azt mesélte, hogy fantasztikusan jó és drága hely. Sebaj, gondolta Adam. Hamarosan lesz állása, meg kell ünnepelniök.

– Van egy pompás ötletem – jött be a hálóba Adam. – Volna kedved vendéglőben vacsorázni?

Jennifer elfordult a tévétől, és búsan rázta a fejét.

– De miért nem? – kérdezte Adam. – Ugyan már. Jót tesz, ha elszabadulunk. Ránk fér.

– Nincs rá pénzünk – mondta Jennifer, és újra a tévére nézett, mintha a téma le volna zárva.

Adam szárazra dörgölte a haját, s közben mérlegelte ezt a váratlanul elutasító álláspontot. Jennifer általában mindig ráállt mindenre. Leült az asszony mellé, és arcát maga felé fordította. – Hé – szólt rá. – Szóltam hozzád.

Jennifer a fejét rázta, és Adam észrevette, hogy éppoly kimerült, mint ő.

– Hallak – mondta Jennifer. – De vettem ennivalót. Mihelyt vége a híradónak, készítek vacsorát.

– Ma este valami mást szeretnék, nem konyhakész hamburgert – mondta Adam.

– Nem konyhakész hamburgert vettem – felelte ingerülten Jennifer.

– Ezt csak úgy mondtam. Ugyan már. Menjünk el vacsorázni. Szerintem ránk fér egy kis kikapcsolódás. Délután jártam a dékánnál, és megtudtam, hogy nem kaphatunk több kölcsönt. Erre aztán közöltem vele, hogy egy évig szüneteltetem a tanulmányaimat.

– Nem hagyhatod félbe az egyetemet – mondta Jennifer. – Már találtam is magamnak másik állást.

– Miféle állást?

– A Macy áruházban. A cipőosztályon. Az egyetlen gond, hogy minden második hétvégén dolgoznom kell, de azt remélhetőleg egyeztethetjük a te ügyeleti beosztásoddal. Bármily meglepő, ugyanannyit fogok keresni, mint a tánccal. Mindenesetre: nem kell kimaradnod az egyetemről.

Adam fölállt az ágy széléről. – Nem fogsz a Macynél dolgozni, és kész.

– Ó, csakugyan? – kerekedett ki Jennifer szeme gunyoros álmélkodással. – Szólott a király?

– Jennifer, rosszkor gúnyolódsz.

– Igazán? Mintha pár pillanattal ezelőtt épp te gúnyolódtál volna. Neked szabad?

– Semmi kedvem civakodni – mondta Adam, és a fiókosszekrényhez lépett, tiszta fehérneműért. – Nem fogsz a Macynél dolgozni. Nem akarom, hogy ott álldogálj hosszú órákon át, terhesen. A téma be van fejezve.

– Elfelejted, hogy ez az én testem.

– Így igaz. De az is igaz, hogy ez a *mi* gyerekünk.

Jennifer arcát elfutotta a vér.

– Én mindenesetre elhatároztam magam – közölte Adam. – Szabadságot veszek ki, hogy egy-két évig dolgozhassam. A te dolgod az lesz, hogy vigyázz magadra meg a gyerekre, márpedig ezzel nem fér össze, hogy álldogálj egy áruházban. – Adam remélte, hogy ezzel véget is ért a diskurzus, és átment a nappaliba. A hálószobaszekrény szűk volt, s ezért a ruhái odakinn lógtak a hall szekrényében.

– Miért nem maradsz itt, hogy megbeszéljük ezt az ügyet – kiáltott utána Jennifer.

Adam visszajött a hálóba: – Nincs mit megbeszélni.

– De még mennyire hogy van – eresztette szabadjára az indulatait Jennifer. – Nekem legalább annyi a mondandóm, mint neked. Senki nem helyesli, hogy abbahagyod az orvosegyetemet, éspedig azon egyszerű oknál fogva, hogy nem hagyhatod abba. Én munkaképes leszek az utolsó hónapig, akár az utolsó hétig is. Miért kellene mindkettőnk pályafutását félbeszakítani? Minthogy én a

táncot nyilvánvalóan nem folytathatom, a józan ész azt diktálja, hogy vállaljak más munkát. Hosszú távon mindnyájunk számára az a legüdvösebb, ha folytatod a tanulmányaidat. Amellett nekem már van is helyem, teneked viszont még sejtelmed sincs, mit csinálhatnál.

– De bizony van – vágta rá Adam. – Elmegyek az Arolen Gyógyszergyárhoz New Jerseybe. Ma délután szóltam nekik, s nagy örömmel fogadnak. Holnap várnak, ismerkedő beszélgetésre.

– Miért vagy ilyen csökönyös? – kérdezte Jennifer. – Nem kell abbahagynod a tanulást. Tudok dolgozni.

– Ha csökönyösségnek nevezed az óhajomat, hogy vigyázzak az egészségedre és távol tartsam a szüleidet az életünkbe való beavatkozástól, hát akkor csökönyös vagyok. Mindegy, a téma be van fejezve, a vita lezárva. Abbahagyom az iskolát, és te nem mész a Macyhez dolgozni. Van még valami kérdésed? – Adam tudta, hogy csúfot űz Jenniferből, de úgy vélte, hogy rászolgált.

– Tömérdek kérdésem van – felelte Jennifer. – De belátom, hogy semmi értelme föltenni őket. Nem tudom, tisztában vagy-e vele, mennyire hasonlítasz az apádhoz.

– Az apámról csak hallgass – kiáltotta Adam. – Ha valaki itt bírálhatja az apámat, az én vagyok. Azonkívül: csöppet se hasonlítok az apámra.

Berúgta maga mögött az ajtót, hogy csak úgy zengett. Megállt egy pillanatra a nappali szoba közepén: ugyan mit törhetne össze. Azután, hogy ostobaságot ne kövessen el, befejezte az öltözködést és megszárította a haját. Lehiggadt valamelyest, s elhatározta, megpróbál kibékülni Jenniferrel. Be akart nyitni a hálószobába, és döbbenten vette észre, hogy zárva van.

– Jennifer – kiabálta túl a tévé zaját. – Elmegyek enni valahová. Szeretném, ha velem tartanál.

– Menj csak – kiáltotta vissza Jennifer. – Szeretnék egy kicsit egyedül maradni.

Adam kihallotta a hangjából, hogy sír, s ettől elfogta a bűntudat.

– Jennifer, nyisd ki az ajtót – könyörgött. A tévé tovább szólt. – Jennifer, nyisd ki az ajtót.

Még mindig semmi válasz. Adamot hirtelen újra elöntötte a harag. Hátralépett, szemrevételezte az ajtót. Egy pillanatra úgy élte át, mintha az ajtó a problémáik jelképe lenne. Jobb lábával gondolkodás nélkül, teljes erőből belerúgott az ajtóba. A zár körül engedett a fa, s az ajtó kitárult, nekivágódott a hálószoba falának. Jennifer az ágytámlához kuporodott, összehúzta magát.

Adam látta, hogy az asszony fél, s azon nyomban ostobának érezte magát: – Ezek a mai ajtók már nem olyan jók, mint hajdanán – mondta révetegen, és

nevetni próbált. Jennifer nem szólt. Adam visszahúzta az ajtót a faltól: Ahol az ajtógomb odacsapódott, lyuk keletkezett a vakolatban.

– Hát ez ostobaság volt. – Derűs hangot erőltetett magára. – Mindegy, szóval menjünk el enni.

Jennifer a fejét rázta.

Adam zavartan nézett körül, elképedt önnön kitörésétől: Talán később megbékül majd vele az asszony.

– Oké – mondta. – Majd jövök.

Jennifer bólintott, de nem szólt. Nézte távozó férjét, hallotta az ajtó csukódását, a zár csattanását. Mi lesz velük? Adam mintha más emberré válna. Azelőtt sosem volt erőszakos: Jennifer rettegett az erőszaktól. Hát most már minden megváltozik?

Hatodik fejezet

Jennifer elképedten ért föl Cheryl Tedesco lakásához a harmadik emeletre. Az a bérház, amelyben ő lakott, épp elég pocsék volt, ám Cheryléhez képest olyan volt, mint a Helmsley-palota. A kapualjban néhány részeg táborozott, Jennifer remélte, hogy nem a ház lakói.

Rátalált Cheryl lakásajtajára, és habozott, mielőtt bekopogott. Azután várnia kellett – számos kattanás hallatszott, majd a leakasztott lánc zaja –, míg kinyílt az ajtó.

– Szia! Gyere be – üdvözölte Cheryl. – Elnézést, hogy ilyen sokáig tartott. A papám ragaszkodott hozzá, hogy ennyiféle zárat rakjak az ajtómra.

– Szerintem nem butaság – lépett be gyorsan Jennifer. Cheryl a fürdőszobába ment, hogy befejezze az öltözködést, Jennifer pedig körülnézett a rendetlen lakásban.

– Remélem, szót fogadtál az orvosnak – kiáltotta; tudta, hogy Cheryl nem ehet és nem is ihat, csak csöpp vizet ébredés után.

– Egy falatot se ettem – kiabálta Cheryl.

Jennifer egyik lábáról a másikra állt. Az egész házat mocskosnak érezte, nem volt kedve leülni. Nem sok kedve volt már, hogy elkísérje Cherylt – de hát mégse hagyhatja magára. Legalább látja végre a híres-nevezetes dr. Foleyt, bár nem akarta még azzal is ingerelni Adamot, hogy szülészt változtat. Előző éjszaka többé-kevésbé kibékültek, de Jennifer még mindig nem akarta tudomásul venni, hogy Adam félbehagyja az orvosegyetemet. Szurkolt, hogy ne sikerüljön Adam tárgyalása az Arolennel.

– Kész – jött elő Cheryl a hálószobából. Vállán könnyű útitáska. – Vágjunk neki.

A Julian-klinikára vezető út legnehezebb része az volt, amíg elesés nélkül és a részegeket kerülgetve lejutottak Cheryl házának lépcsőin. Cherylt nem zavarták a csövesek, azt mondta, ha a gondnok fölkel, majd elzavarja őket.

Gyalog mentek a Lexington Avenue-i földalatti-állomáshoz, és a hatos vonatra szálltak, a Száztizedik utca felé. Nem volt valami csodás környék, de egyre javult, amint közeledtek a klinikához. Egy egész háztömböt alakítottak át, hogy az új egészségügyi központnak helyet adjon. Tizenöt emeletes modern, tükörüveggel borított épület volt, fala a környező régi, tizenkilencedik századi lakóházakat tükrözte vissza. A régi épületeket a klinika körül mind fölújították, kipucolták, kifényesítették, mind bizarrul csillogtak. A mögöttük álló épületeket is állvány borította annak jeleként, hogy ezeket is rendbe hozzák. A klinika szinte az egész városrészt elhódította.

Jennifer a főbejáraton belépve a szokásos kórházi berendezésre számított, de kellemesen meglepődött: az előcsarnok inkább luxushotelre emlékeztette. Minden új volt, és makulátlanul tiszta. A nagy fogadótérben annyi volt az alkalmazott, hogy Jennifernek és Cherylnek alig kellett várakoznia, egy csinos fekete titkárnő már meg is kérdezte tőlük: – Miben segíthetek? – Fehér blúz és kék kötényruha volt rajta, rátűzve a névtáblácskája: "Helló! Louise a nevem."

Cheryl válaszát alig lehetett hallani: – Dr. Foleyhoz jöttem. Abortuszom lesz.

Louise arca gondterhelten elborult: – Hogy érzi magát, Tedesco?

– Jól vagyok – bizonygatta Cheryl. – Igazán.

– Pszichológusunk a rendelkezésére áll, ha a felvételen beszélgetni szeretne vele. Szeretnénk, ha minél kellemesebben érezné magát.

– Köszönöm – felelte Cheryl. – De itt van a barátnőm – mutatott Jenniferre. – Épp azt szerettem volna megkérdezni, följöhet-e velem.

– Hogyne, természetesen – felelte Louise. – Mi örülünk, ha betegeinknek megvan a társasága. De előbb hadd ütöm be az adatait a számítógépembe, azután értesítem a felvételi irodát. Menjenek át a társalgóba, helyezzék kényelembe magukat. Pár perc, és ott leszünk.

Átmentek a kényelmes ülőhelyekhez, és Jennifer így szól: – Kezdem érteni, miért vagytok úgy elragadtatva ettől a helytől. Ha itt mindenki olyan, mint Louise, le a kalappal.

Alig vetették le a kabátjukat, máris egy idősebb úr közeledett feléjük, kávé- és teakiöntővel ellátott tolóasztalt gördített. Rózsaszínű zakóban volt, ez az önkéntes társadalmi munkát végzők viselete – jelentette be büszkén.

– A nővérek is ilyen barátságosak? – kérdezte Jennifer.

– Itt mindenki barátságos – mondta Cheryl, de bárhogy mosolygott, Jennifer látta rajta, hogy szorong.

– Hogy érzed magad? – szorította meg Cheryl kezét.

– Remekül – bólogatott Cheryl, mintha önmagát akarná meggyőzni.

– Bocsásson meg, ön Cheryl Tedesco? – kérdezte egy másik, kellemes külsejű, fehér blúzos, kék kötényruhás fiatal nő. Névtáblácskáján ez állt: "Helló! Karen a nevem."

– Karen Krinitz vagyok – nyújtotta a kezét, Cheryl bizonytalanul fogta meg. – Az a feladatom, hogy elirányítsam önt és gondoskodjam róla, hogy minden simán menjen. Ha bármi problémája van, csak szólítson. – Az övére csatolt kis plasztik csipogószerkentyűre mutatott. – Szeretnénk, ha minél kellemesebben érezné itt magát.

– Minden pácienshez kijelölnek egy ügyintézőt? – érdeklődött Jennifer.

– Hogyne – büszkélkedett Karen. – Itt az a felfogás uralkodik, hogy első a páciens. Semmit se szeretnénk a véletlenre bízni. Túl sok a félreértési lehetőség, főleg most, hogy a gyógyászatban ennyire teret kapott a fejlett technológia. Az orvosokat néha annyira lefoglalja ennek a kezelése, hogy a páciensről átmenetileg meg is feledkeznek. A mi dolgunk, hogy ez ne fordulhasson elő.

Jennifer nézte a nőt, aki elköszönt és eltűnt egy dísznövény mögött. Valamit furcsállott benne, de nem tudta, mit.

– Nem különös, ahogyan beszélt? – kérdezte Cherylt. – Nem is értettem, mit mond. Erre gondolsz?

– Nem – felelte Jennifer, és elfordult, hátha még egyszer megpillanthatja a nőt. – Csak arra gondoltam, hogy olyan furcsa, amit mond. De nyilván bennem a hiba. A reggeli émelygés alighanem az agyamra is kihat.

– De legalább barátságos volt – mondta Cheryl. – Hát még ha megismered dr. Foleyt!

Néhány pillanat múlva egy férfi jött oda, és bemutatkozott: Rodney Murray a neve. Kék zakója ugyanabból a vastag vászonból készült, mint Karen kötényruhája, rajta a nevét közlő táblácska. Az ő beszédében is volt valami furcsa monotónia, és amikor jobban megnézte, Jennifer észrevette, hogy szeme nem pislog.

– Minden készen várja, Miss Tedesco – közölte, és plasztik személyazonossági karkötőt erősített Cheryl csuklójára. – Fölkísérem magukat, de előbb be kell mennünk a laborba, vér- és egyéb vizsgálatokra.

– Jennifer velünk jöhet? – kérdezte Cheryl.

– Hogyne, természetesen – felelte Rodney.

A férfi rendkívül figyelmes volt Cherylhez, s Jennifer néhány perc után már túl is tette magát kezdeti benyomásán: bizonyára csak a képzelete játszott az előbb.

A laborban már várták Cherylt, nyomban sorra kerültek. Jenniferre ez is nagy hatással volt. Még sosem járt úgy orvosi rendelőben vagy kórházban, hogy ne kellett volna várnia mindenre. Cheryl percek alatt végzett.

A liftben fölfelé menet Rodney elmagyarázta, hogy Cheryl egy speciális részlegbe kerül, a kórház "terhességmegszakító" részlegébe. Jennifernek föltűnt, hogy a Julian-klinikán mindenki gondosan kerüli az "abortusz" kifejezést. Ez tetszett neki. Az abortusz csúf szó.

A hatodik emeleten szálltak ki. Itt se emlékeztetett semmi az átlagos kórházakra. A padlót nem síkos linóleum, hanem szőnyeg fedte. A halványkék falakon csinos, bekeretezett metszetek lógtak.

Rodney egy középső térségbe vezette őket, amelyet gondosan úgy dekoráltak, hogy ne lássék nővérállomásnak. – A központi helyiséggel szemközt ízléses társalgó, öten ültek benne abban a szerelésben, amit Jennifer a Julian klinika egyenruhájának nézett. A nők közül hárman névtáblácskát viseltek, ők voltak a képzett ápolónők. Jennifernek tetszett, hogy nem a hagyományos, keményített fehér öltözetet viselik. Úgy érezte, Karen igazat szólt: a Julian-klinikán csakugyan mindenre gondolnak. Vajon fölvétetheti-e ide privát betegeit dr. Vandermer, tanakodott magában; merthogy biztosra vette: a szülészeten hasonló a figyelmesség és a kényelem.

– Miss Tedesco, erre van a szobája – közölte az egyik nővér, aki Marlene Polanski néven mutatkozott be. Terjedelmes, nagy csontú asszony volt, úgy nézett körül Cheryl szobájában, mint aki minden részletet ellenőriz. Még a mellékhelyiségbe is benyitott. Mindent rendben talált, megpaskolta a párnát, és megkérte Cherylt, vetkőzzék le és helyezze magát kényelembe.

A szoba, akárcsak a folyosó, olyan kellemesen volt berendezve, mint egy jófajta hotelben – a szokásos kórházi ágyat leszámítva. A mennyezetre tévékészüléket szereltek, olyan szögben, hogy akár az ágyból, akár a fotelből kényelmesen nézhesse. Halványzöld falak, sok beépített szekrény. A padlón zöld szőnyeg.

Cheryl belebújt saját pizsamájába, és befeküdt az ágyba.

Marlene sietett vissza a szobába, infúziós állványt gördített be. Elmagyarázta Cherylnek, hogy az infúzióra csak a biztonság kedvéért van szükség. Fürgén bekötött egyet Cheryl bal karjába, kis alátétet erősített óvatosan a karja alá. Jennifer és Cheryl figyelte a szűrővel ellátott tartályba csöpögő cseppeket. Már nem is volt olyan hotelszerű ez az egész.

– Így ni – tette föl az utolsó ragtapaszokat Marlene. – Pár pillanat, és már visszük is le a kezelőhelyiségbe. – Jenniferhez fordult: – Szívesen látjuk magát is. Feltéve, hogy Cheryl megengedi. Ő parancsol.

– Ó, hát persze! – derült föl Cheryl arca. – Ugye jössz, Jennifer.

A szoba mintha egy pillanatra megpördült volna vele. Jennifer arra készült, hogy tócsán kell átgázolnia, s most egyszeriben belehajítják a mélyvízbe. Marlene is, Cheryl is várakozóan nézett rá.

– Rendben, megyek – nyögte ki. Újabb nővér suhant be, fecskendővel.

– Egy kis nyugtató – közölte derűsen, és lehúzta Cheryl-ről a takarót.

Jennifer az ablak felé fordult, tétován nézte a redőny résein a szemközti háztetőket. Amikor visszafordult, a fecskendős nővér már ott se volt.

– Utat – kiáltotta egy másik hang, egy köpenyes-csuklyás nővér hordágyat gördített a szobába, és Cheryl ágya mellé helyezte.

– Gale Schelin vagyok – szólt Cherylhez. – Tudom, nincs szüksége hordágyra és a saját lábán is le tud menni a kezelőhelyiségbe, de az a szabály, hogy vigyük.

Jennifer még észhez se tért, a lány máris átsegítette Cherylt a hordágyra, és kirobogott vele a szobából. Egyenesen a folyosó végéig irányította Gale.

A kezelőhelyiség előtt ápolók vették át a hordágyat. Az ajtó becsukódott Cheryl mögött, és Jennifer megkönnyebbült. Ekkor Gale fogta meg a karját: – Maga itt mehet be.

– Nem is tudom, helyes-e – kezdte Jennifer.

– Csacsiság – szakította félbe Gale. – Tudom, mit akar mondani. De a dolognak ez a része igazán semmi. Cheryl hangulata a legfontosabb. Sokat jelent számára a családtag együttérzése.

– De én nem vagyok családtag – és tanakodott, hozzátegye – és magam is terhes vagyok.

– Családtag vagy barátnő – mondta Gale –, a maga jelenléte igen fontos. Tessék. Húzza ezt a ruhája fölé, ezt pedig a hajára. Gondosan gyűrje alá a haját. – Steril köpenyt és csuklyát nyújtott át Jennifernek. – Azután jöjjön. – azzal eltűnt egy átjáróajtón.

A fene egye meg, dohogott magában Jennifer. Egy raktárhelyiségben volt, benne fehérnemű és egy vízforralónak látszó nagy finomacél gép. Sterilizáló, gyanította Jennifer. Kelletlenül húzta fel a csuklyát és tűrte bele a haját úgy, ahogy mondták. Azután fölvette a köpenyt, és megkötötte a dereka körül.

Az átjáróajtó kinyílt, Gale tért vissza, s miközben kinyitotta a sterilizáló csatzárját, megszemlélte Jennifert. – Nagyon jó. Menjen be és álljon oda balra. Ha úgy érzi, rosszullét környékezi vagy ilyesmi, jöjjön vissza ide. – A gőz sziszegve tört ki a gépből.

Jennifer mélyet lélegzett, és belépett a kezelőbe.

Az pontosan úgy festett, ahogyan elképzelte. Fehér csempe a falakon, fehér műanyagborítás a padlón. Fehér porcelánmosdó a falon, s a helyiség egyik fala mentén üvegajtós szekrények, orvosi műszerekkel.

Cherylt már átemelték egy vizsgálóasztalra, amely a szoba közepén állt. Mellette állvány, rajta tálca, finomacél tálkákkal és plasztikcsövekkel. A túlsó fal mentén érzéstelenítőkocsi, a szokásos, rászerelt hengeres gáztartályokkal.

Két nővér tartózkodott a helyiségben. Egyikük Cheryl hasát mosta, a másik különféle csomagocskákat nyitogatott, és tartalmukat a műszeres tálcára rakosgatta.

Kinyílt a kezelőhelyiség ajtaja, s csuklyás, köpenyes orvos lépett be. Nyomban a műszertálcához lépett, és átrakosgatta rajta a műszereket. Cheryl eddig nyugodtan feküdt, most fél könyökére támaszkodva fölemelkedett.

– Miss Tedesco – mondta az egyik nővér –, hanyatt kell feküdnie.

– Ez nem dr. Foley – szólt Cheryl. – Hol van dr. Foley?

Néhány pillanatig senki se moccant. Az orvos és a nővérek összenéztek.

– Nem vagyok hajlandó alávetni magam az egésznek, amíg dr. Foley nincs itt – tört meg Cheryl hangja.

– Dr. Stephenson vagyok – közölte a férfi. – Dr. Foley nem lehet itt, de a Julian-klinika engem hatalmazott fel, hogy helyettesítsem. A feladat igen egyszerű.

– Nem érdekel – duzzogott Cheryl. – Nem vagyok hajlandó az abortuszra, ha nem ő végzi.

– Dr. Stephenson az egyik legjobb sebészünk – mondta a nővér. – Kérem, dőljön hátra, hadd fogjunk hozzá. – Cheryl vállára tette a kezét, és hátra akarta nyomni.

– Egy pillanat – szólalt meg Jennifer, és maga is meglepődött határozottságától. – Nyilvánvaló, hogy Cheryl dr Foleyhoz ragaszkodik. Szerintem nem helyes, ha erőltetik, hogy fogadjon el valaki mást.

Mindannyian úgy fordultak Jennifer felé, mintha csak most vennék észre, hogy ott áll. Dr. Stephenson odament, ki akarta vezetni a helyiségből.

– Álljon meg a menet – szólt Jennifer. – Nem akarok elmenni. Cheryl azt mondta, nem akarja a beavatkozást a nem dr. Foley végzi.

– Megértjük – mondta dr. Stephenson. – Ha Miss Tedesco így vélekedik, akkor természetesen tiszteletben tartjuk az óhaját. A Julian-klinikán mindig a páciens az első. Legyen szíves, menjen vissza Miss Tedesco szobájába, ő is ott lesz egykettőre.

Jennifer Cherylre pillantott, aki most a vizsgálóasztal szélén ült. – Ne aggódj – mondta Jennifernek. – Úgyse engedem, hogy bármit csináljanak, amíg dr. Foley meg nem jön.

Az elképedt Jennifer hagyta, hogy kivezessék a kezelőhelyiségből. A hordágyat, amely odavitte Cherylt, újra begurították, ettől Jennifer megnyugodott valamelyest. Levette a köpenyt és a csuklyát, s egy folyosói szennyestartóba helyezte.

Marlene Polanski jelent meg: – Épp most hallom, mi történt – szólt Jenniferhez. – Szörnyen sajnálom. Bármennyire igyekszik is az ember egy nagy intézményben, néha mégis tévútra mennek a dolgok. Már huszonnégy órája tart ez a káosz. Azt hittük, maguk is tudják, mi történt szegény dr. Foleyval.

– Miről beszél? – kérdezte Jennifer.

– Dr. Foley tegnapelőtt este öngyilkosságot követett el – mondta Marlene. – Agyonlőtte a feleségét, azután önmagát. Benne volt a lapokban. Azt hittük, tudják.

Jennifer kilépett a folyosóra. Cherylt mellette gurították. Ő pedig örült, hogy dr. Vandermer az orvosa.

*

Adam leszállt a buszról a New Jersey-beli Montclairben, és köszönetet mondott a buszvezetőnek; az nézett rá, mint egy bolondra. Adam csakugyan be volt pörögve; szorongott a rá váró állás megbeszélésétől, és bántotta előző estéről a bűntudat. Bocsánatot akart kérni Jennifertől, de csak annyit tudott kinyögni, hogy elnézést kér, amiért betörte az ajtót. Ám nem változtatott az álláspontján; az ő felesége ne áruljon álló nap cipőt, amíg terhes.

Megpillantotta az Arolen cég kocsiját, ott, ahol a titkárnő ígérte: a Montclair Nemzeti Bank előtt. Átment a forgalmas utcán, és megkopogtatta a kocsivezető ablakát. A sofőr a *New York Daily News*-t olvasta. Hátranyúlt, és kinyitotta a hátsó ajtót.

Rövid volt az út a városból az újonnan épült Arolen-központba. Adam a kocsiban a térde közé szorította a kezét, és élénken figyelt mindenre. Megálltak egy biztonsági kapunál, csíptetős jegyzettömböt szorongató egyenruhás őr hajolt be, és megbámulta Adamot a hátsó ablakon keresztül. – Schonberg – közölte a sofőr, s az őr láthatólag beérte ezzel, és fölemelte a fehér-fekete csíkos sorompót.

Végighajtottak a lejtős kocsifelhajtón, Adamot elképesztette a fényűzés. Az ápolt kert közepén fákkal körülvett tükörfényes vízmedence. Hatalmas, bronzos színű főépület felülete verte vissza a környezet képét. Az épület oldalai elkeskenyedve törtek az ég felé. Két kisebb épület is állt kétfelől, áttetsző híd kötötte össze őket a főépülettel.

A kocsi megkerülte a medencét, és közvetlenül a főbejárat előtt állt meg. Adam köszönetet mondott a sofőrnek, és elindult a kapu felé. Vetett magára egy pillantást a tükörszerű felület előtt. Legjobb ruháját vette fel, kék blézert, fehér inget, csíkos nyakkendőt, szürke pantallót. Mindössze a zakója egyik ujjáról hiányzott két gomb.

A kapun belül speciális jelvényt kapott, és közölték: a tizenkettedik emeletre kell föllifteznie. Fölfelé menet a liftben észrevett egy lassan ide-oda mozgó tévékamerát, nyilván figyelik. Kinyílt a liftajtó, s egy hozzá hasonló korú fiatalember köszöntötte.

– Mr. McGuire? – kérdezte Adam.

– Nem, Tad vagyok, Mr. McGuire titkára. Szíveskedjék velem jönni.

Egy irodahelyiségbe vezette, megkérte, várjon, majd eltűnt egy belső szoba ajtaja mögött, amelyen ez állt: "Körzeti Kereskedelmi Igazgató, Északkelet."

Adam körülpillantott. A berendezés Chippendale-utánzat, pompás barackszín szőnyeg húzódott faltól falig. Akaratlanul is összevetette ezt a környezetet az imént elhagyott roskadozó egészségügyi központtal, és eszébe jutott a dékán figyelmeztetése. Másra már nem is jutott ideje; Clarence McGuire kinyitotta ajtaját, és betessékelte. Adam egy pamlaghoz lépett, és leült, amíg McGuire néhány utasítást adott, majd útjára bocsátotta a titkárt.

McGuire fiatalos, zömök férfi volt, alig valamivel alacsonyabb Adamnál. Arca önelégült, szeme szinte vonallá szűkült, amikor mosolygott.

– Inna valamit? – kérdezte. Adam a fejét rázta.

– Akkor talán kezdhetjük is – mondta Mr. McGuire. – Ki keltette föl érdeklődését az Arolen iránt?

Adam idegesen köszörülte meg a torkát: – Elhatároztam, hogy otthagyom az orvosegyetemet, és úgy gondoltam, a gyógyszeripar hasznát vehetné a tudásomnak. Az évfolyamom tagjai fekete bőrtáskákat kaptak ajándékba az Arolentől, és a cég neve megragadt bennem.

Mr. McGuire elmosolyodott: – Méltányolom a nyíltságát. Nos, mondja el, miért érdekli a gyógyszeripar.

Adam fészkelődött egy kicsit. Nem szívesen bökte volna ki érdeklődésének igazi, megalázó okát: azt, hogy felesége gyereket vár s neki mindenáron pénzre van szüksége. Helyette belefogott a buszon begyakorolt szövegbe: – Nagyban befolyásolt az, hogy fokról fokra kiábrándultam az orvosi gyakorlatból. Úgy érzem; az orvosok már nem a páciens iránt éreznek elsősorban felelősséget. A technológia és a kutatás intellektuálisan is, anyagilag is hasznosabbá vált, s a gyógyászat már nem annyira hivatás, inkább ipar. – Adam maga se tudta biztosan, mit ért ezen a fordulaton, de szépen hangzott, hát megkockáztatta. Amellett Mr. McGuire minden jel szerint be is kapta a horgot.

– Az elmúlt két és fél év során arra a meggyőződésre jutottam, hogy a gyógyszergyártó vállalatok többet tehetnek a betegért, mint az egyes orvosok. Úgy érzem, többet segíthetek az embereken, ha az Arolennél dolgozom, mint ha a gyógyászat területén maradok.

Adam hátradőlt a pamlagon. Egészen jól hangzik, gondolta.

– Érdekes – mondta McGuire. – Látszik, sokat gondolkodott ezen. De meg kell mondjam, hogy a magához hasonló kezdőkkel az a szokásos gyakorlatunk, hogy elsőnek a kereskedelmi fronton vetjük be őket. Az orvosi szakmában őket nevezik "üzletkötőnek". Kielégíti ez a magafajta elhivatott férfiút?

Adam előrehajolt: – Magam is föltételeztem, hogy kereskedelmi tevékenységgel kell kezdenem és hogy évek telnek majd el, amíg igazi tudományos munkát végezhetek. – Figyelte McGuire-t, kételkedik-e, de az egyre mosolygott: – Van itt valami, amit szeretnék megkérdezni: az ön édesapja dolgozik az Élelem- és Gyógyszerellenőrző Hivatalnál?

Adam fölkapta a fejét: – Igen, apám David Schonberg, az É.Gy.H.-nál dolgozik, de ennek semmi köze az én érdeklődésemhez az Arolen iránt. Tulajdonképpen alig vagyok beszélő viszonyban az apámmal, úgyhogy aligha befolyásolhatnám a döntéseit bármilyen irányba.

– Értem – mondta Mr. McGuire. – Biztosíthatom, hogy bennünket ön érdekel és nem az édesapja. Most pedig kérem, számoljon be elméleti és gyakorlati fölkészültségéről.

Adam keresztbe tette a lábát, és az elején kezdte, az elemi iskolától egészen az orvosegyetemig. Ismertette valamennyi nyári állását. Beszámolója tizenöt percig tartott.

– Nagyon jó – jelentette ki Mr. McGuire, amint Adam a végére ért. – Legyen szíves odakinn várni néhány percet, hamarosan én is ott leszek. – Mihelyt az ajtó becsukódott, McGuire fölemelte a telefont, és fölhívta főnökét, William Shellyt. Shelly titkárnője vette föl, s McGuire megkérte, kapcsolja az alelnököt.

– Mi újság? – kérdezte Bill Shelly éles, parancsoló hangon.

– Épp most fejeztem be a beszélgetést Adam Schonberggel – közölte McGuire –, igazad volt. David Schonberg fia, azonkívül ő az egyik legígéretesebb jelentkező, akit az elmúlt öt év során láttam. Kitűnő vezető válna belőle az Arolennél, még a jelenlegi orvosi gyakorlattal kapcsolatos filozófiája is tökéletes.

– Ez jól hangzik – helyeselt Bill. – Ha beválik, prémiumot kapsz.

– Sajna nem az én érdemem, hogy rátaláltam – mondta Clarence McGuire. – A srác maga jelentkezett nálam.

– Akkor is megkapod a prémiumot – mondta Bill. – Ebédeltesd meg, azután hozd föl az irodámba. Szeretnék beszélni vele.

Clarence letette a kagylót, és kiment az irodája előtti várószobába. – Épp most beszéltem a fönökömmel, a piackutatással foglalkozó alelnökünkkel, aki szívesen elbeszélgetne magával ebéd után. Mit szól hozzá?

– Megtiszteltetésnek veszem – válaszolta Adam.

*

Jennifer elfordult az ablaktól Cheryl szobájában, és barátnőjére nézett. Angyali jelenség volt fehér bőrével és frissen mosott szőke hajával. A nyugtató nyilvánvalóan megtette a magáét. Cheryl aludt, feje kényelmesen hevert a megemelt párnán.

Jennifer nem tudta, mit tegyen. Cherylt visszahozták a kezelőből, és közölték vele dr. Foley halálát. Marlene Polanski igyekezett meggyőzni Cherylt, hogy dr. Stephenson ugyanolyan jó orvos, mint dr. Foley, s hogy nyugodtan vesse alá magát a beavatkozásnak. Emlékeztette Cherylt, hogy minden nap, amellyel a dolgot elodázza, csak kockázatosabbá teszi a megszakítást.

Jennifer a végén már egyetértett Marlene-nel és megpróbálta rábeszélni Cherylt, de a lány ragaszkodott hozzá: senki más nem nyúlhat hozzá, csak dr. Foley. Mint aki nem akarja elhinni, hogy az orvos öngyilkos lett.

Jennifer nézte a mozdulatlan testet az ágyon, és észrevette, hogy barátnője lassan kinyitja a szemét.

– Hogy érzed magad?

– Kitűnően – felelte álmosan Cheryl.

– Akkor talán megyek is. Meg kell csinálnom a vacsorát, mire Adam hazaér. Később felhívlak. Ha akarod, holnap megint eljöhetek. Semmiképp se egyezel bele, hogy dr. Stephenson végezze el a beavatkozást?

Cheryl feje félrebillent. Botladozó nyelvvel kérdezte: – Mit mondtál? Nem hallottam pontosan.

– Azt mondtam, hogy lassan elmegyek – mosolyodott el akaratlanul Jennifer. – Talán pezsgőt adtak neked, mielőtt visszahoztak ide? Úgy beszélsz, mint aki berúgott.

– Pezsgő nem volt – motyogta Cheryl, és a takarót babrálta. – Kikísérlek a liftig. – Lelökte magáról a takarót, és óvatlanul megrántotta az infúziós vezetéket, amely még mindig bal karjához volt erősítve.

– Szerintem inkább maradj itt – mondta Jennifer. Mosolya elhalt, ismét eluralkodott rajta a félelem. Odanyúlt, hogy visszatartsa Cherylt.

De az már leeresztette lábát az ágyról, és reszketegen felült. Ekkor vette észre, hogy kirántotta az infúziót, és a karja vérzik ott, ahol a csövet belévezették.

– Nézd, mit csináltam – mondta Cheryl. Az infúzióra mutatott, és közben elvesztette az egyensúlyát.

Jennifer megpróbálta elkapni a vállát, de Cheryl ernyedten lecsúszott az ágyról. Jennifernek csupán az esését sikerült megkönnyítenie valamelyest. A lány előre görnyedt, arca a térdére borult.

Jennifer nem tudta, mit csináljon: segítséget hívjon-e, vagy fölemelje. Minthogy Cheryl ilyen természetellenes testhelyzetben volt, úgy döntött, előbb fölsegíti az ágyra, és csak azután hívja a nővéreket. De amikor fölemelte Cheryl karját, látta, hogy csupa vér.

– Jóságos isten! – kiáltotta. Cheryl orrán-száján ömlött a vér. Jennifer a hátára fordította, és észrevette, hogy a szeme körül feketéskék a bőre, mint akit megvertek. A lába szárán is vér folyt, a kórházi ing alól ömlött.

Jennifer néhány pillanatra megbénult. Azután a nővérhívó gomb után kapott, és többször megnyomta. Cheryl továbbra se moccant. Jennifer eleresztette a hívógombot, kirohant az ajtón, és magánkívül segítségért kiabált. Marlene szinte azonnal ott termett, és berobogott Jennifer melle t, aki a folyosó falához simult, kezét a szájára tapasztotta. Még néhány kórházi nővér szaladt be a szobába. Majd kirohant valaki, és vészhelyzet-riasztást adott le az eddig néma hangosbemondó készüléken.

Valaki megfogta Jennifer karját: – Mrs. Schonberg, el tudná mondani, mi történt?

Jennifer odafordult Marlene-hez. A nővér arcán oldalt vérfolt látszott. Jennifer benézett a szobába. Cherylt szájon át lélegeztették.

– Beszélgettünk – válaszolta Jennifer. – Nem panaszkodott semmire. Csak úgy beszélt, mint aki részeg. Amikor föl akart kelni, összerogyott, és elöntötte a vér.

Több orvos érkezett futva Cheryl szobájába, köztük dr. Stephenson. Hamarosan újabb orvos jelent meg egy altatógépszerű masinával. Marlene segített neki bevinni a gépet a szobába és magára hagyta Jennifert. A lány a falnak dőlt, szédelgett. Homályosan látta csak, hogy több beteg a szobája ajtajában álldogál.

Két ápoló jött hordággyal. Jennifer ekkor látta Cherylt utoljára; visszavitték a kezelőhelyiségbe. Döbbenetesen sápadt arcára altatómaszkot helyeztek. Legalább tíz-tizenketten nyüzsögtek körülötte, utasításokat kiabálva.

– Jól van? – kérdezte Marlene, aki hirtelen ismét Jennifer mellett termett.

– Azt hiszem – felelte Jennifer. Hangja színtelen volt, akárcsak dr. Stephensoné. – Mi történt Cheryllel?

– Azt hiszem, senki se tudja még – felelte Marlene.

– Jobban lesz – mondta Jennifer, s ez inkább állításvolt, mintsem kérdés.

– Dr. Stephenson az egyik legjobb orvosunk – mondta Marlene. – Jöjjön oda a társalgóba, a nővérállomással szemközt. Nem akarom, hogy egyedül üldögéljen itt.

– A táskám odabenn van Cheryl szobájában.

– Várjon itt. Kihozom – mondta Marlene.

Azután Marlene a társalgóba kísérte Jennifert, és fölajánlotta, hogy hoz neki valami innivalót, de Jennifer megnyugtatta, semmire sincs szüksége.

– Nem tudja, mit fognak csinálni? – kérdezte Jennifer, de maga se volt biztos benne, akarja-e hallani a választ a kérdésére.

– Ez az orvosokon múlik – mondta Marlene. – Az biztos, hogy elveszik a magzatot. Többet nem tudok.

– A gyerek okozza a vérzést?

– Nagy valószínűség szerint igen. A vérzést és a sokkot. Ezért kell elvenni.

Marlene megígértette Jenniferrel, hogy hívni fogja, ha valamire szüksége van, azután visszatért a munkájához. Közben időnként odaintett Jennifernek, aki visszaintett.

Jennifer sosem rajongott a kórházakért, s ez az élmény csak megerősítette régóta érzett ellenszenvét. Megnézte az óráját. Húsz perccel múlt három.

Csaknem egy órába telt, amíg dr Stephenson előkerült, haja nyirkosan tapadt homlokára, arca nyúzott volt. Jennifernek elállt a szívverése.

– Mindent megtettünk – ült le vele szemközt az orvos.

– Csak nem… – kezdte Jennifer és úgy érezte magát, aki érzelgős tévéfilmet néz.

Dr Stephenson bólintott: – Meghalt. Nem tudtuk megmenteni. Diffúz intravaszkuláris koagulációja volt, vagyis átterjedő éren belüli véralvadás. Olyan állapot ez, amelyiket nem ismerünk túlságosan, de néha vetélésekhez kapcsolódik. Csak egyetlen ilyen esetünk volt itt a Julia-klinikán, de szerencsére a páciens meggyógyult. Cherylnél azonban megállíthatatlan vérzéssel komplikálódott a helyzet. Még ha sikerült volna is fölélesztenünk, tartok tőle, hogy a veseműködése megszűnt volna.

Jennifer bólintott, de semmit se értett. Túlságosan hihetetlen volt az egész.

– Ismeri a családját? – kérdezte dr. Stephenson.

– Nem.

– Elég baj. Cheryl nem volt hajlandó megadni a család címét vagy telefonszámát. Nehéz lesz kinyomozni őket.

Marlene és Gale állt meg Jennifer előtt. Mindkettő kisírt szemmel. Jennifer elképedt. Sosem hallott még síró nővért.

– Mindnyájunkat nagyon kiborított a dolog – mondta Stephenson. – Ez a baj a gyakorlati gyógyászattal. Az ember minden tőle telhetőt megtesz, mégse elegendő. Elveszíteni egy ilyen eleven fiatal lányt, mint Cheryl, ez tragédia. Itt, a Julian-klinikán nagyon a szívünkre vesszük az efféle kudarcot.

Jennifer negyedóra múlva ugyanazon a kapun lépett ki a klinikáról, amelyen át néhány órája Cheryllel belépett. Nemigen fogta még fel, hogy

barátnője halott. Hátrafordult, föltekintett a Julian-klinika tükörüveg homlokzatára. A történtek ellenére se ment el a kedve a klinikától. Olyan hely ez, ahol az ember a fontos, gondolta.

*

Miközben ebéd után követte McGuire-t a tizenkilencedik emeletre, Adam egy percre megállt. A drága berendezés tetszett neki, ugyanakkor taszította is. A pazar felszerelés mellett McGuire szobája puritán egyszerűségével tűnt ki.

Meggyorsította lépteit, és utolérte McGuire-t, aki épp belépett egy irodahelyiségbe, amelyhez foghatót Adam még sosem látott. Egyik fala teljes egészében üvegből volt, s alatta, fejedelmi téli pompájában terült el a jerseyi táj.

– Tetszik a kilátás? – kérdezte egy hang. Adam megfordult. – Bill Shelly vagyok – mondta a férfi, és megkerülte íróasztalát. – Örülök, hogy fölkeresett bennünket.

– Örömömre szolgál – felelte Adam, meglepte, hogy Mr. Shelly milyen fiatal. Adam jó ötvenes férfira számított ebben a magas beosztásban, Shelly azonban nem látszott többnek harmincnál. Olyan magas volt, mint Adam, a haja rövidre nyírt, szőke, borotvaéles választékkal. Meglepően élénkkék volt a szeme. Fehér inget viselt, föltűrt ingujjal, rózsaszín nyakkendőt és barna pantallót.

Mr. Shelly kifelé mutatott az ablakon: – Az a sok épület ott a távolban már Newark. Messziről még Newark is jól mutat. – McGuire kuncogott Adam háta mögött.

Adam kinézett az ablakon, és észrevette, hogy még Manhattan egy részét is látni. A tornyosuló felhők között áttörő sugárnyalábok New York néhány felhőkarcolóját megvilágították, másokat kék árnyékban felejtettek.

– Inna valami frissítőt? – lépett oda Mr. Shelly egy asztalkához, rajta ezüstkészlet állt. – Van kávénk, teánk és minden egyebünk.

Mindhárman leültek. McGuire és Adam kávét kért. Bill Shelly teát töltött magának.

McGuire röviden beszámolt már önről – szólt Shelly, – és közben szemügyre vette Adamot.

Adam beszélni kezdett, elmondta mindannak a lényegét, amit előzőleg McGuire-nek. A két Arolen-vezető össze-összepillantott, és alig észrevehetően bólogatott. Billnek semmi kétsége sem volt, hogy McGuire pontosan ítélte meg a fiatalembert. Bill előzőleg utasította beosztottját, hogy ebédidő alatt állíttassa össze Adam személyi anyagát, e jellemzés tartalma megerősítette az elnökhelyettes érzését; Adam rendkívül alkalmas az ő

vezetőképző programjukra. Igen fontos, hogy megfelelő jelölteket találjanak, hiszen a vállalat sebesen terjeszkedik. Bill egyetlen fenntartása az volt, hogy a fiú netán vissza akar majd térni az egyetemre, de hát ez esetben is tudják, mitévők legyenek.

Amikor Adam befejezte, Bill letette teáscsészéjét, és így szolt: – Az ön véleménye az orvosi hivatásról igencsak egybevág a miénkkel. Mi is tisztában vagyunk vele, mennyire hiányzik az orvosokból a társadalmi felelősségérzet. Azt hiszem, ön a megfelelő helyre jött. Nagyon is meglehet, hogy otthonra talál az Arolennél. Van hozzánk kérése?

– Ha alkalmaznak, szeretnék a New York-i körzetben maradni – mondta Adam. Semmi kedve se volt elköltözni az egyetem közeléből, és azt akarta, hogy Jennifer az egészségügyi központban szüljön.

Bill McGuire-hez fordult: – Azt hiszem, találunk ott üresedést, ugye, Clarence?

– Feltétlenül – vágta rá Clarence.

– Egyéb kérdés? – kérdezte Mr. Shelly.

– E pillanatban nem jut más az eszembe – felelte Adam. Azt hitte, a megbeszélés véget ért, s már épp föl akart állni, de Bill odahajolt, hogy visszatartsa: – Várjon még egy kicsit. – Útjára bocsátotta kollégáját, mondván: – Hamarosan utánad küldöm, Clarence. – Amint az ajtó becsukódott McGuire mögött, Bill fölállt: – Először is, hadd mondom meg, hogy ön felettébb felkeltette az érdeklődésünket. Orvostanhallgatói gyakorlatát elsőrendűen végezte. Másodszor: biztosítani szeretném, hogy saját érdemeiért alkalmazzuk, és nem azért a létező vagy nem létező befolyásért, amelyet apjára gyakorolhat.

– Örülök, hogy ezt mondja – felelte Adam, tetszett neki Mr. Shelly nyíltsága.

Shelly fölemelte az asztalról a McGuire által összeállított jellemzést, és ezt mondta: – Bizonyára megfogja lepni, hogy részletes jelentésünk van önről.

Adamot pillanatnyi harag fogta el, amiért az Arolen bemerészkedik a magánéletébe, de még mielőtt tiltakozhatott volna, Bill így szólt: – Mindaz, ami ebben a jelentésben áll, nemcsak arra bátorít, hogy alkalmazzam, hanem hogy egyenesen a vezetőképző tanfolyamunkat kínáljam fel önnek. Nos, mi a véleménye?

Adam kábultan igyekezett összeszedni magát. A dolgok a vártnál jobban felgyorsultak. – El lehet itt is végezni a vezetőképző tanfolyamot?

– Nem – felelte Mr. Shelly. – Az eladók képzése itt zajlik, de a vezetői tanfolyamunkat fő kutatási központunkban, Puerto Ricóban tartjuk.

Puerto Rico! – ámult Adam. És ő még aggódott, hogy ott ne kelljen hagynia Manhattant. – Ez igen nagyvonalú ajánlat – nyögte ki. – De azt

hiszem, szívesen kezdeném valamivel lassúbb tempóval. Eredeti elképzelésem az volt, hogy kereskedelmi képviselőként kezdem, s így megismerhetem valamelyest az üzleti világot.

– Ezt nagyonis méltányolom – mondta Mr. Shelly. – De az ajánlatom érvényben marad. Meg kell mondjam: az Arolen azt tervezi, hogy jövő évtől csökkenti ügynöki állományát. Jó, ha ezzel is tisztában van.

– Azt jelenti ez, hogy most ügynöki állást kaptam?

– Igen, azt. És van még valaki a szervezetünkben, akivel szeretném összeismertetni. – Bekapcsolta házi telefonját, és megkérte a titkárnőjét, kérdezze meg dr. Nachmant, letudna-e jönni és megismerkedni az új emberrel, akiről az előbb beszéltek.

– Dr. Heinrich Nachman a Puerto Ricó-i kutatási központunk főnöke. A ma délelőtti igazgató tanácsi értekezletünkre érkezett a városba. Szeretném, ha megismerkednek. Jó hírű idegsebész és elbűvölő személyiség. Ha beszél vele, talán komolyabban megfontolja majd a Puerto Ricó-i ajánlatot.

Adam bólintott, és megkérdezte: – Mikor álljak munkába? Máris készen állok.

– Tetszik a hozzáállása – mondta Shelly. – Fölvétetem a kereskedelmi képviselők legközelebbi tanfolyamára, mely, úgy hiszem, egy hét múlva kezdődik. Előtte még el kell töltenie egy napot egyik kereskedelmi képviselőnkkel, gondolom, Clarence McGuire majd intézkedik. Ami a fizetést illeti, nyomban alkalmazásba vesszük. Az önről szóló anyag ismeretében azt hiszem, örömmel értesül majd gyermeknevelési támogatásainkról.

Adam érezte, hogy elvörösödik. A válaszadástól Dr. Heinrich Nachman érkezése mentette meg.

Az idegsebész rendkívül magas és vékony férfi volt, haja bozontos, sötét, a figyelmét semmi el nem kerülte. Széles mosollyal üdvözölte Adamot, és merőn nézte néhány pillanatig. Adam már-már feszengett a rezzenetlen pillantás tüzében, amikor a doktor így szólt: – Viszontlátnám-e ezt a fiatalembert Puerto Ricóban?

– Sajnos, még nem – mondta Shelly. – Adam szívesebben megismerkedne valamelyest az üzleti élettel, mielőtt a vezetőképző tanfolyamra vállalkozik.

– Értem – szolt dr. Nachman. – Abból, amit Bill mondott, arra következtetek, hogy ön igen nagy nyeresége vállalatunknak. Kutatásunk gyorsabban halad, mint számítottunk rá. Fantasztikus lehetőség lenne az ön számára. Sejtelme sincs, mekkora.

– Milyen területen folyik a kutatás? – kérdezte Adam.

– Pszichotróp gyógyszerek és fötológia, vagyis magzattan – felelte dr. Nachman.

Szünet állt be. Adam egyik férfiról a másikra pillantott. Mindketten őt nézték. – Ez igen érdekes – mondta zavartan.

– Mindenesetre – mondta dr. Nachman –, üdvözöljük önt az Arolen Gyógyszergyárban. – A kutató a kezét nyújtotta, és Adam újra kezet fogott vele.

*

A buszon hazafelé Adamot kételyek gyötörték. Eszébe jutott dr. Markowitz megjegyzése, hogy átáll az ellenség táborába. Hogy egy vállalat ilyen tömérdek pénzt keres azzal, hogy gyógyszereket ad el beteg embereknek – ez ellenkezett minden eszményével. Igaz, tisztában volt vele, hogy alapjában az orvosok is ugyanezt teszik. De másvalami is zavarta az Arolennel kapcsolatban, valami megfoghatatlan. Valószínűleg azzal függött össze, hogy "részletes jelentést" készítettek őróla.

Sebaj: nem kötelezte el magát életre szólóan, pillanatnyilag viszont kell a pénz. Ha Jenniferrel ügyesen osztják be, akkor tizennyolc hónap múlva mindenképp visszatérhet az egyetemre.

Amikor a busz behajtott a Lincoln-alagútba, Adam előhúzta kopott tárcáját, és újra belepillantott. Ott lapult bizony tíz ropogós százdolláros bankjegy az öt-hat gyűrött egydolláros mellett. Adam még soha nem látott ennyi készpénzt. Bill ragaszkodott hozzá, hogy Adam előleget vegyen föl, mondván, új ruhákra lesz szüksége. Most nem fehér köpenyben fog dolgozni.

No de ezer dollár! Adam még mindig nem akarta elhinni.

*

Adam két Bloomingsdale áruházi bevásárlószatyorral benne ingek, zakó magának, díszesen csomagolt új ruha Jennifernek – felszállt a Lexington sugárúti földalattira, aztán gyalog ment a Tizennegyedik utcától hazáig.

Már ajtónyitás közben meghallotta, hogy Jennifer telefonál, az anyjával beszél. Adam bekukkantott a konyhába, ott még semmi se jelezte, hogy vacsora készülne. Sőt bevásárlás nyomai se látszottak. Fogadkozott: ma este nem hergeli föl magát, s bement a szobába, ahol Jennifer épp búcsúzkodott. Majd lerakta a kagylót, és szembefordult Adammal.

Rettenetesen nézett ki. Arca szétkenődött, szeme vörös a sírástól. Haja félig kontyban, a többi csapzottan lógott a vállára.

– Kitalálom – szólt Adam. – A szüleid Bangladesbe költöznek.

Nagy könnyek gördültek le az asszony arcán, és Adam már meg is bánta, hogy nem fogta be a száját. Leült mellé, és átkarolta a vállát.

– Hívtalak már – mondta Adam. – Foglalt volt a telefon.

Jennifer az ölébe ejtette a kezét. – Miért kerestél?

– Csak hogy szóljak, késem egy kicsit. Hoztam egy kis meglepetést. Érdekel?

Jennifer bólintott. Adam kiment a csomagért. Az asszony lassan bontogatta ki. Gondosan összehajtogatta a papírt, s csak azután nyitotta ki a dobozt.

Adam repeső örömre számított – s kiborította, hogy Jennifer csak ül, fogja a gyönyörű Belle France fehérneműt, s egyre csak könnyek gördülnek le az arcán.

– Nem tetszik? – kérdezte Adam.

Jennifer megtörülte a szemét, és kivette a ruhát a dobozból, fölállt, maga elé tartotta, s a tükörbe nézett: – Szédületes – mondta. – De honnan szerezted rá a pénzt?

Adam megrántotta a vállát: – Ha nem tetszik; biztosan kicserélheted.

Jennifer visszament Adamhoz, s a ruhát még mindig maga elé szorítva szájon csókolta Adamot: – Csodás. A legszebb ruha, amit valaha láttam.

– Akkor meg miért sírsz?

– Mert olyan iszonyú napom volt. Ismerted Cherylt, Jason titkárnőjét?

– Azt hiszem, nem.

– Egyre megy – mondta Jennifer. – Csak tizenkilenc vagy húszéves volt. Ma elmentem vele egy bizonyos Julian-klinikára…

– Hallottam róla – vágott a szavába Adam. – Irdatlan gyógyintézmény, olyasmi, mint a Mayo-klinika. Néhányan, akik odajártak szakgyakorlatra, azt mondják, elég fura.

– Nem is a hely volt különös. Hanem, ami történt. Cheryl azért ment oda, hogy kikapartassa a gyerekét.

Adam összerezzent: – Uramisten! – kiáltott fel hitetlenkedve. – Elkísértél valakit az abortuszára? Megbolondultál, Jennifer?

– Nem volt senkije – magyarázta Jennifer. – Nem hagyhattam magára.

– Nem hát – mondta Adam. – De, már bocsáss meg, hol volt a családja vagy a fiúja? Miért épp neked kellett vele menned?

– Nem tudom – látta be Jennifer. – De elmentem. Ő pedig meghalt!

– Meghalt! – ismételte meg magánkívül Adam. – Mitől halt meg? Beteg volt?

Jennifer a fejét rázta: – Láthatólag makkegészséges volt. Épp hozzá akartak látni az abortuszhoz, amikor Cheryl észrevette, hogy saját orvosa nincs ott, s nem volt hajlandó alávetni magát a beavatkozásnak. Dr. Foleyra számított, de az már nem él. Öngyilkos lett. Így hát más orvos akarta elvégezni az abortuszt.

– Némelyik orvostársulásnál a beteg nem választhat orvost.

– Lehet, hogy így van – mondta Jennifer –, de úgy hiszem, a beteget előre tájékoztatni kellene, ha az orvos, akire számít, nem lesz ott.

– Ezt nem vitatom – mondta Adam. – De ha visszautasította az abortuszt, hogyan halt meg?

– Azt mondták: diffúz intravaszkuláris koagulációtól. Ott halt meg a szemem láttára. Az egyik pillanatban még semmi baja sem volt, a másikban összeesett, és dőlt belőle a vér. Iszonyatos volt. – Jennifer az alsó ajkába harapott. Szeme megtelt könnyekkel.

Adam átkarolta, és megpaskolta a hátát.

Pár pillanatig egyikük se szólt. Adam megvárta, amíg Jennifer lecsillapodik, s közben törte a fejét az eseten. Hogyan halhatott meg Cheryl diffúz intravaszkuláris koagulációtól, ha az abortuszt nem hajtották végre? Úgy sejtette, talán sóoldattal indított abortusz volt, és az infúziót már elindították. Szívesen kérdezősködött volna még, de nem bánta volna, ha Jennifer nem rágódik tovább az élményén.

Ám Jennifer nem volt hajlandó másról beszélni: – Mi az a diffúz intravaszkuláris koaguláció? – kérdezte. – Gyakran előfordul?

– Nem, nem – bizonygatta Adam. – Nagyon is ritkán. Nem tudok róla túl sokat. Más se, úgy hiszem. Valami megindítja az alvadási folyamatot a vérerekben. Azt hiszem, rendkívüli sérülésekkel vagy súlyos égési sebekkel, vagy – nagy néha – abortuszokkal függ össze. De mindenképp ritka eset.

– Terhesekkel nem fordul elő?

– Egyáltalán nem! Te, nehogy már beleess a medikushipochondriába, és azt hidd, minden egzotikus betegséget megkapsz, amiről csak hallasz! Most pedig zuhanyozz le, próbáld föl az új ruhát, aztán eszünk.

– Nem vettem ennivalót.

– Azt láttam – mondta Adam. – Sebaj. A bukszám teli van pénzzel, és már elepedek, hogy elmondhassam, mint jutottam hozzá. Zuhanyozz le, elmegyünk egy elegáns étterembe és megünnepeljük, oké?

Jennifer papír zsebkendőt húzott elő, és kifújta az orrát: – Oké – nyögte ki. – Remélem kellemes társaság leszek. Nagyon kiborultam.

Míg Jennifer zuhanyozott, Adam bement a nappaliba, és utánanézett a diffúz intravaszkuláris koagulációnak. Ahogy számított is rá: ennek az állapotnak semmi köze a terhességhez. Miközben visszarakta az orvosi könyvet, észrevette a polcon a gyógyszercégek névsorát. Fölébredt a kíváncsisága, levette a könyvet, és föllapozta az Arolen Gyógyszergyárral foglalkozó részt. A cégnek, számos antibiotikum-terméken kívül, nem volt túl sok saját gyártmánya a szabadalmazott, receptre felírható gyógyszerek kategóriájában. Akadt néhány nyugtató, amelyeket Adam nem ismert, továbbá

néhány émelygés elleni készítmény, köztük egy terheseknek való, bizonyos Pregdolen.

Vajon mitől megy ilyen jól az Arolennek, ha csak ilyen kevés új terméket gyárt, töprengett Adam. Sok gyógyszert kell eladniok ahhoz, hogy ilyen pompás központot tartsanak fenn. Aztán úgy határozott, hogy az Arolen anyagi bázisa nem tartozik rá, és visszatette a könyvet. Főleg, amíg ilyen bőségesen megfizetik.

Hetedik fejezet

Két napra rá Adam a házuk előtt állt, s várta, hogy az Arolen ügynök érte jöjjön. McGuire telefonált előző este, és közölte: Percy Harmon Adamért megy reggel fél kilenckor, és magával viszi aznapi üzletkötői körútjára.

Adam már majdnem húsz perce álldogált, de a hűvösen szemerkélő eső ellenére is örült, hogy kinn van a lakásból. Bár Jenniferrel úgy-ahogy véget vetettek a csatározásuknak, az asszony még mindig nem békült meg a gondolattal, hogy Adam kimarad az orvosegyetemről és állást vállal egy gyógyszergyárnál. Adam tudta jól: az asszony reakciója azért is bántja ennyire, mert ő maga is ambivalens érzéseket táplált az Arolennel kapcsolatban. De hát nem örök időre szól, és megoldja anyagi problémáikat. Lehet, hogy ma, amikor Jennifer meglátogatja a szüleit, azok is helyeselni fogják, amit Adam tesz – ám ebben csöppet se volt biztos.

Kék Chevy lassított előtte. A vezető megállt, lecsavarta ablakát: – Meg tudná mondani, melyik az 514-es?

– Percy Harmon? – kérdezte Adam.

– Életnagyságban – hajolt át a kocsi vezetője, és kinyitotta a másik ajtót.

Adam összehúzta zakóját az eső elől, leszaladt a lépcsőn, és bebújt a kocsiba.

Percy mentegetőzött a késésért, elmesélte, hogy dugó volt az FDR-autópályán, mert baleset történt a Negyvenkilencedik utcai lejárónál.

Adam egyből megkedvelte Percyt, jólesett, hogy olyan barátságos. Alig valamivel volt idősebb Adamnál, sötétkék öltöny volt rajta pöttyös, piros nyakkendővel és hozzáillő zsebkendővel. Megjelenése komoly, sikeres emberre vallott.

Északnak fordultak a Park Avenue-n, és kifelé tartottak a városból.

– Clarence McGuire csudára lelkendezett rólad a telefonban – mesélte Percy. – Mi a titkod?

– Nem tudom biztosan – mondta Adam –, de feltételezem, az az oka, hogy harmadéves orvostanhallgató voltam az egészségügyi központban.

– Jóságos isten, hát persze, hogy ez! Nem csoda, hogy rád haraptak. Ilyen múlttal jócskán lehagysz bennünket, laikusokat.

Adam távolról sem volt biztos benne. Igaz, sok mindent megtanult csontokról és enzimekről, meg a T-lymphocyták funkciójáról. De mi haszna ezeknek az ismereteknek az Arolenre nézve? Ráadásul ezek az ismeretek az adott vizsgák letétele után aggasztó gyorsasággal hullottak ki Adam fejéből. Körülpillantott Percy kocsijában. Dobozokban ismertetőfüzetek sorakoztak a hátsó ülésen. A dobozok mellett jegyzettömbök, komputer-kiírások és halomba rakott megrendelőívek. A műszerfal réseiben emlékeztető feljegyzések. Akár egy forgalmas iroda, olyan volt a kocsi. Adam nem nagyon hitte, hogy új munkakörében hasznát veszi orvosi tanulmányainak. Percyre pillantott, akit lekötött a navigáció New York City autófolyamában. Nyugalom és magabiztosság látszott rajta, s Adamot elfogta az irigység.

– Hogyan kerültél kapcsolatba az Arolennel? – kérdezte Adam.

– A kereskedelmi iskolából toboroztak – válaszolta Percy. – Egészségügy-gazdasági tanulmányokat is folytattam, és érdekelt a gyógyászati terület. Az Arolen valahogy értesült róla, és megkeresett, meghívtak beszélgetésre. Utánanéztem a vállalatnak, és igencsak imponált. Nagyon szórakoztató volt az üzletszerzői állás, de most már alig várom a következő lépést. És hála neked, most vezetőképző tanfolyamra készülök, Puerto Ricóba.

– Hogyhogy "hála nekem"?

– Clarence azt mondta, te kerülsz az én helyemre. Már egy éve próbálok Puerto Ricóba kerülni.

– Nekem is fölajánlották ezt a lehetőséget.

– Hogy egyből Puerto Ricóba menj? – kiáltott fel Percy. – Jó ég, pajtás, fogd a szavukon őket. Tudod, az Arolen egy rendkívül gyorsan terjeszkedő pénzügyi csoportosulás kezében van. Úgy tíz évvel ezelőtt néhány ügyes alak megalapított egy Gy.B.E. azaz Gyógyászati Beruházó Egyesülés nevű társulást, arra, hogy az egészségügybe fektessék a pénzüket. Egyik első szerzeményük az Arolen volt. Amikor irányításuk alá vonták a vállalatot, az még csak jelentéktelen kis gyógyszerüzem volt. Most pedig olyan nagymenőkkel veszi föl a versenyt, mint a Lilly és a Merck. Kivel beszéltél az Arolennél Clarence McGuire-en kívül?

– Bill Shellyvel és dr. Nachmannal.

Percy füttyentett, levette szemét az útról, és hosszú, elismerő pillantást vetett Adamra: – Akkor két Gy.B.E. alapító taggal tárgyaltál. Állítólag mindketten tagjai a Gy.B.E. igazgató tanácsának is, és vezető beosztásuk van az Arolennél. Hogyan ismerkedtél meg Nachmannal? Hiszen ő a kutatási főnök odalent Puerto Ricóban.

– Itt járt valami értekezleten – felelte röviden Adam. Percy reagálása ismét gondolkodóba ejtette: vajon őiránta érdeklődik-e az Arolen, vagy minden bizonygatásuk ellenére mégiscsak az apja iránt?

– A másik vonzó dolog Puerto Ricóval kapcsolatban az – mesélte épp Percy –, hogy a kutatóközpont olyan fényűző, akár egy üdülőhely. Csak egyszer jártam ott, de az más világ! Alig várom, hogy ott képezzenek. Alighanem afféle fizetett vakáció lesz.

Adam nézte, hogy veri az eső a szélvédőt, s azon tanakodott, miféle szülészeti-gyermekgondozási lehetőségeik lehetnek ezeknek ott Puerto Ricóban. Van abban valami vonzó, hogy folyvást süt a nap, s hogy Jennifer elkerülne a szülei közeléből. Fölsóhajtott. Szép ábránd, de a lényeg mégiscsak az, hogy lehetőleg az egészségügyi központ közelében akar maradni. Puerto Rico szóba se jöhet.

– Megérkeztünk – kormányozta a járda mellé kocsiját Percy, egy jellegzetes New York City belvárosi lakóház elé. Egy "Tilos a parkolás" zónában állt meg, ahonnan elvontatják a tilalomszegőket; kinyitotta a kesztyűtartót, s táblácskát vett elő, amelyen ez állt: "Páciensnél vagyok". – Ez hajszálnyit eltér a szokásos értelmezéstől, mégis igaz – mosolygott Adamra. – Most pedig készítsünk haditervet. Az a cél, hogy fogalmat kapj róla, milyen is egy látogatás egy tipikus orvosnál. Ezt az ipsét dr. Jerry Smithnek hívják. Ez történetesen igen jóhírű Park Avenue-i szülész. Mindamellett nagy marha. Óriási fejnek hiszi magát, úgyhogy rendkívül könnyű lesz befűzni az agyát. Azonkívül szereti az ingyenes gyógyszermintákat, ezt a vonzódását készséggel ki fogjuk elégíteni. Van valami kérdésed, mielőtt bevetjük magunkat a csatába?

Nincs, mondta Adam, de miközben a kocsiból kiszállt, dr. Markowitz megjegyzése jutott az eszébe; átáll az ellenség táborába. Percy kinyitotta a csomagtartót, és Adam kezébe nyomott egy nagy esernyőt, tartsa, amíg ő összeszed egy csomó gyógyszermintát.

– Smithnek a nyugtató a mániája – mondta Percy. – Sejtelmem sincs, mit csinál ennyivel. – Telirakott egy kartondobozt különféle gyógyszerekkel, azután bezárta a csomagtartót.

Dr. Smith rendelőjének várószobája dugig volt asszonyokkal. Sűrű és nyirkosgyapjú-szagú volt a levegő. Adam Percy után sietett, aki egyenest a recepcióslányhoz tartott. Adam kelletlenül pillantott körül, számos szempár bámult rá a magazinok széle fölött.

– Üdvözlöm, Carol – mondta épp Percy. – Szédületes a szerelése. És a haja! Valahogy másmilyen. Ne árulja el. Hadd jövök rá. Bedaueroltatta! Esküszöm, isteni. És hogy van a kicsi fia? Jól? Remek. Hadd mutatom be

Adam Schonberget. Ő veszi át az ügyfeleimet. Megmutatná neki azt a szenzációs fotót a fiáról? Azt, ahol a medvebőrön fekszik.

Adam azon kapta magát, hogy egy plexiüveg fényképtartó kockát szorongat, minden oldalán más-más fényképpel. Percy úgy adta a kezébe, hogy egy fürdőlepedőn heverő pufók babát nézzen.

– És mi újság az édesapjával, Carol? – vette ki Percy a fényképkockát Adam kezéből és tette vissza az íróasztalra. – Kijött már a kórházból?

Két perc se telt bele, Percy és Adam már ott állt az orvos fogadószobájában, s várta, hogy Smith megjelenjék.

– Elképesztő alakítás volt – suttogta Adam.

– Igyekszik az ember – intette le Percy. – De mondok én neked valamit. A recepciós hölgy vagy a nővér az, akire hatnod kell egy orvosi rendelőben. Rajta keresztül juthatsz be az orvoshoz, és ha nem bánsz illőn a hölggyel, akkor megőszülhetsz, mire bejutsz.

– De hát úgy viselkedtél, mint aki régi barátja annak a nőnek – mondta Adam. – Honnan tudsz ennyi mindent a magánéletéről?

– Az Arolen ellátja az embert az ilyesféle információkkal – felelte egyszerűen Percy. – Az Arolen teljes nyilvántartást vezet minden orvos minden beosztottjáról s az orvosról magáról is. Betáplálod a komputerbe. Azután, ha kérdésed van, megkapod a választ. Nincs ebben semmi ördöngösség. Csak figyelnek a részletekre.

Adam körülpillantott Smith rendelőjében. Elegánsan volt bebútorozva, sötét, fényes felületű szekrényekkel és a padlótól a mennyezetig érő könyvespolcokkal. Nagy mahagóni íróasztal állt a szoba belseje felé fordítva, rajta föl tornyozott folyóiratok. Adam rápillantott az Amerikai Szülészek és Nőgyógyászok Folyóirata legutolsó számának dátumára. Régibb volt egyévesnél. Rajta volt még a postai címszalag. Föl se bontották.

Kinyílt az ajtó. Dr. Smith megállt a küszöbön, és kiszólt: – A soron lévő pácienseket küldje be a hatosba – Egy hang válaszolt, de messzebbről, semhogy érteni lehetett volna.

– Tudom, hogy késésben vagyok – kiáltott vissza dr. Smith. – Na és, más újság nincs? Mondja meg nekik, hogy fontos megbeszélésem van. – Bejött a rendelőbe, és berúgta az ajtót maga mögött. – Jaj, ezek a nővérek! – Nagydarab férfi volt, tiszteletre méltó pocakkal. Arcának lefittyedő bőre öreg buldogéhoz hasonlított.

– Tiszteletem, dr. Smith – ragyogott föl Percy. Smith a kezét nyújtotta kegyesen, azután az íróasztala mögé sietett, és elővett egy csomag füstszűrős Camelt. Rágyújtott, és kifújta orrán a füstöt.

– Szeretném önnek bemutatni Adam Schonberget – mutatott Adamra Percy. – Most kezdte meg gyakorlatát az Arolennél, s körülviszem, hogy bemutassam néhány prominensebb ügyfelünknek.

Az orvos elmosolyodott: – Szóval, mit hoztak ma nekem, fiúk?

– Különféle gyógyszermintákat – felelte Percy, letette a kartondobozt az íróasztal szélére, és kinyitotta. Dr. Smith mohón hajolt előre.

– Tudom, mennyire kedveli a Marliumot, az Arolen legjobban fogyó idegnyugtató szerét, úgyhogy hoztam belőle bőven. Bizonyára észreveszi majd, hogy a csomagolástechnikát tökéletesítettük. A páciensek odavannak ezekért az élénksárga üvegcsékért. Hoztam önnek fotokópiát néhány ismertetőről. A New York-i Julian-klinikán készült legfrissebb tanulmányok arra utalnak, hogy a manapság forgalomban lévő idegnyugtatók közül a Marliumnak van a legkevesebb mellékhatása. De hát ezt mondanom se kell. Ön is ugyanezt mondja nekünk, kezdettől fogva.

– Úgy bizony – mondta dr. Smith.

Percy sorba rakta a többi gyógyszermintát dr. Smith íróasztalán, s közben folyamatosan méltatta a különféle gyártmányok bebizonyítottan kiváló voltát. Minden lehető alkalommal dicsérte dr. Smith éleslátását, amellyel Arolen-gyógyszereket ír fel betegeinek.

– És utoljára, de nem utolsó sorban – folytatta Percy –, hoztam önnek bevezetésre ötven mintaadagot a Pregdolenből. Tudom, nem kell meggyőznöm a szer hasznos voltáról a reggeli terhességi rosszullétek ellen. Ön az elsők között ismerte fel az erényeit. Mindazonáltal elhoztam egy most megjelent cikk fotokópiáját, szeretném, ha elolvasná, mihelyt az ideje engedi. Összeveti a Pregdolent a piacon kapható más hasonló szerekkel, és kimutatja, hogy a Pregdolent gyorsabban bontja le a máj, mint a szer bármelyik versenytársát.

Percy letett egy fényes fotokópiát dr. Smith asztalára, egy papírhalom tetejére.

– Jut eszembe, hogy van a fia, David? Ugye elsőéves a bostoni egyetemen? Adam, látnod kéne azt a srácot. Akár egy filmsztár.

– Nagyon szépen halad, köszönöm – ragyogott föl dr Smith. Még egy utolsót szívott cigarettájából, mielőtt elnyomta a hamutartóban. – Orvosi előkészítőre jár, tudja.

– Tudom – mondta Percy. – Gond nélkül be fog jutni az orvosegyetemre.

Adam tizenöt percre rá már szállt is be a Chevy Celebritybe. Percy lecsúsztatta az esernyőt a hátsó ülés elé, és beült a volán mögé. Parkoló-büntetőcédula volt a szélvédőjére erősítve a törlő alá.

– Hát igen – szólt Percy. – Ez az én táblácskám nem mindig válik be. – Elfordította a törlőt, s a cédula eltűnt. – Hoplá! – kapta fel kezét, mint aki

bűvésztrükköt csinált. – A kocsi az Arolennél van nyilvántartva, s a jogügyi osztály elintézi az effélét. Na, nézzük, ki a következő. – Lapozott a csíptetős jegyzettömbön, és ráfordított a következő komputer-nyomatra.

Gyorsan elszaladt a délelőtt, Adam figyelte, hogyan bánik el Percy szakszerűen a recepciós hölgyekkel és lőcsöli rá az Arolen-termékeket a jól menő orvosokra. Adamot elképesztette, milyen pompásan boldogul Percy az orvosokkal. Minthogy egész délelőtt beszélgetett Percyvel, tisztában volt vele, hogy az milyen kevés tudományos ismeretre támaszkodik. Ám ez mit sem számított. Percy épp annyit tudott, amennyi elég ahhoz, hogy óriási tudásnak hasson: a tömérdek friss gyógyszer-információ birtokában le tudta venni lábukról a doktorokat. Adam mindinkább belátta, hogy az a mélységes lenézés, amellyel az Arolennél az átlagorvosok intelligenciájáról nyilatkoznak, nem megalapozatlan.

Fél tizenkettő tájban, miután kijöttek egy belgyógyász rendelőjéből a Sutton Place Southon, Percy beszállt a kocsiba, és a volánra hajtotta a fejét: – Azt hiszem, válságosan lesüllyedt a vércukorszintem. Meg kéne tömnöm a fejem. Neked még túl korán van?

– Nekem sosincs túl korán – felelte Adam.

– Óriási! Minthogy a cechet az Arolen állja, legjobb, ha rögtön nekifogunk.

Adam a múltban gyakran gúnyolódott a Négy Évszak éttermen, ezen az újgazdag-szimbólumon, de még sosem járt benne. Amikor Percy ezt a helyet javasolta, Adam azt hitte, tréfál. Csaknem elájult, míg Percy elindult előtte a grillvendéglő felé.

Adam a térdére terítette az asztalkendőt, és fölidézte, milyen is a zsúfolt kórházi kantinban elköltött ebéd. Mintha millió mérföldnyire távolodott volna már. Egy pincér megkérdezte Adamtól, kér-e aperitifet. Bizonytalanul Percyre pillantott, aki martinit rendelt. A csudába is, gondolta Adam, és gyorsan ő is ugyanazt kért.

– Szóval: mi a benyomásod a szakmáról, most, hogy belekóstoltál?

– Érdekes – tért ki a válasz elől Adam. – Minden nap itt eszel?

– Az igazat szólva nem. De McGuire azt mondta, vegyelek le a lábadról.

Adam fölnevetett. Tetszett neki Percy nyíltsága. – A képességeid már épp eléggé levettek a lábamról. Nagyon jól csinálod.

Percy a fejét rázta: – Könnyű. Mint a vak tyúknak szemet találni. Az orvosok, valami megmagyarázhatatlan okból, alig konyítanak valamit a gyógyszerekhez. Talán te megmondhatod nekem az okát.

Adam elgondolkodott. Ő is hallgatott farmakológiát, mint mindenki más, de az igazság az, hogy igen keveset tudott a gyógyszerek tényleges használatáról. Csak sejtszinten tanították meg a gyógyszerek hatására. Ami

keveset a receptfölírásról tudott, azt a kórházi osztályokon szedte össze. Még meg se válaszolhatta Percy kérdését, már meg is érkeztek az italok.

– Igyunk a karrieredre az Arolennél – emelte föl poharát Percy.

– És mi a helyzet ezzel a Pregdolennel, amelyet annyira ajánlgattál? – kérdezte Adam, eszébe jutottak Jennifer panaszai. – A feleségem időnként hajnali rosszullétekről panaszkodik. Talán vihetnék neki ezekből a gyógyszermintákból.

– Én a helyedben nem vinnék – komolyodott el hirtelen Percy. – Tudom, hogy az Arolen nagy súlyt fektet rá, és sokan hiszik, hogy világraszóló találmány, de én nem hiszek a hatásában, és az sincs kizárva, hogy mérgező hatású.

– Mit beszélsz?

– Néhány fontosabb orvosi szaklapban meg is írták – kortyolt még egyet az italából Percy. – Ezekre a cikkekre persze nem hivatkozom, amikor az orvosokat fölkeresem. Nyilvánvalóan nem olvassák őket, mert ész nélkül írogatják föl a gyógyszert. Ez is cáfolja azt a mítoszt, hogy az orvosok a szaklapokból szerzik be a gyógyszer-információkat. A legtöbb gyakorló orvos fütyül a szaklapokra. Az információkat, mármint azt a keveset, a magamfajtáktól kapják, és én csak azt mondom el nekik, amit el akarok mondani.

Percy észrevette Adam döbbent arcát, és vállat vont. – Neked mindenkinél jobban kellene tudnod, hogy az orvosok csak hasból és megszokásból írják föl a szereket. A mi dolgunk az, hogy rákapjanak az Arolenre.

Adam lassan forgatta a poharát, és nézte a benne pörgő olajbogyót. Munkája során, úgy látszik, be kell majd csuknia a fél szemét.

Percy megérezte Adam rosszallását, és hozzátette: – Hogy egészen őszinte legyek: örülök, hogy elkerülök a szakmának erről az eladói részéről.

– Miért?

Percy felsóhajtott: – Nem tudom, mennyit mondhatok el neked erről. Nem akarom letörni a lelkesedésedet. De fura dolgok zajlanak a területemen. Például: néhány orvost, akiket rendszeresen látogattam, levettek az üzletkötői névsoromról. Kezdetben azt gondoltam, hogy elköltöztek vagy meghaltak, de azután megtudtam, hogy nagy részük részt vett egy Arolen konferencia-sétahajóúton, visszatért, föladta a praxisát, hogy a Julian-klinikára menjen.

A "Julian-klinika" furcsa visszhangot vert Adam gyomrában, neve Jennifer beszámolóját juttatta eszébe.

– Ezek közül az orvosok közül sokat jól ismertem – folytatta Percy –, úgyhogy fölkerestem őket, bár a Julian-klinika nem az én működési területem. Ami feltűnt: hogy valamiképp mind megváltoztak. Jó példa volt erre dr. Foley,

akihez azóta jártam, hogy dolgozni kezdtem az Arolennél. Nem nagyon használta az Arolen-termékeket, de találkozgattam vele, mert kedveltem. Sőt havonta kétszer együtt teniszeztünk.

– Ez a Lawrence Foley az, aki most lett öngyilkos?

– Ő az – válaszolta Percy. – És az öngyilkossága is hozzátartozik ahhoz a változáshoz, amelyről beszélek. Tényleg úgy éreztem, hogy ismerem ezt az embert. A város egyik legforgalmasabb szülész-nőgyógyászati munkaközösségében volt cégtárs. Azután elment egy Arolen-sétahajóútra, majd visszatért, és mindent föladott, hogy a Julian-klinikára menjen dolgozni. Amikor meglátogattam, már más ember volt. Annyira elborította a munka, hogy teniszre se maradt ideje. És nem volt öngyilkosságra hajlamos alkat. Ez az ember életében egyetlen napig sem volt depressziós, rajongott a munkájáért és a feleségéért. Amikor meghallottam, mi történt, nem akartam elhinni. Lelőtte a feleségét, azután a saját szájába vette a puskáját, és…

– Értem – mondta gyorsan Adam. – Mi a lényege ezeknek az Arolen konferencia-sétahajóutaknak?

– Orvosi továbbképzések, amelyeket egy luxushajón tartanak, a Karib-tengeren – mondta Percy. – De ennél többet nem tudok. Kíváncsiságból megkérdeztem Clarence McGuire-t, de azt mondta, semmit se tud, csak azt, hogy ezeket a Gy.B.E. szervezi.

– Ha csakugyan kíváncsi vagy – így Adam –, miért nem kérdezed meg Bill Shellyt? Ha úgy igaz, ahogy mesélted, és az Arolen kedveli az információkat az orvosokról, akkor szerintem megörülnek a megfigyeléseidnek. Ráadásul, meg kell mondjam, Bill Shelly meglepően fiatal és megnyerő pasas.

– Nem butaság – felelte Percy. – Lehet, hogy igazad van. Lehet, hogy ma délután bemegyek hozzá. Mindig szerettem volna megismerkedni Mr. Shellyvel, és meglehet, ez jó alkalom rá.

*

Késő délutánra járt, amikor Adam megkérte Percyt, tegye le az egészségügyi központnál; addigra az az érzés alakult ki benne, hogy az Arolennél végzendő munkája után ő már nem lesz ugyanaz az orvos. Tizenhat orvosi rendelőt kerestek föl, és – Percy szerint – több mint ötszáz csomag gyógyszermintát osztottak szét. A legtöbb orvos olyan volt, mint Smith: mohón csaptak le a gyógyszermintákra, és könnyedén mentek lépre.

Adam az orvosegyetemi bejáraton ment be a kórházba, s a könyvtár folyóirattárába tartott. Utána akart nézni a Pregdolennek a legújabb szaksajtóban. Percy megjegyzése fölkeltette kíváncsiságát, sehogy se tetszett

neki, hogy olyan gyógyszereket árulnak, amelyeknek súlyos mellékhatásaik vannak.

A *New England Journal of Medicine* tíz hónappal korábbi számában találta meg, amit keresett. Aligha kerülhette el egy gyakorló szülész figyelmét.

A Pregdolen – ahogy Percy utalt is rá – hatástalannak bizonyult, amikor placebo-kontrollal kipróbálták. Sőt három eset kivételével a placebo mégjobb hatással is volt a hajnali rosszullétekre. S ami még fontosabb: a tanulmányok kimutatták, hogy a Pregdolen gyakran fejlődési rendellenességeket okoz, súlyos magzati elváltozásokat idéz elő.

Föllapozta a *Journal of Applied Pharmacology*-t, s megtudta, hogy a Pregdolen forgalma rossz sajtófogadtatása ellenére is évek óta mindinkább növekszik, s különösen az elmúlt évben ugrott meg erőteljesen. Adam becsukta a folyóiratot, s azon tanakodott: mi az elképesztőbb, az Arolen-cég marketingtevékenysége vagy az átlagszülész tudatlansága.

Ezt csak fej vagy írás alapon lehetne eldönteni, gondolta, miközben a folyóiratot visszarakta.

*

Percy Harmon elindult kocsijával kedvenc japán étterme parkolójából, pompás szukijaki-sülttel a bendőjében, és úgy érezte: övé a világ. A vendéglő a New Jersey-i Fort Lee-ben volt, de ezen a kései órán este fél tizenegykor nem kell több húsz percnél, hogy visszaérjen manhattani lakásába.

Észre se vette a jellegtelen, kék blézeres, barna nadrágos férfit, aki a bárpultnál ült, míg Percy az étteremben tartózkodott. A férfi megvárta, amíg a kék Chevy eltűnik a szeme elől, azután belépett a közeli telefonfülkébe: – Elindult az étteremből. Tizenöt perc múlva a garázsnál kell lennie. Hívom a repteret.

Választ se várva letette, és újabb érméket dobott be. Lassan, szinte gépiesen nyomkodta a gombokat.

Percy a Harlem River autópályán hajtott, s közben azon gondolkodott, ugyan miért is nem jutott már előbb eszébe, hogy fölkeresse Bill Shellyt. A főnök örömmel fogadta Percy megfigyeléseit, sőt hallatlanul barátságosan viselkedett. Átkísérte Percyt a vezérigazgató-helyetteshez is; efféle kapcsolatok kiépítése fölmérhetetlen az olyan intézményeken belül, amilyen az Arolen. Percy úgy érezte: a jövője még sosem kecsegtette ennyi jóval.

Leállt a garázs előtt, amelyet az Arolen-cég talált számára, csupán négysaroknyira Hetvennegyedik utcai lakásától. Ez csak esőben volt kényelmetlen. Hatalmas, raktárszerű épületként magasodott az elhanyagolt, kátyús utca fölé. A bejáratot jókora rács állta el. Percy megnyomta a

távirányítót, amelyet a kesztyűtartóban őrzött; a rács fölemelkedett. A bejárat fölött egyetlen tábla állt, rajta csupán ennyi: "Parkolás; napi, heti, havi bérlet", utána telefonszám.

Percy behajtott, a fémrács újra működésbe lendült, s szörnyű nyekergéssel, majd puffanással lecsukódott. Odabenn nem voltak kijelölt helyek, Percy reménykedőn tett egy kört, mielőtt a rámpán lehajtott a következő szintre. Szívesebben parkolt a földszinten; a föld alatti szintek rosszul világított térsége mindig idegesítette.

A kései időpont miatt három szinttel is lejjebb kellett ereszkednie, mire helyet talált. Bezárta a kocsit, és elindult a lépcsőház felé, fütyörészett, hogy bátorítsa magát. Cipősarka visszhangot vert az olajfoltos cementpadlón, és a messzeségből vízcsöpögést hallott. Elérte a lépcsőt, elrántotta az ajtót, és döbbenetében kis híján elájult. Két férfi állt szemközt vele, régimódi kefefrizurájuk volt, és sima kék blézert viseltek. Nem moccantak, nem szóltak. Épp csak elállták az útját.

Áramütésként járta át testét a rémület. Elengedte az ajtót, és hátralépett. Az egyik férfi kivágta az ajtót, úgy, hogy az a falnak dörrent. Percy sarkon fordult, menekült, a garázs túlsó felén lévő lépcsőház felé rohant. Bőrtalpú cipője megcsúszott a betonon, alig sikerült megőriznie az egyensúlyát.

Hátrapillantott, és megkönnyebbülten látta, hogy a két férfi egyike se üldözi. Elérte a túloldali kijáratot, és föl akarta rántani. A kilincs nem engedett. A szíve görcsbe rándult. Az ajtó zárva!

Nem hallott egyebet, csak kapkodó lélegzetét és az egyenletes vízcsöpögést. Egyetlen kivezető út maradt: a rámpa, s oda tartott. Csaknem elérte, amikor meglátta, hogy az egyik férfi ott áll mozdulatlanul a kanyargós kocsilehajtó alján, karja az oldalánál. Percy egy parkoló kocsi mellé bújt, és a fejét törte, mitévő legyen. A két férfi nyilván felosztotta a terepet; az egyik a lépcsőházat őrzi, a másik a rámpát. Percynek ekkor jutott eszébe az ócska felvonó középen.

Lopva, összegörnyedve elindult felé. Elérte, fölemelte a fakaput, alábújt, és leengedte a kaput maga után. A felvonó másik három falát sűrű drótháló fogta körül. Csak a csupasz felső villanykörte világította meg. Percy reszkető ujjal nyomta meg az egyes számú gombot.

A felvonó csattanó zajjal indult, majd fölsivított a villanymotor. Padlója megrándult, s Percy megkönnyebbülésére lassan elindult felfelé.

Kínos lassúsággal emelkedett, s Percy alig két méterrel volt az utca szintje alatt, amikor a két férfit meglátta maga fölött.

Egyikük, minden sietség nélkül, a felvonó irányítókapcsolójához lépett, és Percy iszonyattal nézte, hogy visszafelé irányítják. Percy kétségbeesetten nyomta a gombot ám a felvonó irgalmatlanul szállt vele alá. Mindinkább

rádöbbent: ezek számítottak rá, hogy ő a felvonóba száll. Ezért nem futottak utána. Csapdába akarják ejteni.

– Mit akarnak? – ordította. – Megkaphatják a pénzem. – Kétségbeesetten húzta elő tárcáját és hajította a farácsozaton át a garázs padlójára. Az egyik férfi lehajolt érte, és fölemelte. Bele se nézett, úgy rakta zsebre. A másik férfi előhúzott valamit, amit Percy elsőre fegyvernek nézett. De amint közeledett, észrevette: injekciós fecskendő.

Percy a felvonó végébe hátrált, csapdába esett állatnak érezte magát. Amint a gépezet megállt, az egyik férfi kinyitotta a deszkaajtót. Percy felsikoltott rémületében, és a földre csúszott.

Alig egy órával később csukott kék mikrobusz hajtott rá a Terboro reptér kifutópályájára és állt meg egy Gulf Stream sugárhajtású gépnél. Két férfi szállt ki, a mikrobusz végéhez mentek, s jókora faládát emeltek ki belőle. A gép csomagterének tolóajtaja lassan kinyílt.

Nyolcadik fejezet

Legalább százan ültek a tanácsteremben. Mind azért jöttek, hogy jelen legyenek barátaik, hozzátartozóik záróünnepségén, akik elvégezték az Arolen üzletkötői tanfolyamát. A pódiumon, elöl, Bill Shelly mellett Arnold Wiseman, a tanfolyam vezetője ült. Jobbján nagy amerikai lobogó.

Adamot kissé zavarba ejtette a ceremónia, úgy látta, az Arolen nagyobb ügyet csinál a dologból, mint amekkorát a négyhetes tanfolyam megérdemel. Mégis stílusos volt, Adam fölismerte már, hogy a gyógyszerüzletkötő tevékenységének kilenctizede merő színjáték.

Amint belegondolt, maga is meglepődött, mily gyorsan szaladt el ez a négy hét. Az első naptól tisztában volt vele, hogy két és fél éves orvosi tanulmányai mindenki elébe helyezik. A húsz tanuló közül tíznek gyógyszerészeti diplomája volt, ötnek kereskedelmi irányítói oklevele, a többiek az Arolen Gyógyszergyár más részlegeiről jöttek.

Jennifert kutatta a tömegben, hátha az asszony az utolsó pillanatban mégiscsak meggondolta magát és eljött, de már a keresgélés közben is sejtette, hogy ez hiú remény. Felesége kezdettől ellenezte, hogy az Arolenhez szegődjék; de még ha leküzdötte volna is ellenszenvét az új állás iránt, a hajnali rosszullétek annyira rosszabbodtak, hogy délnél korábban nem is igen mehetett el hazulról. Adam azért akaratlanul tovább pásztázta a termet, minden sötét női fejet megnézett, hátha Jennifer valami csuda folytán mégiscsak megjött.

Tekintete hirtelen egy göndör, sötét hajú, fekete esőkabátos férfin akadt meg, aki zsebre vágott kézzel állt az ajtóban. Sasorrán drótkeretes szemüveg.

Adam elfordult, azt hitte, káprázik a szeme. Azután lassan visszafordította tekintetét a férfira. Semmi kétség. Az apja az.

Adam izgalmi állapotban töltötte az ünnepség hátralévő részét. Amikor a formaságok véget értek és megkezdődött a fogadás, az ajtóhoz nyomakodott, ahol a férfi állt. Csakugyan apja volt az.

– Apa? – szólította meg Adam.

Dr. Schonberg megfordult. Kezében fogpiszkálóra szúrt rákocska. Szemén, ajkán semmi nyoma a mosolynak.

– Micsoda meglepetés – szólt Adam, nem tudva, miként is viselkedjék. Hízelgett is neki, hogy apja eljött, de idegesítette is.

– Szóval igaz – mondta dr. Schonberg szigorúan. – Az Arolen Gyógyszergyárnál dolgozol!

Adam bólintott.

– És mi történt az orvosegyetemmel? – kérdezte haragosan dr. Schonberg. – Mit mondok majd anyádnak? Miután mindent megtettem azért, hogy fölvegyenek!

– Azért a jeles érettségim is belejátszott kissé, azt hiszem – mondta Adam. – Azonkívül: visszatérek az egyetemre. Csupán egy évre hagytam abba.

– Miért? – érdeklődött dr. Schonberg.

– Mert szükségünk van a pénzre – mondta Adam. – Gyerekünk lesz.

Adam egy pillanatig úgy látta, mintha apja vonásai ellágyulnának. Azután dr. Schonberg undorral körülnézett a teremben: – Szóval szövetkeztél ezzel a… – körülmutatott a fényűzően fölékesített teremben. – Nehogy azt mondd, hogy nem vagy tisztában vele: az üzleti érdekek az orvosi hivatás fölébe kerekednek.

– Az Arolen közszolgáltatást nyújt – mentegetőzött Adam.

– Ne fárassz – mondta dr. Schonberg. – Nem érdekel a propagandájuk. A gyógyszervállalatok és az őket irányító konszernek pénzt akarnak keresni, mint minden más ipar, mégis dollármilliókat költenek reklámkeretükből arra, hogy ennek az ellenkezőjét hitessék el a közvéleménnyel. Hát ez hazugság. És az a gondolat, hogy a saját fiam is beszállt ebbe, csak mert annak a nőnek, akit elvett…

– Jennifernek hívják – vágott a szavába Adam, miközben érezte, hogy arcába száll a vér.

– Dr. David Schonberg! – Bill Shelly lépett oda Adam mögül, kezében pezsgő. – Isten hozta az Arolennél. Biztos vagyok benne, ön is ugyanolyan büszke a fiára, mint mi. A nevem Bill Shelly.

Dr. Schonberg nem adott kezet. – Tudom, ki maga – mondta. – És, hogy egészen őszinte legyek, én inkább viszolygok attól, hogy a fiam itt van, mintsem büszke lennék. Az egyetlen ok, amiért a meghívásuknak eleget tettem, az, hogy meg akartam győződni róla: az Arolen nem vár tőlem különleges elbánást azért, amiért a fiam belépett magukhoz.

– Apa – makogta Adam.

– Mindig hálás voltam az őszinteségért – húzta vissza kezét Bill. – Biztosíthatom: nem azért alkalmaztuk Adamot, mert az édesapja az Élelmiszer- és Gyógyszerellenőrző Hivatalnál van.

– Remélem, így igaz – mondta dr. Schonberg. – Nem szeretném, ha azt hinné, hogy az Arolennek ezután könnyebb dolga lesz az új gyógyszerek engedélyeztetésével.

Dr. Schonberg meg se várta a választ, a szemétkosárba hajította a rákocskáját, s a tömegen át az ajtó felé nyomakodott.

Adam hitetlenkedve csóválta fejét: – Szörnyen sajnálom – mondta Bill Shellynek.

– Fölösleges mentegetőznie – vágott a szavába Bill. – Maga nem felelős az édesapja hiedelmeiért. Sok rossz tapasztalata volt a szakmánkhoz tartozó kevésbé becsületes vállalatokkal. Csak azt sajnálom, hogy nem elég jó a kapcsolata az Arolennel, s így nem értékelheti a különbséget.

– Lehet, hogy így igaz – mondta Adam –, de ez mégse menti a viselkedését.

– Talán egyszer meggyőzhetjük az édesapját, vegyen részt az Arolen egyik konferencia-sétahajóútján. Hallott már róluk?

Adam bólintott, Percy Harmon jutott eszébe. Már egy hónapja nem is gondolt a szívélyes üzletkötőre, de most eltűnődött, vajon miért nem jelentkezett ígérete szerint.

– Több ízben meghívtuk már az édesapját – folytatta Bill. – Nemcsak a hajóútra, hanem arra is, hogy látogasson el Puerto Ricó-i kutatótelepünkre. Talán maga rá tudja majd venni, hogy fogadja el a meghívásunkat. Biztosra veszem, hogy ha elfogadja, megváltozik a véleménye az Arolenről.

Adam erőltetetten nevetett: – Életem jelenlegi szakaszában arra se tudnám rábeszélni apámat, hogy fogadjon el ingyen egy Rembrandt-festményt. Alig beszélünk egymással. Őszintén szólva megdöbbentem, amikor itt megláttam.

– Nagy kár – mondta Bill. – Nagy megtiszteltetésnek tartanánk, ha az édesapja előadásokat tartana a hajón. Így minden kiadása megtérülne.

– Azt hiszem, inkább az anyámat kellene megnyernie – nevetett Adam.

– Hozzátartozóknak nem szól a meghívás – mondta Bill, és a pezsgővel teli asztal felé vitte magával Adamot.

– Miért nem? – vett el egy pohár pezsgőt Adam.

– A hajóutak szigorúan tudományos jellegűek.

– Aha, persze.

– Komolyan – mondta Bill. – A hajóutakat az Arolen fizeti, de a Gy.B.E. szervezi. A vállalat egyetlen okból döntött a hajó mellett, éspedig azért, hogy távol tartsa az orvosokat a szokásos zavarásoktól. Se telefonhívások, se betegek, se tőzsdeügynökök. Minden hajóút egy bizonyos klinikai vagy kutatási téma köré épül, s minden területről a legjobb erőket hívjuk meg előadások tartására.

– Tehát a hajó csak kifut a tengerre és lehorgonyoz? – kérdezte Adam.

– Ó, nem. A hajó Miamiból indul, a Virgin-szigetekre megy, onnan Puerto Ricóba, azután vissza Miamiba. – vendégek közül néhányan, főleg az előadók, kiszállnak Puerto Ricóban és fölkeresik a kutatóintézetünket.

– Tehát csak munka, semmi szórakozás. Semmi hazárdjáték.

– Hát némi hazárdjáték akad azért – ismerte be mosolyogva Bill. – Szóval: az édesapja igencsak élvezné, úgyhogy ha magának mégis van rá ez ügyben befolyása, megpróbálhatná kihasználni.

Adam bólintott, de még mindig Percy Harmonra gondolt. Milyen komolyan megígérte, mégse jelentkezett; ez meglepte Adamot. Épp meg akarta kérdezni Shellytől, mikor utazott el az ügynök Manhattanből, amikor Bill így szólt: – Meggondolta-e az ajánlatunkat a vezetőképző tanfolyamunkról?

– Őszintén szólva teljességgel lekötött az üzletvezetői tanfolyam. De megígérem: gondolkodom rajta.

– Gondolkodjék – villant rá Bill tekintete a pezsgőspohár széle fölött.

*

Aznap délután Adam McGuire irodájában ült, hogy megbeszéljék üzletkötői területét. – Percy Harmon körzetét fogja átvenni – mondotta McGuire. – Általában tapasztaltabb ügynököket szoktunk megbízni, de mint tudja, nagyon megbízunk magában. Hadd mutatom meg.

Clarence kiterítette Manhattan térképét, melyen a keleti rész jókora fele volt vastag sárga filctollal körül jelölve. A Harmincnegyedik utcánál kezdődött, és észak felé futott; nyugat felől az Ötödik sugárút, keletről pedig a folyó határolta. Adamot csalódás fogta el, amiért az ő egészségügyi központja nincs benne, ám a New York Kórház, a Mount Sinai Kórház és a Julian-klinika belül estek a körzete határán.

Clarence, mintha csak Adam gondolataiban olvasna, így szólt: – Nyilván tisztában van vele, hogy a kórházak vagy az olyan nagy egészségügyi intézmények, mint a Julian-klinika, nem magához tartoznak.

– Miért nem? – kérdezte Adam.

– Micsoda buzgalom! – nevetett Clarence. – De biztosíthatom, épp elég dolga lesz a körzete magánorvosaival. A főirodánk foglalkozik minden kórházzal.

– A Julian-klinika több, mint kórház – jegyezte meg Adam.

– Ez igaz – mondta Clarence. – Az Arolen és a Julian között voltaképpen sajátságos kapcsolat van, minthogy mindkettőt az Informed irányítja. Ennek következtében a Julian közvetlenül juttat klinikai információkat az Arolennek, az Arolen pedig speciális továbbképzési lehetőséget nyújt a Juliannak.

Clarence előrehajolt, és Adam kezébe adott egy komputeres listát: – Ha netán attól tart, hogy nem lesz elég dolga, vessen egy gyors pillantást az ügyfeleink névsorára.

Az Adam ölébe rakott anyag súlya tekintélyes volt. Az első oldalon ez állt: "Felső East Side-i orvosok névsora." Alatta pedig: "Az Arolen Gyógyszergyár tulajdona, Montclair, New Jersey", a jobb oldali felső sorokban pedig ez állt: "Bizalmas".

Adam átlapozta, ábécésorrendben sorakoztak az orvosok nevei, címmel és telefonszámmal. Az utolsó oldalon az első név: Clark Vandermer, Harminchatodik utca.

Adam latolgatta, milyen is lesz, ha beállít Jennifer orvosához, McGuire pedig belefogott azoknak az orvosoknak részletes jellemzésébe, akiket Adam fölkeres majd.

– Van még kérdése? – érdeklődött, mikor a végére ért.

– Igen – Adamnak eszébe jutott az a kérdés, amelyet ma délelőtt elfelejtett föltenni Shellynek. – Nem tudja, mi történt Percy Harmonnal?

Clarence a fejét rázta: – Azt hallottam, hogy a Puerto Ricó-i vezetőképző tanfolyamra készült, de nem tudom, sor került-e rá. Sejtelmem sincs. Miért kérdi?

– Nincs rá különösebb okom.

– Hát akkor, ha nincs más kérdése, el is engedem. Mindig rendelkezésére állunk, ha szüksége van ránk, és, nehogy elfeledjem: itt vannak a kulcsok az Arolen kocsijához. Egy Buick Century.

Adam átvette a kulcsokat.

– És itt a parkológarázs címe. A beosztottjaim szerezték, a lehető legközelebb van a lakásához. A parkolás bérét mi fizetjük.

Adam átvette a papírt is, ismét elképesztette cégének nagyvonalúsága. Parkolóhely a város belsejében: legalább akkora érték, mint maga a kocsi.

– És végül, de nem utolsósorban, itt a kódja a komputerhez, ahogy azt a tanfolyam során már ismertették. A személyi komputere a kocsi csomagtartójában van. Sok szerencsét.

Adam átvette ezt az utolsó borítékot is, és még egyszer kezet fogott a körzeti kereskedelmi osztályvezetővel. Most már hivatalosan is az Arolen üzleti megbízottja lett.

*

Adam egy URH rock-adóra csavarta a rádiót, aztán letekerte az ablakot, és vígan kirakta könyökét. Nyolcvan kilométeres sebességgel hajtott, és megmagyarázhatatlan jókedv fogta el. Azután eszébe jutott apja hitetlenkedése, és mosolya lehervadt.

– Kell a pénz! – kiáltotta fennhangon. – Ha segítettél volna rajtunk, járhatnék az egyetemre.

Hangulatán csak rontott, hogy hazaérve üresen találta a lakást; a hűtőszekrényre cédula volt ragasztva: "Anyámékhoz mentem". Adam letépte, és a konyha túlfelébe hajította.

Kinyitotta a hűtőszekrényt, és belenézett. Maradék sültcsirke-darabka volt benne. Kivette, hozzá egy üveg majonézt és két szelet rozskenyeret. Szendvicset készített, azután bement a nappaliba, és elővette a személyi számítógépet. Bekapcsolta, majd beütötte saját kódszámát. Melyik orvost keresse ki? Némi habozás után Vandermer nevét táplálta be. Majd leemelte a telefonkagylót, és beakasztotta a modembe. Mihelyt minden készen állt, megnyomta a parancstovábbító gombot, és nagyot harapott szendvicsébe. Kis vörös fények jelentek meg annak jeleként, hogy bekötődött az Arolen rendszer központjába.

A képernyő vibrált, majd szövegjelent meg rajta. Adam szájában egy pillanatra megállt a falat, előredőlt, és elolvasta:

DR. CLARK VANDERMER, AZ AMERIKAI SZÜLÉSZTÁRSASÁG TAGJA

– Életrajzi adatok
– Személyi adatok
– Gazdasági adatok
– Szakmai adatok
– Gyógyszerhasználati adatok

(választás céljából nyomja a szóközemelőt).

Adamban kíváncsiság ébredt, és addig nyomogatta a szóközemelőt, amíg a mutató a "Személyi adatok"-hoz ért. Azután megnyomta a parancstovábbító gombot. Újabb tárgymutatójelent meg:

SZEMÉLYI ADATOK:

– Családi háttér (múltbeli), szülők és testvérek
– Családi háttér (jelenlegi), feleség, gyermekek

– Érdeklődési kör, hobbik
– Mit kedvel, mit nem
– Társadalmi helyzet (iskolai végzettség)
– Egészségi állapot
– Jellemzés
(választás céljából nyomja meg az A betűt).

Jóságos isten, ez az Orwell 1984-e, gondolta Adam. A "Jelenlegi családi háttér"-re állította a mutatót, és újra megnyomta a parancstovábbító gombot. A kép azonnyomban terjedelmes szöveggel telt meg. Adam a következő tíz perc során Clark Vandermer feleségéről és gyerekéről olvasott. Többnyire jelentéktelen adatokat, de akadt köztük fontos is. Adam megtudta, hogy Vandermer felesége három ízben került kórházi kezelés alá depresszió miatt, harmadik gyerekük születését követően. Azonkívül azt is megtudta, hogy az orvos középső gyermekénél, egy leánygyermeknél ideges étvágytalanságot állapítottak meg.

Adam döbbenten nézett föl a képernyőről. Indokolatlan, hogy egy gyógyszercég, mint az Arolen, ilyen teljes nyilvántartást vezessen orvosokról. Úgy vélte, a "Gyógyfelhasználási adatok" az egyetlen kategória, aminek számát veheti. Épp ezért lehívta ezt a kategóriát, és azt kapta, amit várt, azaz Vandermer gyógyszerfölírási szokásait, az egyes fölírt gyógyszerfajták évi mennyiségét.

Visszatért a nyilvántartáshoz, és megparancsolta a számítógépnek, hogy írjon ki teljes jelentést a nagy sebességű nyomtatóval dr. Vandermerről. A nyomtató munkához látott, Adam pedig kiment a konyhába egy kóláért.

Harminckét perc telt el, mire a nyomtató elhallgatott. Adam letépte az utolsó lapot, és összenyalábolta a gép mögé hullt hosszú papírcsíkot. Vajon sejti-e az a szegény orvos, micsoda anyagmennyiséget halmozott fel róla az Arolen?

Meglehetősen száraz és fárasztóan aprólékos volt ez a jelentés. Még Vandermer befektetései is szerepeltek benne. Adam átsiklott ezeken, míg elérkezett Vandermer praxisához. Megtudta, hogy az orvos – Lawrence Foleyval – alapító tagja volt a Nőgyógyász Munkaközösségnek! Azzal a Lawrence Foleyval, aki oly váratlanul lett öngyilkos. Vajon tudja-e Jennifer – töprengett Adam –, hogy Foley valaha az ő orvosának volt a partnere?

A továbbiakban megtudta, hogy Vandermer jelenlegi társa: dr. John Stens és dr. June Baumgarten.

Adam oldalát mindjobban fúrta a kíváncsiság, s elhatározta, hogy dr. Vandermer lesz az első ügyfele. Eszébe jutott Percy Harmon tanácsa, hogy az orvoshoz a recepciósán át vezet az út, beütötte hát komputerébe a hölgyet.

Christine Morgannak hívták. Huszonhét éves, egy David Morgan nevű festő felesége s egy fiúgyermek anyja, akit ifjabb Davidnak hívnak.

Föltárcsázta a Nőgyógyász Munkaközösséget, igyekezett Percy Harmon bizalmaskodó hangján beszélni. Amikor Christine fölvette, Adam közölte, hogy ő Percy Harmon utódja. Közben csak úgy mellékesen megjegyezte, milyen szeretettel mesélt neki elődje Christine szép kisfiáról. Nyilván telibe talált, mert Christine azt mondta: jöjjön azonnal. Majd igyekszik bejuttatni.

Adam öt percre rá már északnak tartott a Park Avenue-n, s emlékezni próbált, milyen gyógyszerekre is kell rábeszélnie a szülész-nőgyógyászokat. Úgy döntött, hogy azokra a vitamincsaládokra koncentrál, amelyeket az Arolen ajánlott a terheseknek.

A Harminchatodik utca és a Park Avenue környékén még tilos parkolóhelyet is nehéz volt találni. Adam beérte egy tűzcsap melletti hellyel a Park és Lexington között. Bezárta a kocsit, majd hátrament, és kinyitotta a csomagtartót. Benne az Arolen-minták, különlenyomatok és egyéb holmik teljes választéka. Akadt közte tucatnyi márkás töltőtoll, rajta az Arolen emblémája. Adam ezeket azért kapta, hogy szétosztogassa.

Kiválasztotta a megfelelő gyógyszermintákat és különlenyomatokat, berakta irattáskájába. Zakója oldalzsebébe süllyesztette az egyik töltőtollat. Bezárta a csomagtartót, és besietett Vandermer irodájába.

Christine Morgan dauerolt hajú, ijedt kis madárka volt. Félrehúzta az üvegablakot, és érdeklődött, miben lehet segítségére.

– Adam Schonberg vagyok az Arolentől – mosolygott rá szélesen, és elővette első Arolen-névjegykártyáját. Az asszony visszamosolygott, és beinvitálta a fogadótérbe. Adam megcsodálta a kis David legújabb fotóját, majd Christine bevezette az egyik üres vizsgálóhelyiségbe, mondván: nyomban tájékoztatja érkezéséről a főnővért.

Adam leült a kis fehér íróasztal előtti ülésre. Nézegette a finomacél nyergű vizsgálóasztalt. Nehéz volt Jennifert itt páciensnek elképzelni.

Pár pillanat múlva fölpattant az ajtó, és Clark Vandermer lépett be. Adam az előbb, időtöltésként kihúzta az íróasztal fiókját, és szórakozottan nézegette a tollakat, recepttömböket és labor-cédulákat. Most bíborvörösen tolta be a fiókot, és fölállt.

– Keresett valamit? – kérdezte gúnyosan dr. Vandermer. Kezében tartotta Adam névjegyét, s pillantása ide-oda szállt a kártya és Adam zavarodott arca között: – Ki a csuda engedte be ide?

– A beosztottjai – nyögte ki Adam szántszándékkal nem konkrétan.

– Majd megmosom a fejüket – fordult meg dr. Vandermer, menni akart. – Szólok, hogy kísérjék ki. Várnak a betegeim.

– Gyógyszermintákat hoztam önnek – mondta sietve Adam. – És egy Cross-tollat. – Előkapta a tollat, és odatartotta Vandermernek, aki épp kettébe készült tépni Adam névkártyáját.

– Nem rokona véletlenül Jennifer Schonbergnek? – kérdezte ekkor az orvos.

– A feleségem – csapott le rá Adam, és hozzátette: – S az ön páciense.

– Úgy tudtam, hogy maga orvostanhallgató.

– Így igaz – felelte Adam.

– Akkor mit marháskodik itt? – lengette meg a névkártyát Vandermer.

– Egy időre szabadságoltattam magam az orvosegyetemről – védekezett Adam. – Most, hogy Jennifer gyereket vár, kell a pénz.

– Maguk nem a legalkalmasabb időpontot választották családalapításra – mondta epésen az orvos. – De ha mégis ilyen bolondul csinálták, a felesége dolgozhatna még.

– A feleségem táncosnő – mondta Adam. Eszébe jutottak Vandermer saját személyes problémái, s nem tartotta valami tisztességesnek, hogy az ilyen könnyedén dobálózik a könnyű megoldásokkal.

– Akkor is: maga bűnt követ el, ha abbahagyja az orvosi tanulmányait. És üzletkötőnek áll be egy gyógyszercéghez. Jóságos Isten, micsoda tékozlás!

Adam az ajkába harapott. Vandermer mindinkább az apjára emlékeztette. Abban a reményben, hogy véget vet a kioktatásnak, megkérdezte Vandermert, lehet-e tenni valamit Jennifer reggeli rosszullétei ellen.

– A pácienseim ötven százaléka küzd reggeli rosszullétekkel – legyintett dr. Vandermer. – Hacsak táplálkozási problémákat nem okoz, legjobb, ha tünetileg kezelik. Nem szívesen alkalmazok gyógyszereket, kiváltképpen nem a maguk Pregdolenjét. És ne akarjon orvost játszani, nehogy adjon neki abból a vacakból! Nem biztonságos, bármilyen közkedvelt is.

Adamnak javult valamelyest a véleménye dr. Clark Vandermerről. Igaz, hogy kellemetlenül nyers modorú, de legalább lépést tart az orvosi közleményekkel.

– Ha már itt van – mondta dr. Vandermer –, megtakaríthat nekem egy telefonhívást. Fölkértek, hogy tartsak előadást a jövő héten az Arolen konferencia-sétahajóútján. Mi a legkésőbbi időpont, amikor Miamiban a hajóra szállhatok?

– Halvány sejtelmem sincs – vallotta be Adam.

– Csodás – váltott vissza ismét gunyorosra dr. Vanderer. – Akkor legyen szíves, jöjjön velem.

Adam fölkapta irattáskáját, és követte, ki a vizsgálóból, végig egy keskeny folyosón. Vagy húsz lépés után az orvos megállt, kinyitotta az ajtót, és félrehúzódott, hogy Adam mehessen. Azután minden teketória nélkül Adam

kezébe nyomta az Arolen-névkártyát, és becsukta utána az ajtót. Adam pislogott, ismét a zsúfolt váróhelyiségben találta magát.

– Beszélt a doktor úrral? – kérdezte Christine.

– Igen, hogyne – felelte Adam, s dohogott magában, miért nem ismertették velük az Arolen-sétahajók dolgát az üzletkötői tanfolyamon. Ha meg tudja válaszolni Vandermer kérdését, talán sikerül összehoznia valami üzletet.

– Ugye megmondtam, hogy bejuttatom – mondta Christine büszkén.

Adam épp azon volt, hogy megkérdezze, nem beszélhet-e a munkaközösség más orvosaival, amikor észrevette a névtáblákat a recepciós hölgy mögötti falon. Vanderer, Baumgarten és Stens doktoron kívül dr. Lawrence Foley és dr. Stuart Smyth is szerepelt a listán. Adam nem emlékezett rá, hogy látta volna dr. Smyth nevét Vanderer anyagában.

Adam a zsebébe nyúlt, és előhúzta a Cross-tollat: – Kis meglepetést hoztam magának – nyújtotta át Christinek. Elhárította az asszony hálálkodását, és dr. Smyth nevére mutatott: – Új munkatárs?

– Ó, nem – felelte Christine. – Dr. Smyth már tizenöt éve cégtárs. Sajnos nagyon beteg. De különben se látom valami sűrűn. Átirányította a pácienseit a Julian-klinikára.

– Maga itt volt már, amikor dr. Foley kilépett? – kérdezte Adam.

– Igen, sajnos. Rémes volt, minden páciensét föl kellett hívnom és átütemeznem.

– Részt vett a doktor valamilyen társasutazáson, mielőtt elment?

– Azt hiszem, igen – mondta Christine. – Ha jól emlékszem, valamiféle orvosi értekezleten vett részt. Úgy hiszem, hajóúton.

– És mi a helyzet dr. Baumgartennel és dr. Stensszel? – érdeklődött Adam. – Itt vannak ma?

– Sajnos nincsenek. Mindkettőnek műtétje van.

*

– Nem értem – szólt két órával később Jenniferhez Adam, evőpálcikáival hadonászva. – Oly rosszul voltál, hogy nem jöhettél el délelőtt az Arolenhez, de ahhoz elég jól voltál, hogy délután vásárolni menj anyáddal? Hogy lehet ez?

Jennifer lehajtotta a fejét, s ide-oda tologatta tányérján a ropogós zöldségeket. Régóta igyekezett már megértetni Adammal, miért fontos neki, hogy anyjával beszélgessen. De Adamról leperegtek a magyarázatai. Így most inkább hallgatott, semhogy valami bántó megjegyzést tegyen.

Adam ujjaival dobolt a műanyag asztallapon. Úgy látszik, amióta Jennifer megtudta, hogy teherben van, képtelenek értelmesen megbeszélni bármit is. Adam attól tartott, ha tovább piszkálja, Jennifer elsírja magát.

– Ide figyelj, hagyjuk a mai napot. Inkább élvezzük a vacsorát. Pompásan nézel ki. Új a ruhád?

Jennifer bólintott, és Adam gyanította, hogy a ruha is anyai ajándék.

– Tényleg csuda csinos – mondta Adam diplomatikusan, de Jennifert nem lehetett fölvidítani.

– A ruha oké, de én pocsékul nézek ki. Azt hittem, hogy a terhességtől kivirul majd a nőiességem, de csak kövérnek és rondának érzem magam. – Adam nem válaszolt, s ő hozzátette: – Azt hiszem, nagyon összefügg ezzel a rémes hányingerrel. Nem is tudom, miért hívják reggeli rosszullétnek, hiszen az egész nap rámegy.

Adam az asztal fölött megszorította a kezét. Belefogott, hogy elmesélje rosszul sikerült látogatását dr. Vandermernél, abban a reményben, hogy fölvidítja Jennifert. Míg beszélt, az asszony arca kisimult.

– Mondtam neked, milyen pocsék a modora – nevetett Jennifer. – Megtudtál valami hasznosat a hányingerről?

– Nem, csak azt, hogy majd elmúlik és rendbe jössz.

Jennifer fölsóhajtott. Míg hazasétáltak az étteremből, alig szólt, s mihelyt hazaértek, ágyba bújt, bekapcsolta a tévét, és nézte a Dinasztia-sorozatot.

Adamot nyomasztotta első ügynöki munkanapja, és bántotta felesége hallgatása; nyugtalanságában bekapcsolta számítógépét, és szórakozottan lehívta a Nőgyógyász Munkaközösséget, gondolta, beiktatja még dr. Smyth nevét. Ám meglepetten látta, hogy a név már ott áll. Hátha tévedett délután, gondolta, s újra elővette a Vandermerről szóló kiírást. Smyth neve nem volt társként fölvéve. Adam, hogy újra ellenőrizze, lehívta a többi cégtársat, Stenst és Baumgartent. Se Smyth, se Foley neve nem jelent meg a névsorban.

Adam alsó ajkát harapdálta. Nyilván beépítettek a programba egy ellenőrző rendszert, amely észrevenne ilyen tévedést. Vagy talán a programozók elfelejtettek ellenőrzést beépíteni? Ha így van, talán szólni kellene a cégnek.

Kíváncsi volt, mely cégtársak szerepelnek Smyth anyagában, s beütötte az orvos nevét. A monitor vibrált, majd rövid közlés jelent meg rajta. "Szülész-nőgyógyász hajóutazásos tanfolyam: 83.6.6. Továbbképző tanfolyamra előjegyezve 84.5.6-ra, látogatással a Puerto Ricó-i kutatási központban." Adam megtörölte a szája sarkát. A számítógép nyilvánvalóan tud Smythről, de láthatólag nem vezet róla nyilvántartást. Ezt sehogyan se értette.

Föllapozta ügyfelei névsorát, és végigfuttatta ujját a neveken. Smytht nem említették. Adam oda lyukadt ki, hogy az Arolen a Julian-klinikán látja el

Smytht, noha az elvben még tagja a Nőgyógyász Munkaközösségnek. Mégis, nagyon furcsa.

Értetlenségében elhatározta, hogy újra előveszi Lawrence Foley anyagát. A gép egyetlen szót írt ki: "Megszüntetve."

Elég morbid a programozó humora, gondolta Adam.

*

Három hét alatt Adam egyre eredményesebb üzletkötő lett. A listáján szereplő orvosok, ha megtömte őket ingyen gyógyszermintákkal, többnyire készségesen hallgatták végig dicshimnuszát az Arolen Gyógyszergyárról. Ritkán kérdőjelezték meg a dicshimnusz megalapozottságát, ritkán érdeklődtek esetleges mellékhatások felől. Adam nyájasan tukmálta rájuk az Arolen teljes termékcsaládját. Kivéve egyet: a Pregdolent. A folyóiratcikk és Vandermer figyelmeztetése nagy hatással volt rá, és semmi kedve se volt ahhoz, hogy ilyen potenciálisan veszedelmes gyógyszer használatát szorgalmazza.

Esténkint előkereste komputerén azokat az orvosokat, akiket másnap meg akart látogatni, de csak magánhasználatra, hogy elősegítse az üzletkötést. Elhatározta, nem akad fönn az olyanféle tévedéseken vagy pontatlanságokon, mint amilyet a Nőgyógyász Munkaközösséggel kapcsolatban fedezett föl.

Azután, amikor már jobban beleilleszkedett új munkakörébe, történt valami, ami ismét fölkeltette rossz érzéseit. Előre bejelentkezett egy igen elfoglalt belgyógyászcsoporthoz, ám ott a recepciós azt közölte vele, hogy sajnos mindnyájan lemondták a beszélgetést. Az egyik partner épp most ért haza egy Arolen-hajóútról és bejelentette: föladja praxisát, és a Julian klinikára megy dolgozni. A többi orvos dühöng és agyondolgozza magát, hogy elláthassa partnerük betegeit.

Adam elfelé menet felidézte, hogy Percy Harmon mesélt egy hasonló esetet. És erről eszébe jutott: még mindig nem tudja, miért nem kereste meg azóta se Percy. Amikor New Jerseyben érdeklődött, senki se tudta, hol lehet Harmon, pedig az a tervezett Puerto Ricó-i útra se ment el. Adam ezt végképp nem értette, hiszen tudta, mily izgatottan várta Percy ezt a vezetőképző programot.

Egyik délután, amikor korán végzett a látogatásokkal, elhatározta, kiszalad a központba, hátha Bill Shelly választ adhat néhány kérdésére. Többet szeretett volna megtudni a titokzatos Arolen-hajóutakról is. Minthogy Puerto Ricóba költözni még most sem volt hajlandó, úgy gondolta, egy ötnapos tengeri orvosi szeminárium nagyszerű dolog lehet. Úgy érezné ott magát, mintha visszatért volna az orvosegyetemre. És egy kurta vakáció talán a

házasságának is jót tenne. Jennifer émelygése rosszabbodott, és mind több időt töltött a szüleinél. Valahányszor Adam föl akarta kelteni az érdeklődését az új munkája iránt, vagy rábeszélte, hívja meg néhány barátnőjét, Jennifer leintette.

Majdnem fél négy volt, amikor Adam behajtott az Arolen parkolójába. Shelly úgy ígérte, a következő fél órája szabad lesz. Egyenruhás őr igazoltatta és szólt föl Shelly irodájába, mielőtt berregve kinyitotta volna a kaput. Adam fölért az igazgatósági emeletre; Bill titkárnője, Joyce várta már a recepciónál.

– Hoztaisten, Mr. Schonberg – köszöntötte. – Bill odafönn van. Jöjjön utánam, legyen kedves.

A hall végében Joyce kinyitott egy aj tót, amely kis felvonóra nyílt. Belépett, és ugyanazzal a kulccsal elfordította a huszonegyedik emelet kapcsolóját. Adam elképedve vette észre, hogy az üvegfülke az épület falán kívül száll fölfelé. Nem volt valami kellemes érzés, és lehunyta a szemét a New Jersey-i táj látványa elől, míg csak föl nem értek és a lift meg nem állt.

Vaskos izomzatú férfi fogadta, trikóban és khakiszínű nadrágban.

– Adam Schonberg? – kérdezte, és végigvezette Adamot egy napsütötte folyosón. Az egész külső fal üvegből készült, s Adam a lehető legmesszebbre húzódott tőle. Nem szenvedett tériszonyban, de nem is örült a nagy magasságnak. Jobban érezte magát, mihelyt beléptek egy üres társalgóhelyiségbe. A televíziós képernyőn a híreket lehetett látni. A társalgón túl tornaterem következett, azon túl pedig öltözőhelyiség, fala mentén masszázsfülkék. Túlsó oldalán tágas ajtó vezetett az úszómedencéhez.

A trikós férfi kinyitotta előtte az ajtót, de nem tartott vele. A fény oly erős volt, hogy Adam egy pillanatra szinte elvakult. Az egész fal üvegből volt, két emelet magas és köríves, hogy megkerülje a medence egyik szélét. A padlót csillogó fehér márvány borította, maga a medence pedig kék mintás fehér csempével volt kirakva.

Magányos úszó tempózott benne lendületesen. Fordulás közben észrevette Adamot, és a medence végéhez úszott. Úszószemüveget viselt, és fekete versenyúszósapkát.

– Nincs kedve úszni? – kérdezte Bill Shelly.

Adam a fejét rázta: – Sajnos, otthon felejtettem a fürdőnadrágomat.

– Most nem kell nadrág. Férfiak órája van. Jöjjön, próbálja meg. Paul biztosan kerít egy fürdőlepedőt.

Adam habozott. Csakugyan nem volt rá oka, hogy visszautasítsa, és az embernek nincs mindennap lehetősége rá, hogy huszon-valahány emeletnyi magasságban ússzon.

– Oké – egyezett bele. – Hol találom Pault?

– Menjen vissza az öltözőbe. Talál egy csöngőt a falon. Nyomja meg, és Paul megjelenik, akár egy dzsinn.

Adam szót fogadott. Paul egy öltözőszekrényhez vezette, s ellátta egy hatalmas fürdőlepedővel meg fehér frottírköpennyel.

Adam levetkőzött, fölvette a köpenyt. Tisztában volt vele, milyen téliesen fehér a teste, s mikor visszaért, újra azt találgatta, hogyan őrzi meg Shelly a barnaságát. Rendkívül zavartan dobta le a köntöst, és beugrott. Jéghideg volt a víz.

– Hidegen tartjuk a medence vizét, hogy élénkítsen – magyarázta Bill, amikor észrevette Adam elkínzott arckifejezését.

Adam jobban érezte magát, mihelyt úszni kezdett, de amikor utánozni akarta Bill gyors csapásait, csak az orra telt meg vízzel. Köhögve-köpködve jött föl a víz felszínére.

Billnek megesett rajta a szíve, és visszakísérte az öltözőhelyiségbe, közben javasolta, masszíroztassák meg magukat kicsit.

– Milyen ügyben jött? – kérdezte Bill, amint elhelyezkedtek két szomszédos asztalon.

Adam elbizonytalanodott. Bármily kedves volt is vele Bill, hűvös hivatali modorát mindig megőrizte.

– Szeretnék többet megtudni a konferencia-hajóutakról – mondta Adam. Paul eközben jelezte: forduljon a hátára. – Az ügyfeleim folyvást kérdezősködnek.

– És mit szeretnének tudni?

– Hogy kik mehetnek. Hogyan lehet jelentkezni az egyes szaktémákra. Kit kereshetnének föl az Arolentől, információért.

– A mi költségünkre hívhatják a Gy.B.E. számát – felelte Bill komoran. – Azt hittem, azért jött, mert elhatározta: jelentkezik a vezetőképző tanfolyamra.

– Egyenlőre nem – felelte Adam, közben Paul tovább dögönyözte a vállát. – De érdekelne, szó lehetne-e róla, hogy elküldjenek az egyik hajóútra. Járnak oda üzletkötők is?

– Sajnos, nem – kelt föl Bill, és öltözni kezdett. – Sokan szeretnének menni. De a "Fjord" nem elég nagy hajó. És különben is, maga unalmasnak találná. Minthogy a program célja a gyakorló orvosok továbbképzése, a hajó majd minden szórakozóhelyiségét előadóteremnek alakították át.

– Mégis szívesen mennék.

– Sajnálom – mondta Bill, nyilvánvalóan nem érdekelte a téma. A tükörhöz lépett, s a nyakkendőjét kötötte. – Szerintem okosabb lenne, ha a saját feladatára koncentrálna.

Adam belátta: nem ez az alkalmas pillanat rá, hogy azok iránt az orvosok iránt érdeklődjék, akik egy hajóutazás után abbahagyták a praxisukat. Látszott, hogy Bill Shellyt idegesítik Adam kérdései. Öltözködés közben és amíg a lifthez tartott Bill-lel, ügyelt rá, hogy beszélgetésük semleges témák körül

folyjék. Ám később, a kocsiban, útban vissza New York felé, tovább töprengett az Arolen-hajóutakkal kapcsolatos néhány furajelenségen. Különösen értetlenül állt Percy Harmon eltűnése előtt. Többször is fölhívta már Percyt, amikor megtudta, hogy az nem ment Puerto Ricó-ba, de senki se vette föl. Miközben a Lincoln-alagúton át behajtott a városba, elhatározta, hogy megáll Percy lakásánál. Talán a szomszédai tudják, merre van.

Percy egy lepusztult barna téglás épületben lakott, kétháznyira a Második sugárúttól. Rátalált Percy Harmon nevére a 3C számú lakás csengője mellett. Megnyomta a gombot, és várt.

Az utca átellenes oldalán egy gyűrött kék öltönyös férfi eldobta csikkjét, és eltaposta. Jobbra-balra tekintett, majd elindult a ház felé, keze a mellényzsebe felé nyúlt.

Adam toporgott, majd megnyomta a gondnokhoz szóló csengőt. A kis előtér azon nyomban zajos berregéstől zengett, és Adam kinyitotta a kaput. A belső tér kopott volt, de tisztább, mint az a ház, amelyben Adam lakott. Az alagsor felől ajtónyílást hallott. A lépcső tetejéről letekintett. Borotválatlan férfi mászott fölfelé, ujjatlan atlétatrikóban.

– Mi köll? – kérdezte a házmester.

– Percy Harmont keresem – felelte Adam.

– Maga is meg mások is… – felelte a házmester, láthatólag nem tett rá nagy hatást a látogató. – Nincs itten, több mint egy hónapja nem láttam.

– Akkor elnézést a zavarásért – szólt Adam a lefele tartó házmester után. Megfordult, indulni akart, de a lépcsőnél tétovázott még. Hallotta, hogy a házmester ajtaja becsukódik, s hirtelen elhatározással fölsietett a harmadik emeletre. Bekopogtatott a 3C számú ajtón, de senki se nyitotta ki. Megpróbált benyitni, de az ajtó zárva volt. Tanakodott, hagyjon-e levélkét, amikor a folyosó végén ablakot vett észre, amely tűzlépcsőhöz vezetett.

Bár még soha életében nem csinált ilyesmit, kinyitotta az ablakot, és kimászott rajta. Ösztönei azt súgták, hogy valami történt Percyvel. Körül akart nézni Harmon lakásában, hátha kiderül valamiből, hogy mióta van távol.

A tűzlépcső ócska volt és rozsdás, Adam lehetőleg nem nézett le a rácsos lépcsőfokok résein az alatta lévő betonudvarra. A ház falához tapadva végre elérte Percy ablakát. Az nyitva volt néhány ujjnyira. Remélte, hogy senki se veszi észre és nem hív rendőrt – s föltolta az ablakot. Ha már idáig jutott, aligha lehet vesztenivalója, gondolta, és bemászott Percy állott levegőjű hálószobájába.

Szíve kalapált, míg megkerülte a bevetetlen ágyat és kinyitotta a szekrényt. Teli volt ruhákkal. Benézett a fürdőszobába. A vécében alacsony volt a vízszint, ami arra vallott, hogy jó ideje nem használták.

A hálószobán át bement a nappaliba. A kávézóasztalkán hagyott újságon hét héttel ezelőtti dátum. Belépett a konyhába, a mosogatóba rakott edényeken bolyhos fekete penész. Percy Harmon nyilvánvalóan haza készült. És Adam pontosan ettől tartott. Nyilván valami váratlan történt.

Elhatározta, kimegy és értesíti a rendőrséget. Még mielőtt kilépett volna a konyhából, halk nesz dermesztette meg. Nem vitás: ajtócsukódás zaja.

Adam várt. Néma csend. Kilesett a nappaliba. A bejárati ajtón a biztonsági lánc lassan ide-oda lengett.

Kis híján elájult. Ha Percy jött be, miért rejtőzködik? Adam földbe gyökerezett lábbal állt a konyhában, fülét hegyezte, hall-e még valami zajt. Amikor a hűtőszekrény motorja beindult, fölnyögött ijedtében. Végül, miután úgy ítélte, legalább tíz perc telt el, és talán mindez csak a képzelet műve, bement a nappaliba, és bekukkantott a hálóba. Látta a tűzlépcsőhöz vezető nyitott ablakot. A függöny lassan himbálódzott a léghuzatban. Úgy számította, egy pillanat alatt az ablaknál van és kimászik.

Ám erre nem került sor. Míg az ablak felé rohant, egy férfi lépett ki a beépített szekrényből. Adam még csak nem is reagálhatott, amikor ököllel a hasába vágtak, s ő elterült a padlón.

Kilencedik fejezet

Jennifer megérkezett a Nőgyógyász Munkaközösségbe a havi rutinvizsgálatra, és nyomban észrevette, hogy kevesebben várnak, mint előző látogatásai alkalmával. Leült az egyik pamlagra, amelyen senki se volt rajta kívül, elvett egy folyóiratot, de nem tudott odafigyelni az olvasmányra. Csodálkozott, hogy semmi baj nem történt vele vagy születendő gyermekével, amíg dr. Vandermer távol volt az orvosi konferencián. Előzőleg biztosra vette, hogy majd vérezni kezd, mihelyt az orvosa elutazott. Igaz: még mindig nem békélt meg a doktor érdes modorával, mégse volt kedve másikhoz fordulni.

Nem telt bele öt perc, Jennifert máris bekísérték az egyik vizsgálóhelyiségbe. Miközben levetette ruháit és fölvette a papírköpenyt, megkérdezte a nővértől, jól töltötte-e dr. Vandermer a vakációját.

– Azt hiszem, jól – felelte különösebb lelkesedés nélkül Nancy. Átadta Jennifernek a vizelettartályt, és a mosdóba küldte az asszonyt.

Volt valami a nővér hangjában, ami zavarta Jennifert. Mire előkerült a fürdőszobából, dr. Vandermer már várta. – Még nem végeztem Mrs. Schonberggel – szólt Nancy.

– Kérnék pár percet, még nem vettem tőle vérmintát és nem mértem meg a testsúlyát.

– Csak üdvözölni akartam. – Az orvos váratlanul szívélyes hangon szólt, a szokásos mogorva felhang nélkül. – Hogy van, Jennifer? Jól néz ki.

– Kitűnően érzem magam – felelte meglepetten Jennifer.

– Hát akkor rögtön itt leszek, mihelyt Nancy végez.

Becsukta maga mögött az ajtót, Nancy megállt egy pillanatra, és utánabámult: – Istenem! – kiáltott fel. – Ha nem ismerném olyan jól, azt hinném, szed valamit. Amióta csak visszajött, olyan különös. Sokkal kedvesebb a betegeihez, de tízszerte nehezebbé teszi a munkámat. No hát akkor… – fordult vissza Jenniferhez. – Hadd veszek vért magától és mérem meg a súlyát.

Mire végzett, dr. Vandermer már vissza is tért: – Most már átveszem – mondta ugyanazon a színtelen hangon. – A testsúlya kiváló. Hogy érzi magát általában?

– Még meg se vizsgáltam – vágott a szavába Nancy.

– Sebaj – felelte dr. Vandermer. – Amíg beszélgetek Jenniferrel, megcsinálhatja a vérvizsgálatot.

Nancy fogta a vérmintával telt pipettákat, és hangos sóhajtással kiment.

– Szóval, hogy érzi magát? – ismételte meg a kérdést az orvos.

Jennifer csak nézte a férfit. Ápolt külseje a régi, de arca nyúzott, kimerült. A haja is megváltozott kissé, borzasabb. És a szokásos sietős viselkedésével ellentétben azt a benyomást keltette Jenniferben, hogy csakugyan tudni szeretné, mi jár az asszony eszében.

– Nagyjából jó a közérzetem.

– Ez nem hangzott valami lelkesen.

– Hát… Nem vagyok annyira fáradt, de a reggeli rosszullétek rosszabbodtak, hiába diétázom.

– És örül-e a terhességének? – kérdezte dr. Vandermer. – Néha az érzelmeink is belejátszanak a közérzetünkbe.

Jennifer az orvos szemébe nézett. Az láthatólag őszintén érdeklődött. – Az igazat szólva – szánta rá magát Jennifer –, meglehetősen ambivalensek az érzéseim a terhességemmel kapcsolatban. – Mindeddig nem akarta beismerni, még anyjának se mondta. De dr. Vandermer nem rosszallotta a dolgot.

– A vegyes érzelmek eléggé gyakoriak – mondta szelíden. – Mondja el, mit érez valójában.

Az orvos magatartása felbátorította Jennifert, s azon kapta magát, hogy javában mesél a félelmeiről, arról, hogy félti önnön karrierjét is és Adammal való kapcsolatát is. Beismerte: Vandermernek igaza volt: nem alkalmas az időpont, hogy gyerekük legyen.

Csaknem tíz percen át beszélt, s csak az mentette meg a sírástól, hogy az orvos arcáról furcsamód hiányzott minden érzelem. Érdeklődő volt, de valahogy szórakozott is.

Amikor Jennifer befejezte, Vandermer halkan megszólalt: – Megtisztel, hogy így megbízik bennem. Nem lenne üdvös, ha elfojtaná az érzéseit. Voltaképp lehet, hogy ezek összefüggenek a reggeli rosszulléteivel, mostanra már el kellett volna múlniok. Azt hiszem, megpróbálkozunk egy gyógyszeres kezeléssel. – Nancyhoz fordult, aki épp most tért vissza: – Lenne szíves a raktárszobából hozni néhány Pregdolen mintát?

Nancy szó nélkül kiment.

– No hát akkor – szólt az orvos – hadd nézzem meg alaposabban.

Ultrahangos vizsgálatot is végzett; dr. Vandermer ezt olyan módszernek írta le, amely által kép rajzolódik ki, az ultrahanghullámok visszaverik a gyermek szöveteit. Jennifer nem nagyon értette a dolgot, de a doktor megnyugtatta, hogy a vizsgálat fájdalommentes és veszélytelen mind az anyára, mind a magzatra, s csakugyan nem fájt. Bár a műszert egy technikus kezelte, Vandermer ragaszkodott hozzá, hogy maga végezze el a vizsgálatot. Egy tévéhez hasonló ernyőn Jennifer meglátta a kisbabáját.

– Kíváncsi a gyerek nemére? – kérdezte Vandermer.

– Igen – felelte különösebb gondolkodás nélkül Jennifer.

– Egészen biztosat nem mondhatok még, de ha jól sejtem, fiú.

Jennifer bólintott. E pillanatban nem sokat számított, fiú vagy lány, nem is tudta, mit szeretne Adam.

Visszamentek a vizsgálószobába, dr. Vandermer leült az íróasztalhoz, és belefogott, hogy följegyezze észleléseit. Kiküldte Nancyt, az szó nélkül kiment, láthatólag nem tetszett neki, hogy munkakörét így megnyirbálják.

Jennifer az asztalon ült, nem tudta, fölöltözhet-e. Az orvos végre szembefordult vele: – A reggeli rosszullétektől tekintve minden rendben van. Ez a gyógyszer pedig alighanem inulasztja majd az émelygést. – Odarakta a gyógyszert Jennifer elé, és receptre is felírta. – Háromszor naponta vegyen be egy-egy szemet.

Jennifer bólintott. Szívesen kipróbál ő akármit.

– És most – folytatta dr. Vandermer újfajta, monoton hangján – két dolgot szeretnék megvitatni magával. Legközelebb a Julian-klinikán kereshet föl.

Jennifernek elállt a szívverése. Fölvillant előtte a padlón összerogyó Cheryl képe. Látta maga előtt a vértócsát, átjárta a jeges rémület.

– Csak nincs valami baj, Jennifer? – kérdezte a doktor.

– Talán le kellene feküdnöm – felelte az asszony, hirtelen szédülés fogta el.

Dr. Vandermer a hátára segítette.

– Szörnyen sajnálom – szólalt meg Jennifer. – Már jól vagyok. Miért kell a Julian-klinikán fölkeresnem?

– Mert úgy határoztam, hogy ott fogok dolgozni – mondta az orvos, közben Jennifer pulzusát ellenőrizte. – már nem érdekel a privát praxis. És biztosíthatom, hogy jobbgondozásban lesz része a Julian-klinikán. No, jobban van?

Jennifer bólintott.

– Ez az első eset, hogy így elgyöngült?

– Igen – felelte Jennifer, és elmesélte Cheryl váratlan halálát.

– Micsoda szörnyű élmény lehetett – mondta az orvos. – Főleg terhesen. Szerencsére az ilyen alvadási rendellenesség rendkívül ritka, s remélem, nem a Julian-klinikát vádolja miatta. Hallottam az esetről, és még azt is tudom, hogy Miss Tedesco nem mondta el kórtörténetének néhány vonatkozását. Meglehetősen sok drogot szedett, s ez olyan hematológiai problémákat okozott, amelyeket a laboratóriumi rutinvizsgálat nem mutatott ki. Ha Miss Tedesco őszintébb lett volna, ma minden bizonnyal élhetne. Csak azért

mondom ezt el, nehogy kétségei legyenek a klinikával kapcsolatban.

– Magam is sok jót hallottam felőle, mielőtt odamentem Cheryllel. És bevallom, tetszett nekem a személyzet szívélyessége.

– Ez az egyik indíték, amiért odamegyek. Az ottani orvosok nem vesznek részt abban a képtelen versengésben, ami itt a magánpraxisban zajlik.

Jennifer megkönnyebbülten fölült, a szédülése teljesen elmúlt.

– Biztos, hogy jobban van? – kérdezte dr. Vandermer.

– Azt hiszem – felelte Jennifer.

– A másik, amit meg akartam beszélni magával, hogy valószínűleg kromoszómaszámlálást kell csinálnunk.

Jenniferre ismét rátört a szédülés, de ezúttal gyorsan elmúlt: – Szóval meggondolta magát. – Ez állítás volt, nem kérdés.

– Így igaz. Kezdetben úgy véltem, hogy a kisöccse baja veleszületett rendellenesség volt, azaz a fogantatás után állt be kromoszómaváltozás. De megkaptam a metszeteket attól a kórháztól, ahol a kisöccse meghalt, s a laboratórium szerint lehet, hogy a baj örökletes. Ez esetben hiba volna, ha nem élnénk a rendelkezésünkre álló módszerekkel.

– És a teszt kimutatná, ha a gyerekemmel ugyanez a baj volna?

– Feltétlenül. De hamar meg kell csinálnunk, hetekbe telik, míg az eredményeket megkapjuk. Ha túl sokáig várunk, pozitív eredmény esetén nehéz bármit is tennünk.

"Bármit tennünk": – ezen abortuszt ért, doktor úr?

– Igen – felelte Vandermer. – Igen kicsi a baj valószínűsége, de minthogy maga is beszélt belső bizonytalanságáról, azt hiszem, megbirkózna ezzel az eshetőséggel.

– Meg kell beszélnem a férjemmel és a szüleimmel – mondta Jennifer.

Úgy jött el a rendelésről, hogy izgatta a kromoszómaszámlálás kilátása, de örült, hogy ilyen gondos orvosa van Vandermer személyében. El kell majd mesélnie Adamnak, mennyire megváltoztatta véleményét Vandermerről.

*

Adam nem vesztette el egészen az eszméletét. Homályosan érzékelte, hogy bevonszolják Percy nappalijába és a pamlagra vágják. Érezte: kiveszik a tárcáját, majd visszateszik. Ez a kis részlet nem vágott bele abba, amit elképzelt, s e rejtély fölrázta kábulatából.

Először is a szemüvegét kereste, ezt hirtelen a kezébe nyomták. Föltette, s a szoba képe nyomban kiélesedett. Tagbaszakadt férfi ült előtte kék öltönyben, kihajtott fehér gallérral.

– Jó reggelt – köszönt rá a férfi. – Csakhogy magához tért.

Adam megmoccant. Meglepte, hogy semmije se fáj.

– Ha nem akar egyből a rendőrőrszobára kerülni, r. Schonberg, jobb lesz, ha elárulja, mit keresett itt, ebben a lakásban.

– Semmit – felelte rekedten Adam. Megköszörülte a torkát.

– Remélem, ennél több is telik magától – gyújtott rá a férfi, s a mennyezet felé fújta a füstöt.

– Ezt én is elmondhatnám – mondta Adam.

Az idegen megmarkolta Adam ingét, csaknem fölemelte a pamlagról: – Nem vagyok mókázós hangulatban – sziszegte.

Adam bólintott.

A férfi ugyanolyan hirtelen engedte el, mint ahogyan megragadta. – Oké. Kezdjük elölről. Mit csinált ebben a lakásban?

– Percy Harmon barátja vagyok – hadarta Adam. – Mondjuk, ismerőse. Amikor munkába álltam az Arolen Gyógyszergyárnál, ő vitt körül az ügynöki útjaira, hogy betanítson.

A férfi biccentett, mint aki elhiszi az eddig hallottakat. – Percy föl kellett volna hívjon – folytatta Adam. – Nem hívott, és föl se vette a telefont. Erre aztán idejöttem, hogy megnézzem, itt van-e.

– Ez nem magyarázza meg, miért tört be a lakásba.

– Hirtelen ötlet volt – felelte Adam jámboran. – Látni akartam, nincs-e valami baj vele.

A férfi hallgatott. A csend és a feszültség hamarosan megtette a magáét. – Kedveltem Percyt – mondta. – Aggódtam érte. Arról volt szó, hogy Puerto Ricóba megy egy vezetőképző tanfolyamra, de nem érkezett oda.

A férfi tovább hallgatott.

– Mást nem tudok – mondta Adam. – Soha többé nem láttam.

– Hiszek magának – mondta némi szünet után az idegen.

– Köszönöm – mondta Adam, annyira megkönnyebbült, hogy kis híján elsírta magát.

A férfi elnyomta cigarettáját. Szivarzsebébe nyúlt, előhúzott egy névkártyát, és odanyújtotta Adamnak. Ez állt rajta: "Robert Marlow, magánnyomozó". A jobbalsó sarokban telefonszám.

– Körülbelül hat héttel ezelőtt Percy Harmon kijött egy japán étteremből a New Jersey-beli Fort Lee-ben. Azóta se ért haza. Engem a család bízott meg, hogy nyomozzak ki valamit. Figyeltem a lakást. Néhány ifjú hölgyön kívül csak maga bukkant fel itt.

– Van valami elképzelése, mi történhetett vele? – kérdezte Adam.

– Halvány sejtelmem sincs – felelte Mr. Marlow. – De ha maga megtudna valamit, hálás lennék, ha értesítene.

*

Adam még nem heverte ki az ijedségét, amikor üres lakásába hazaért. Bántotta, hogy Jennifer nincs odahaza. Izgatott volt, beszélni akart az asszonnyal, de sejtette, hogy az megint az anyjához ment. Eldobta magát az ágyon, és bekapcsolta a híradót. Lassacskán megnyugodott.

Arra eszmélt, hogy a bejárati ajtó csukódik, s egy pillanatig ismét azt hitte, még mindig Harmon lakásában van. – Nicsak, nicsak – ugratta Jennifer. – Elnyomott a buzgóság a nagy munka után.

Adam nem válaszolt.

– Mi a baj? – kérdezte az asszony.

– Gondolom, megint odakinn voltál Englewoodban – csapott le rá értelmetlenül Adam.

Jennifer csak bámult. Nem számított Adam rosszkedvére. Esze ágában se volt mentegetőzni, amiért fölkereste a szüleit. Kezét a csípőjére rakta: – Igen, otthon jártam.

– Sejtettem – fordult a televízió felé Adam.

– Hát ez meg mit jelentsen? – kérdezte Jennifer.

– Semmi különöset.

– Ide figyelj – ült le az ágy szélére Jennifer. – Megvolt a jó okom rá, hogy hazamenjek. Dr. Vandermer azt javasolta, csináljunk méhcsapolást. Azért mentem haza, hogy megbeszéljem: megcsináltassam-e vagy sem.

– Ez derék – mondta epésen Adam. – A szüleiddel beszéled meg, noha a mi gyerekünkről van szó.

– Tudtam, hogy napközben nem érhetlek utol – magyarázta Jennifer józanul. – Természetesen meg akartam tárgyalni veled. De beszélni akartam anyámmal, mert ő átélte azt a traumát, hogy egy Down-kóros gyereknek adott életet.

– Mégis azt hiszem, hogy a döntés csak a mi dolgunk – makacskodott Adam. Átfordult, leengedte lábát, tudta, hogy nincs igaza. – Ráadásul, mintha dr. Vandermer azt mondta volna, hogy nincs szükséged méhcsapolásra.

– Igaz. De ma azt mondta, azok után, hogy átvizsgálta a kisöcsém metszeteit, úgy hiszi, jobb lesz, ha mégis megcsináljuk a dolgot.

Adam fölállt és kinyújtózott. Csekély genetikai ismeretei alapján Jennifernél semmi szükség nincs méhcsapolásra. – Talán kikérhetnéd még valakinek a véleményét. Amikor először érdeklődtem megfelelő nőgyógyász iránt, többen Herbert Wickelmant ajánlották.

Jennifer a fejét rázta: – Nem akarok máshoz menni, eszemben sincs. Más vélemény végképp összezavarna. Elégedett vagyok dr. Vandermerrel, bízom benne, különösen most, hogy a viselkedése annyira megváltozott.

– Hogy érted ezt?

– Amióta az orvosi konferenciáról visszatért, jobban ráér, érdeklődőbb – felelte Jennifer. – Nem olyan zaklatott.

Adam megfeledkezett a haragjáról: – Megváltozott-e más tekintetben is?

– Azt mondja, elege van a magánpraxisból – felelte vetkőzés közben Jennifer, és elindult a fürdőszobába. – Eldöntötte: átszerződik a Julian-klinikára, ezután oda kell járnom hozzá.

Adam lassan visszahanyatlott az ágyra. – Nem gondoltam volna, hogy Cheryl halála után valaha is újra beteszem a lábam a Julianba – kiabált kifelé Jennifer –, de dr. Vandermer meggyőzött róla, hogy kitűnő hely. És tudod, mennyire tetszett nekem a személyzet viselkedése.

Adam hallotta a vízzubogást a mosdó felől. Nem tudta, mit mondjon. Nem mesélt Jennifernek Percy Harmon eltűnéséről, se az Arolennel kapcsolatos egyéb gyanúiról, de most, hogy alighanem Vandermer is belekeveredett, rájött, hogy tennie kell valamit.

Kiment a fürdőszobába, Jennifer épp az arcát mosta le. – Ragaszkodom hozzá, hogy keresd fel dr. Wickelmant. Sehogy se tetszik nekem, hogy Vandermer a Julian-klinikára megy át.

Jennifer meglepetten nézett föl. Az utóbbi időben ám gyakran igen furcsán viselkedik.

– Komolyan beszélek – kezdte Adam, de félbehagyta a mondatot, mert ismerős üvegcsét vett észre a mosdó peremén.

– Hát ez meg mi a csuda? – kapta fel.

Jennifer tekintete a férje arcáról a kezére suhant át, kezében a gyógyszeres üvegcse. Azután elfordult, és némán visszaakasztotta a törülközőjét.

– Kérdeztem valamit – ordított Adam.

– Gondolom, nyilvánvaló a válasz. Pregdolen. A reggeli rosszulléteim ellen. Most pedig, ha megbocsátasz… – indult a hálószoba felé. Adam elkapta a karját.

– Ezt hol szerezted? – tartotta felesége elé a gyógyszert. Jennifer félretolta a dobozt: – Ha mindenáron tudni akarod, dr. Vandermertől kaptam.

– Ez lehetetlen – mondta Adam. – Vandermer soha nem írná elő ezt a vacakot. Jennifer kihúzta karját a szorításból: – Szóval halljuk?

Adam visszament a fürdőszobába, s a markába öntött néhány kék-fehér kapszulát. Csakugyan Pregdolen volt.

– Hallottad, mit kérdeztem?

– Szeretném, ha nem vennéd be ezt a gyógyszert – mondta. – Van még belőle?

– Szót akarok fogadni az orvosomnak. Hónapok óta ma volt az első hányingermentes napom, mert elkezdtem szedni ezeket a tablettákat. És ne feledd: éppenséggel te küldtél dr. Vandermerhez.

– Hát akkor se mész oda többet, és kész – mondta Adam. Levette Jennifer táskáját a polcról, és belenézett. A tartalék Pregdolenes dobozok ott voltak benne legfelül.

Jennifer el akarta kapni a táskáját, és fölkiáltott: – Kedvelem dr. Vandermert, és bízom benne. Add vissza a táskámat!

Adam, mielőtt elengedte a táskát, kiszedte belőle a többi dobozt: – Ide figyelj! Nem engedem, hogy szedd ezt. Veszélyes szer.

– Ha veszélyes lenne, dr. Vandermer nem adott volna belőle – ellenkezett Jennifer. – És szedni akarom. Elvégre én szenvedek, nem te. És, ne feledd, hogy nem vagy orvos. Jelenleg éppenséggel gyógyszerügynök vagy, és semmi más.

Adam kibontotta a gyógyszermintákat, s közben lábával fölemelte a vécé fedelét.

– Add vissza az orvosságomat! – kiáltott rá Jennifer, mihelyt rádöbbent, mit művel a férje.

Adam beöntötte az első csomag tartalmát a vécébe. Jennifer kétségbeesetten kitépett egy üvegcsét Adam kezéből, és berohant a

hálószobába. Adam elámult, tétovázott, azután utánasietett. Egy pillanatig szemtől szembe álltak. Azután Jennifer visszarobogott a fürdőszobába, magára akarta zárni az ajtaját. De nem volt elég gyors. Adam az ajtó közé dugta a lábfejét, s rövid viaskodás következett. Az ajtó lassan kinyílt, Jennifer engedett. A zuhanyfülkéhez hátrált, maga mögé dugta a gyógyszert.

– Add ide a Pregdolent – rendelkezett Adam. Jennifer a fejét rázta, zihált.

– Na jó! – vágta rá Adam, és durván előrántotta az asszony kezét a háta mögül.

– Ne! – kiáltotta Jennifer.

Adam egyenként fejtette le az asszony ujjait, és a tablettákat a vécécsészébe dobta. Jennifer öklével dobolt a férje hátán, aki védekezésül fölemelte jobb kezét és véletlenül oldalról megütötte az asszony fejét. Jennifer az ütéstől a falnak esett, egy pillanatra elkábult. Azután visszafordult, hogy bocsánatot kérjen, de az asszony olyan dühös volt, hogy oda se figyelt rá.

– Nem vagy az orvosom – sikoltotta. – Elegem van a mindennapos rosszullétekből! És ha ő orvosságot ad, hogy jobban legyek, akkor beveszem. – Beszáguldott a hálószobába, és lehúzta bőröndjét a beépített szekrény fölső polcáról.

– Mit művelsz, Jennifer? – kérdezte Adam, bár teljesen világos volt, mire készül az asszony. Jennifer nem válaszolt, a ruháit tekerte össze és hajigálta be a bőröndbe.

– Jennifer, azért, mert nézeteltéréseink vannak, még nem kell elmenekülnöd.

Jennifer kipirult arccal fordult szembe vele: – Hazamegyek. Elegem van, nem érzem jól magam, és nem bírom ezt a civakodást.

– Jennifer, szeretlek. Egyetlen okból vettem el ezeket a tablettákat: hogy megvédjem a gyerekünket.

– Nem érdekel, miért csináltad. El kell szabadulnom néhány napra. – Fölemelte a telefonkagylót, fölhívta apját, és megbeszélte vele, hogy taxival apja irodájához megy és az majd hazaviszi.

– Kérlek, ne tedd ezt, Jennifer – könyörgött Adam, de a felesége tovább csomagolt. Rá se nézett, becsukta a bőröndöt, fogta a kézitáskáját, és kirobogott a lakásból.

A magára maradt Adamnak beletellett néhány percébe, amíg felfogta, hogy az asszony csakugyan elment. Kábán átment a nappaliba, és leült a számítógéphez. Bekapcsolta, bekötötte az Arolen rendszerközpontjába, és le akarta hívni Vandermer anyagát. Utána akart nézni, megváltoztak-e az orvos gyógyszerrendelési szokásai, ám a képernyő üres maradt, csupán kurta közlésjelent meg rajta: "Átirányítva a Julian-klinikára."

Adam megdöbbent, kíváncsi lett, hogy a többi Vandermer-anyagot is törölték-e. Elővette a McGuire-től kapott kiírást, és lekérdezte a géptől a neki kijelölt terület orvosait. A számítógép nemcsak Vandermer anyagát szüntette meg, de hat másik orvost is levett a listáról.

Adam magánkívül hívogatta le sorra valamennyi törölt orvos nevét. Egyiknek se volt anyaga! Négyüknél ugyanaz a megjegyzés állt, mint dr. Smythnél: "Továbbképző tanfolyamra előjegyezve…" Ez arra engedett következtetni, hogy ha egy orvos Arolen-hajóúton vett részt, akkor róla már nem kell részletes nyilvántartást vezetni. Kettőnél ugyanaz a közlés szerepelt, mint Vandermernél: "Áthelyezve a Julian-klinikára." Vajon a hajózó-konferenciák ugyanúgy kapcsolódnak a Julian-klinikához, mint az Arolen-termékek?

Adam végképp nem értett semmit; lekérte a Julian-klinika állományában szereplő orvosok névsorát. A nagy sebességű sornyomtató kötelességtudón életre kelt, és jókora jegyzéket okádott ki magából. Adam tekintete végigfutott a neveken, és megakadt egyiken a

lap közepén: dr. Thayer Norton! Mi a csudát keres Norton a Julian-klinikán? Hiszen ő az egyetemi belgyógyászat főorvosa, aki előtt nemrég oly dicstelenül szerepelt medikusként.

Szép lassan beütögette Thayer Norton nevét a számítógépbe, és a nyilvántartóanyagát kérte. Válaszul csak ennyit kapott: "Áthelyezve a Julian-klinikára."

Elképzelhetetlen, hogy a vén csataló föladja dédelgetett egyetemi tanszékét! Vajon nem vett-e részt mostanság Norton az egyik konferencia-hajóúton?

Újra a számítógéphez ült, megpróbált statisztikai adatokhoz hozzáférni a Julian-klinikáról. És fölfedezte, hogy a hat áthelyezett orvos közül négyen szülész-nőgyógyász szakorvosok. Talán ez bizonyít valamit. Adam még fél órán át táplált kérdéseket a komputerbe, de legtöbb kérdésére visszautasítást kapott, mondván: az ő személyi kódszáma nincs azoké közt, akik a kért anyaghoz hozzáférhetnek. Erre taktikát változtatott, és az iránt érdeklődött, hány méhcsapolást végeztek a Julianba a tavalyi naptári évben. Ezt a számot kapta: 7112. Megkérdezte, hogy ezek közül hányban mutatták ki a magzatfejlődési rendellenességet – erre a gép ismét megtagadta a választ az ő kódszámának. Végül megkérdezte, hány egészségügyi terhesség-megszakítást végeztek ugyanezen időszakban. 1217-et.

Adam teljességgel elképedten elzárta a komputert, és lefeküdt. Egész éjszaka a dühödt Jenniferrel viaskodott álmában.

Tizedik fejezet

Amikor reggel arra ébredt, hogy Jennifer helye üres mellette az ágyban, annyira kiborult, hogy még csak kávét se ivott, úgy ment el hazulról. Fél kilenckor már ott járkált nyugtalanul a Nőgyógyász Munkaközösség előtt, várta, hogy a rendelők nyissanak. Mihelyt megpillantotta Christine-t, már nyomta is a gombot.

– Üdvözlöm, Adam Schonberg.

Adam jó jelnek találta, hogy az asszony emlékszik a nevére. Megigazította kék kötött nyakkendőjét, s a lehető leghitelesebb mosolyával így szólt: – Itt jártam a környéken, és úgy gondoltam, beugrom, megkérdem, hogy megy a baseball a kis Davidnak.

– Pompásan szerepel – újságolta Christine –, jobban, mint vártam. Pénteken éppenséggel…

Adam kikapcsolt, a gondolatait rendezgette. Amikor Christine lélegzetvételi szünetet tartott, így szólt: – Milyen esélyeim vannak rá, hogy bejuttat dr. Vandermerhez?

– Dr. Vandermer a Julian-klinikán van.

– Már el is ment innen?

– El ám. Az egész cég fel van bolydulva. Tegnap volt itt utoljára, kész őrület volt. Merthogy százával vannak páciensei előjegyezve a következő hat hónapra. Mostantól karácsonyig egyebet se csinálok, csak a telefonon lógok.

– Szóval váratlan volt a dolog? – kérdezte Adam.

– Teljesen. Visszatért a hajóútról, és közölte dr. Stensszel és dr. Baumgartennel, hogy kilép. Azt mondta, elege van a magánpraxisból.

Percy szerint pontosan ugyanezt mondta dr. Foley is, gondolta Adam, míg Christine fölvett egy telefonhívást. – Micsoda felfordulás – mondta az asszony, amint letette. – És minden páciens nekem őrjöng.

– És furcsán viselkedett dr. Vandermer, amikor visszatért a hajóútról?

– Meghiszem azt – kacagott Christine. – Semmi se volt elég jó neki, amit csináltunk. Mindnyájunkat az őrületbe kergetett, bár sok vonatkozásban jóval méltányosabb lett. Azelőtt meglehetősen hirtelen modorú volt.

Adam fölidézte megismerkedését az orvossal, és úgy találta: a "hirtelen" igencsak enyhe kifejezés az orvos modorának jellemzésére.

– Az a legfurcsább az egészben – folytatta Christine –, hogy dr. Vandermer partnere, a boldogult dr. Foley ugyanezt csinálta. És annak idején dr. Vandermert ez szörnyen dühítette. De amikor dr. Foley elment innen, még nem volt ilyen rossz a helyzet, mert négy orvos maradt, hogy tartsa a frontot. Most pedig csak ketten vannak, mert szegény dr. Smyth kórházban fekszik valami különös betegséggel.

– Miféle betegséggel? – érdeklődött Adam.

– Nem tudom a nevét. Az idegeivel van valami baj. Emlékszem, amikor elkezdődött. – Az asszony lehalkította a hangját, mint aki titkot mesél. – Váratlanul furcsa arcokat vágott. Groteszk volt, és nagyon zavarbaejtő.

Egy asszony lépett be, a recepcióspulthoz ment, Adam pedig félreállt az útból; közben arra gondolt, Smythnek olyasféle baja lehet, mint amilyet ő a betegbemutatásakor ismertetett az orvosegyetemen: tardiv dyskinesis. Annál az esetnél a betegséget idegnyugtató gyógyszerekre történt váratlan reagálás okozta.

– Voltak dr. Smythnek pszichiátriai problémái? – kérdezte, amikor a pácienst már leültették.

– Nem hiszem – felelte Christine. – Rém kedves fiatalember. Kicsit hasonlít magára. Sötét, göndör hajú.

– Melyik kórházban fekszik?

– Az egyetemibe vitték be, de az egyik nővértől hallottam, hogy át fogják szállítani a Julian-klinikára.

A telefon újra megszólalt, Christine odanyúlt.

– Még egy utolsó kérdést – szólt Adam. – Foley vagy Smyth nem vett részt olyan konferencia-hajóúton, mint dr. Vandermer?

– De, mind a ketten, úgy tudom – felelte Christine, és fölvette a kagylót: – Itt a Nőgyógyász Munkaközösség, kérem, legyen szíves tartani a vonalat. – Újra Adamhoz fordult, és megkérdezte: – Szeretne bemenni dr. Stenshez vagy dr. Baumgartenhez?

– Ma nem. Majd máskor, amikor nem ilyen zsúfolt a napom. Üdvözlöm a kis Davidot.

Christine hüvelykujjával fölfelé intve búcsúzott Adamtól, majd megnyomta a telefon villogó gombját.

Adam úgy érezte, nem hunyhat tovább szemet a Julian-klinikával kapcsolatos furcsa egybeesések fölött. Miért hagyja ott ilyen sok orvos a praxisát és szerződik oda? És miért döntött úgy egyszeriben dr. Vandermer, hogy Pregdolent ír föl Jennifernek, azok után, hogy a kilépés mellett döntött? Bármily kellemetlen lesz is ez az utolsó beszélgetés, nincs más választása, mint hogy szembeszáll a szülésszel. Meg kell győznie: vagy kezelje Jennifert gyógyszerezés nélkül, vagy mondjon le kezeléséről. Azt tudta: hiába győzködi feleségét, az ő puszta rábeszélésére nem fog más orvost választani.

Amint Harlem déli végéhez közeledett, meglátta a környező bérházak fölémagasodó klinikát. Megcsodálta tükröző üvegfelületét, és biztos volt benne, ugyanazon építészek tervezhették, akik az Arolen központját. Ám az irodaház jobban illett a környezetébe. A klinikáról olyan benyomása támadt,

mintha huszonegyedik századi látomást vetítettek volna bele egy kétszáz éves díszletbe.

A közelben talált parkolóhelyet, betolatott. Vitte a táskáját – hátha ügynöki látogatásnak kell álcáznia itt létét –, és fölkocogott a klinika bejáratához vivő széles lépcsősoron.

Mihelyt belépett, eloszlott minden aggodalma. Előzőleg azt tervezte: úgy halad át az előtéren a szülészeti-nőgyógyászati osztályra, mintha a személyzethez tartozna. Medikusi tapasztalatából tudta: az ember mindenhova bejuthat egy kórházban, ha úgy tesz, mintha oda tartozna. Ám a Julian-klinika nyugodt légköre láttán meggondolta magát. Egyenest a nagy információsfülkéhez ment, és közölte, hogy dr. Vandermerrel szeretne beszélni.

– Kérem, nagyon szívesen – mondta a recepciós. Telefonon továbbította Adam kérését. – A doktor úr idebenn van – közölte széles mosollyal. – Tudja, merre van a szülészet?

– Talán meg kellene kérdezni a doktor urat, tud-e fogadni. A feleségemről szeretnék beszélni vele.

– Természetesen fogadja – mondta a nő, mintha Adamnak elment volna az esze. – Hadd hívom ide az egyik ápolót. – Kis csengőt nyomott meg pultján, s egy kék inges, fehér vászonpantallós fiatalember jelent meg. A recepciós lány utasításokat adott neki.

A fiatalember végigvezette egy hosszú központi előtéren, egy virágbolt, könyvüzlet és kellemes cafeteria mellett.

– Csuda vonzó ez a hely – mondta Adam.

– Igen – felelte gépiesen a fiatalember.

Adam rápillantott menet közben. Az ápolónak széles, kifejezéstelen arca volt. Jobban megnézte, s az a benyomása támadt, hogy drogos, meglehet, pszichiátriai ápolt. Számos krónikus beteg dolgozik kórházakban. Ott nagyobb biztonságban érzik magukat.

A fiatalember egy társalgóban hagyta Adamot, a hely jobban emlékeztetett egy magánlakás nappali szobájára, mint kórházi váróhelyiségre. Pamlag volt benne, két fotel és íróasztal. Furcsa klinika, gondolta Adam, s az ablakhoz lépett. A sötét árnyalatú üvegen át különös látvány nyílt a szemközti sorházakra. Mintha régi fényképet látna.

Visszament a pamlaghoz, és belelapozott az egyik folyóiratba. Néhány perc múlva nyílt az ajtó, és dr. Vanderer lépett be. Adam fölpattant.

Az orvos igen jól mutatott a keményített fehér köpenyén. Most kevésbé volt ellenséges, mint előző találkozásuknál.

– Isten hozta a Julianban, Adam Schonberg – üdvözölte.

– Köszönöm. – Adam megkönnyebbült, de el is ámult Vandermer szívélyességén. – Meglep, hogy itt találom. Úgy hittem, nagyon elégedett a praxisával.

– Valaha az voltam – mondta dr. Vandermer. – De a tiszteletdíjas gyógyítás már a múlté. Itt azon vagyunk, hogy ügyeljünk az emberek kellemes lelkiállapotára, és ne csupán akkor vegyük kezelésbe őket, amikor betegek.

Adam észrevette, hogy Vandermer beszéde szokatlanul monoton. Mint aki emlékezetből mond fel egy szöveget. – Jenniferről szerettem volna beszélni.

– Gondoltam – mondta a doktor. – Megkértem a genetikusunkat is, jöjjön ide.

– Pompás. De előbb a Pregdolenről szeretnék beszélni.

– Segített a felesége hányingerén?

– Úgy hiszi – felelte Adam. – De az a gyanúm, ez egyszerű placebo-hatás. Az lep meg, hogy öntől kapta.

– Jó néhány gyógyszer kapható, de szerintem a Pregdolen a legjobb. Rendes körülmények közt nem szívesen alkalmazok gyógyszert a hajnali rosszullétek ellen, de a maga feleségénél már túl régóta tartott.

– De miért adott Pregdolent? – kérdezte tapintatosan Adam. – Különösen a *New England Journal*-ban megjelent elítélő cikk után?

– Az egy gyatra tanulmány – mondta dr. Vandermer. – Nem alkalmaztak megfelelő kontrollvizsgálatokat.

Adam nem akart nyíltan szembeszállni Vandermerrel, végül is így szólt: – De hiszen amikor utoljára beszélgettünk, ön mondta nekem, hogy a Pregdolen veszélyes. Mitől gondolta meg magát?

Dr. Vandermer értetlenül rázta a fejét: – Sosem mondtam, hogy ez a szer veszélyes. Évek óta használom.

– Határozottan emlékszem… – kezdte Adam, ám ekkor két férfi lépett a társalgóba. Az egyik magas, sovány, őszülő hajú. Bemutatták: ő dr. Benjamin Starr, a Julian-klinika genetikusa.

– Épp ma délelőtt tárgyaltuk meg dr. Starr-ral a kedves felesége esetét – közölte dr. Vandermer.

– Valóban – mondta dr. Starr, és belekezdett az eset részletes ismertetésébe. Ugyanazon a monoton hangon beszélt, mint Vandermer. Úgy látszik, minden orvos agyondolgozza magát itt a Julian-klinikán, gondolta Adam.

Feszülten figyelt Starr szavainak értelmére, de a doktor mintha csak szándékosan halandzsázna. Adam igyekezett valami értelmet kiszedni az indokolásból, miért kell Jennifernél méhcsapolást végezni, aztán rájött, hogy csak az idejét vesztegeti. Mintha Vandermer is, Starr is zavarba akarná hozni. Mihelyt Adam szóhoz jutott, közölte, mennie kell. Dr. Vandermer fölajánlotta,

meghívja ebédre a kórház önkiszolgáló éttermébe, de Adam kitartott amellett, hogy dolga van.

Kifelé jövet megállapította magában: Jennifernek abban igaza van, hogy dr. Vandermer más ember lett. S ez idegesítette. Sőt az egész klinikával nem stimmel valami. Pedig a gyönyörűen berendezett helyiségek láttán megértette, miért olyan vonzó a Julian-klinika. Eszményi kórházi környezet benyomását kelti. De arra határozottan emlékezett Vandermer eredetileg veszélyesnek nyilvánította a Pregdolent. És riasztotta a szuper-tudományos szövegelés, hogy miért kell Jennifernél genetikai vizsgálatot végezni. Most, hogy felesége ott a szüleinél elszigetelődött tőle, Adam keze meg volt kötve. Egyvalamiben biztos volt: nem akarja, hogy Jennifer Pregdolent szedjen, vagyis nem akarja, hogy Vandermerhez járjon. Csak az a probléma, hogy az asszony nyilvánvalóan megbízik Vandermerben, és nem akar orvost változtatni.

Adam elindította a kocsit és megállapította, hogy Jennifernek két dologban igaza van: ő, Adam, nem orvos és semmit se tud a szülészetről. Belátta: ha az a vágya, hogy Jennifer jobb belátásra térjen, neki kell alaposabban tanulmányoznia a témát.

Az egyetemi kórház közelében nem akadt parkolóhely, így hát behajtott a Buickkal a kórházi parkológarázsba. Talált szabad helyet, és bement az egészségügyi központba Az információsfülkében ülő ír fiú megismerte, és kölcsönadott neki egy fehér köpenyt.

A könyvtárban kiválasztott néhány újabb keletű szülészeti tankönyvet, s megkereste, mi áll bennük a reggeli rosszullétekről és a méhcsapolásról. Azután föllapozta a fetoszkópiáról – azaz a méhben lakozó magzat láthatóvá tételéről – szóló fejezetet, és ámulattal nézte a fényképeken, hogyan is nézhet ki a gyerekük fejlődésének mostani állapota.

Visszarakta a könyveket, és fölfelé indult, a kórházba. Julian-beli puha szőnyegek és fénylő falburkolat után az egyetemi egészségügyi központ Dante Poklaként hatott. Uniformizáltan esetlen, a vakolat mállott és a padló pecsétes volt. A nővéreken, a személyzeten látszott a hajszoltság, arckifejezésük arra vallott, hogy itt nem a páciens jó lelkiállapota a legfontosabb.

Adam beszállt a központi liftbe, amely a tizedik emeleten lévő neurológiára visz. Úgy tett, mintha diák lenne még, odament a nővérállomáshoz, és egyenest a kartotéktároló előtt állapodott meg. Három ápolónővér, két írnok és egy rezidens orvos álldogált és beszélgetett ott, ügyet se vetettek Adamra.

Dr. Stuart Smyth kartonja az 1066-os szoba rekeszében volt. Adam lopva a nővérekre pillantott, majd fogta a fémbordájú följegyzésköteget, kihúzta a rekeszből, és hátrament a kartoték-helyiség viszonylagos nyugalmába. Volt benn egy orvos, de épp telefonált, teniszjátszma időpontját tárgyalta valakivel. Adam letelepedett az íróasztalnál.

Smyth diagnózisa csakugyan tardiv dyskinezisnek volt föltüntetve. Adam végigolvasta a kórtörténetet, és megtudta: dr. Smyth kórelőzményében nem szerepeltek pszichotropikus drogok. Betegségének oka még mindig ismeretlenként volt föltüntetve, és a kezelés jórészt abból állt, hogy szakszerűen izolálni igyekeztek valamilyen vírust.

Adam egyetlen pozitív vizsgálati eredményt talált, éspedig az EEG-t, ám a rezidens orvos azt írta: a vizsgálati eredmények enyhén rendellenesek ugyan, de nem jellemzőek. Azaz: dr. Smytht tömérdek vizsgálat során szurkálták, döfködték, csapolták, ám bajainak forrását ez ideig mégsem találták meg. Két és fél hónapja hol befektették, hol hazaküldték. Egy optimistább följegyzés szerint egyszer már megindult a gyógyulási folyamat, bár senki se tudta, mitől.

Adam visszarakta a kartont, s végighaladt a folyosón, az 1066-os szobához. A többi szobától eltérően ennek az ajtaja zárva volt. Adam bekopogott. Meghallott valami "Tessék"-re emlékeztető választ, benyitott, és belépett a szobába.

Stuart Smyth az ablaknál ült, könyvekkel és folyóiratokkal körülvéve. Adam beléptekor fölnézett, és megigazította keret nélküli szemüvegét.

Adam rögtön megállapította: igaza van Christine-nek: ő és Smyth hasonlítanak egymásra; s ez hízelgett Adamnak, mert Stuart jóképű férfi volt.

Adam orvostanhallgatóként mutatkozott be, és Smyth, akinek arcát időnkint fintor torzította el, hellyel kínálta. Elmagyarázta, úgy igyekszik hasznosítani bezártságát, hogy figyelemmel kíséri a szülészeti-nőgyógyászati szakirodalmat. Beszédét nehéz volt megérteni, mert ajkát és nyelvét szintén görcsös rángások gyötörték.

Dr. Smyth beszédhibája ellenére is vágyott a társaságra, és betegsége miatt csöppet se volt zavarban. Adam türelmesen kivárta, amíg lassan előadta a részleteket, bár ezek legtöbbjét előzőleg már megtudta a kartonról. A beteg doktor nem említette az Arolen-hajóutat, Adam pedig úgy terelte rá a beszélgetést, hogy szóba hozta: dr. Vandermer kezeli a feleségét.

– Vandermer pompás szülész – bizonygatta dr. Smyth.

– Az egyik szülészeti rezidens ajánlotta – mondta Adam. – Úgy látszik, ő kezeli az itt dolgozók nagy részét.

Dr. Smyth bólintott.

– Gondolom, hallott róla, hogy Vandermer épp most tért haza egy Arolen-hajóútról?

Dr. Smyth bólintott, közben arca görcsbe rándult.

– Ön részt vett valaha ilyen hajóúton? – kérdezte

Smyth öléből nagy koppanással a földre csúszott az épp olvasott könyv. Lehajolt, fölemelte, de amint a válaszba fogott, a nyelve nem engedelmeskedett, úgyhogy a végén csak bólintott.

Adam attól tartott, hogy további kérdezősködéssel csak kifárasztja Smytht, de mihelyt fölállt, hogy induljon, a doktor intett, üljön csak vissza, világos volt, hogy beszélni szeretne.

– Csodálatosak ezek a hajóutak – nyögte ki végre Smyth. – Hat hónappal ezelőtt vettem részt egyen, és újra elő vagyok jegyezve erre a hétre. Ezúttal egy Puerto Ricó-i látogatásra is meghívtak. Nagyon számítottam rá, de hát nyilvánvaló, hogy nem tudok elmenni.

– Ha kiengedik a kórházból, biztosan áttetetheti majd egy másik időpontra – biztatta Adam.

– Talán – mondta Smyth. – De nehéz helyet kapni, különösen Puerto Ricóba.

Adam ezután a Julian-klinika felől kérdezte. Smyth megeresztett néhány elragadtatott jelzőt, de azután olyan erőteljesen törtek rá a torzító görcsök, hogy végül kezével jelezte: kéri, menjen el.

Adam azt gondolta, néhány perc múlva visszamegy, de úgy el volt már maradva az Arolen-féle ügynöki látogatásaival, hogy elhatározta, munkához lát. Bármennyire gyanakszik is gyógyszervállalatára – azt azért nem akarja, hogy kirúgják.

*

Este hat után ért haza, s ugyanolyan rendetlenül találta a lakást, mint ahogy hagyta. Levele, amelyet reggel az ajtónál hagyott a padlón – "Isten hozott idehaza. Ne haragudj. Szeretlek" – ugyanott hevert.

Benézett a hűtőszekrénybe, aztán eszébe jutott, hogy semmi sincs benne, mire elhatározta, fölhívja Jennifert, mielőtt elmegy enni.

A telefont sajnos az anyósa vette föl. – Adam! Milyen kedves, hogy hívsz! – mondta hűvösen.

– Jennifer ott van? – kérdezte a lehető legudvariasabban.

– Itt – felelte Mrs. Carson. – Kora reggel óta hívogat téged.

– Dolgoztam – magyarázkodott Adam, örült, hogy Jennifer kereste.

– Nagyszerű – mondta Mrs. Carson. – Hadd mondjam el, hogy ma reggel elvégezték Jennifernél a méhcsapolást. Minden simán ment.

Adam kis híján kiejtette kezéből a kagylót: – Jaj, Istenem, és hogy van?

– Jól – felelte az asszony, "köszönöm" nélkül.

– Kérem, tessék a telefonhoz küldeni.

– Sajnálom – mondta Mrs. Carson olyan hangon, amely arra vallott, hogy csöppet se sajnálja –, de Jennifer pillanatnyilag alszik. Majd ha fölébred, megemlítem, hogy kerested.

Kattanás – Mrs. Carson letette.

Adam a kagylóra meredt egy pillanatig, mintha az tehetne a csalódásáról. Azután összeszedte magát, halkan visszatette a hallgatót a helyére, de újra rátört ugyanaz a szorongás és idegesség, mint a Julian-klinikán. A fenébe: miért nem említette Vandermer, hogy Jennifer ott volt a klinikán aznap reggel?

Tizenegyedik fejezet

Jennifer nem telefonált; Adam másnap szorongva ébredt. Borotválkozás után egyre csak föl s alájárkált a hálószobában. Mi folyik azon a klinikán? Félelemmel töltötte el a gondolat, hogy továbbra is ez a furcsán gépies Vandermer kezeli Jennifert, de nem tudta, hogyan vehetné rá feleségét: ne járjon hozzá. Csak legalább annak a végére járhatna, miért változnak akkorát az orvosok a hajóutak után. Ha ő maga részt vehetne egy ilyen úton, talán kiokoskodhatná, miként győzze meg Jennifert: Vandermer veszedelmes.

Smyth tegnap azt mondta, a hajó, amelyre előjegyezték, ezen a héten indul Miamiból! Mi lenne, ha ő jelenne meg helyette?

– Elküldenének a fenébe – mondta magának.

Hirtelen abbahagyta a járkálást, bement a nappaliba, és bekapcsolta a komputert. Mire bekötötte a telefont a modembe, már biztos volt benne, hogy igaza van.

Ahogy szokta, két ujjal pötyögtetve lehívta dr. Stuart Smyth anyagát, s újra azt a választ kapta, hogy a doktort előjegyezték továbbképző tanfolyamra, egy második hajóútra, amely a mai napon indul.

Magára kapkodta ruháit, és közben el is határozta magát. Christine szerint Adam hasonlít Smythre, s ő maga is látta a hasonlóságukat. Föltárcsázta a miami tudakozót. A központos jelentkezett, s ő az Arolen-sétahajó számát kérte. – Sajnálom – felelte orrhangon a központos –, de ezen a néven semmi sincs nyilvántartva.

Visszarakta a kagylót. Azután eszébe jutott valami. Ezúttal a "Fjord" száma iránt érdeklődött. Sikertelenül. Volt ugyan egy Fjord utazási iroda, de ez nem hangzott valami ígéretesen.

Elővette könnyű vászonzakóját, és kivitte a konyhába. A vasaló ott állt a hűtőszekrényen, bedugta a mosogató melletti konnektorba. Hosszában összehajtott egy fürdőlepedőt, a konyhaasztalra tette és kisimította a zakó legfeltűnőbb gyűrődéseit. Ekkor jutott eszébe, hogy a Gyógyászati Beruházó Egyesülés számát keresse.

– Gy.B.E. nem szerepel a telefonkönyvben – közölte a miami központos –, de Gy.B.E. Tengerhajózás igen. Adam lelkesen jegyezte föl a számot, és

megpróbálkozott vele. Női hang jelentkezett, s ő dr. Stuart Smythként mutatkozott be, majd megkérdezte, számítanak-e rá a ma induló hajóúton. A titkárnője ugyanis elfelejtette rögzíteni a helyfoglalását.

– Egy pillanat türelmet kérek – mondta a nő. Adam komputerbillentyűk halk neszét hallotta.

– Megvan – szólt a nő. – Stuart Smyth New York Cityből. A ma induló szülész-nőgyógyász csoportba várjuk önt. Legkésőbb délután hatig kell a fedélzetre érkeznie.

– Köszönöm – felelte Adam. – Megmondana még valamit? Kell-e útlevél vagy ilyesmi?

– Bármilyen személyazonossági igazolás megfelel. Csak az állampolgárságát kell igazolnia.

– Köszönöm – tette le Adam. Hogy a csudába igazolja Smyth állampolgárságát?

Tíz percig ült az ágy szélén, hogy döntésre jusson. Az útlevélproblémát leszámítva igen vonzó ötlet volt, hogy Smyth néven vegyen részt az Arolen-kurzuson. Semmi kétsége nem volt: ahhoz, hogy megváltoztassa Jennifer véleményét Vandermerről, bitangjó bizonyítékokkal kell szolgálnia a doktor lelki instabilitásáról. A legnagyobb sikerrel az kecsegtet, ha elmegy a hajóútra.

De vajon el tudja-e játszani egy gyakorló szülészorvos szerepét? És mi lesz, ha akadnak a hajón, akik személyesen ismerik Smytht? Adam az ösztöneire hallgatva úgy döntött, hogy megpróbálja. Mit veszíthet? Ha Smyth valamelyik személyes ismerősével fut össze, majd azt meséli, Smyth küldte maga helyett. És ha az Arolennél megtudják, egyszerűen azt mondja majd nekik: nem tud ügynökként jól működni, amíg nem informálódik alaposabban. A legrosszabb, amit tehetnek vele: elbocsátják.

Mihelyt döntött, nyomban akcióba lendült. Először Clarence McGuire-t hívta föl, és azt mondta, családi ügyben néhány napra el kell utaznia a városból. Clarence együttérzését hangoztatta, mondván, reméli, rendbe jönnek a dolgok.

A következő hívása a légitársaságnak szólt, hogy megtudja, milyen járattal juthat Miamiba. Bármilyen időpontban, amikor óhajt, a Delta vagy az Eastern légitársaság valamelyik gépével.

Végül összeszedte a bátorságát, és fölhívta Jennifert. Ajka kiszáradt, amint meghallotta, hogy kicseng. Egyszer. Kétszer. Azután Mrs. Carson vette föl a telefont.

Adam bedobta minden szívélyességét, jó reggelt kívánt, és megkérdezte, beszélhetne-e a feleségével.

– Megnézem, ébren van-e – felelte Mrs. Carson hűvösen.

Adam megkönnyebbült, amikor meghallotta Jennifer hallóját.

– Elnézést, hogy fölébresztettelek – mondta Adam.

– Nem is aludtam.

– Jennifer. Sajnálom, ami a múltkor este történt. Nem tudom, mi ütött belém. De szeretném, ha haza jönnél. Csak az a baj, hogy a munkámmal kapcsolatban néhány napra el kell utaznom.

– Értem.

– Szívesebben nem magyaráznám meg most, de talán az volna a legjobb, ha néhány napig még a szüleidnél maradnál.

– Gondolom, Puerto Ricóba mész – mondta Jennifer jéghidegen.

– Nem, nem oda.

– Hová mész? – kérdezte Jennifer.

– Hadd ne mondjam el most.

– Jól van. Tégy, ahogy jónak látod. Egyébiránt, ha netán érdekel, tegnap elvégezték a genetikai vizsgálatot.

– Tudom – felelte Adam.

– Honnan tudod? – kérdezte Jennifer. – Reggel héttől hívogattalak. Sose voltál otthon.

Adam rádöbbent, hogy Mrs. Carson még azt se közölte Jenniferrel, hogy ő telefonált előző este. Kemény csatározásba fog még kerülni a felesége visszaszerzése.

– No jó, akkor szép időt kívánok az utazásodhoz – mondta Jennifer hűvösen, és letette, mielőtt még Adam megmondhatta volna, mennyire szereti.

*

Jennifer letette a telefont, és azon tépelődött, mi lehet olyan fontos, amiért Adam magára hagyja őt ezekben a nehéz időkben. Biztos Puerto Ricóról van szó; mégis Adam eddig még sosem hazudott neki.

– Mi újság? – érdeklődött Mrs. Carson.

Jennifer a szülei felé fordult: – Adam elutazik valahová.

– Hát ez igazán kedves – mondta Mrs. Carson. – Hová megy?

– Nem tudom. Nem akarta megmondani.

– Lehet, hogy nőügy? – kérdezte az anyja.

– Hát ne adja neki az ég, hogy az legyen – szólt közbe az apja, letette a *Wall Street Journal*-t, és a két nőre nézett.

– Nincs nőügye – mondta Jennifer ingerülten.

– Akkor se viselkedik helyesen – mondta az anyja. Jennifer mazsolás müzlit készített magának, és beleaprított egy banánt. Amióta Pregdolent

szedett, a hányingere szinte teljesen elmúlt. Az asztalhoz vitte a reggelijét, és leült a tévével szemközt.

Újra megszólalt a telefon, s ő felugrott, azt hitte, Adam hívja, mégse utazik el. Ám dr. Vandermer volt a vonal végén.

– Elnézést, hogy ilyen korán telefonálok – mondta –, de biztos akartam lenni, hogy otthon találom.

– Semmi baj – mondta Jennifer, és bukfencet vetett a gyomra.

– Szeretném, ha ma újra eljönne a klinikára – mondta dr. Vandermer. – Beszélnem kell magával. Megfelelne délelőtt tíz körül? Délután sajnos műtétem van.

– Természetesen. Tízre ott vagyok – mondta Jennifer. Nem merte megkérdezni, miről akar beszélgetni a doktor, inkább letette a telefont.

– Ki volt az, kicsim? – kérdezte Mrs. Carson.

– Dr. Vandermer. Kérte, hogy menjek be ma délelőtt.

– Milyen ügyben?

– Nem mondta – felelte halkan Jennifer.

– Az biztos, hogy nem függ össze a genetikai vizsgálattal – mondta Mrs. Carson. – Azt mondta, két hétbe telik, amíg meg lesz az eredmény.

Jennifer gyorsan felöltözött, magában találgatta, mi mondandója lehet számára dr. Vandermernek. Megnyugtatta valamelyest anyja megjegyzése a méhcsapolásos vizsgálattal kapcsolatban. Csak egyvalamire gondolhatott: hogy valamelyik vérvizsgálat alacsony vas- vagy vitaminszintet mutatott ki.

Mrs. Carson ragaszkodott hozzá, hogy ő vigye kocsival Jennifert a Julian-klinikára és vele menjen az orvoshoz. Nyomban bekísérték őket dr. Vandermer új rendelőjébe, amelyből friss festék szaga áradt.

Dr. Vandermer állt, amikor bejöttek, s az íróasztala előtti két fotelbe ültette le anyát és lányát. Jennifer, mihelyt a férfi arcát meglátta, tudta, hogy nagy baj van.

– Sajnos rossz hírem van – mondta, de hangja semmiféle érzelemről nem árulkodott.

Jennifer szíve majd kiugrott. A szobát hirtelen elviselhetetlenül melegnek érezte.

– Rendes körülmények között két hét kell egy genetikai vizsgálat befejezéséhez – mondta dr. Vandermer. – Tudniillik, szövettenyészeteket kell előállítani, hogy jól láthassuk a maganyagot. Az abnormitás azonban némely esetben annyira nyilvánvaló, hogy a magzatvíz szabad sejtjei mindent elárulnak. Jennifer, maga egy Down-kóros gyermeket hord, akárcsak annak idején az édesanyja. A sejtmag-típusa az egyik legsúlyosabb típus.

Jennifer nem jutott szóhoz. Ez csak tévedés lehet. Képtelenség, hogy a teste megcsalja, és egy szörnyeteget hoz világra.

– Ez azt jelenti, hogy a gyermek csak néhány hétig élne? – kérdezte emlékeivel viaskodva Mrs. Carson.

– Úgy hisszük, a csecsemő nem maradna életben – felelte dr. Vandermer. Odalépett Jenniferhez, és az asszony vállára tette a kezét. – Sajnálom, hogy ilyen rossz hírt közlök. Megvárhattam volna a végeredményt, de jobb, ha már most tudja. Így több ideje jut

a döntésre. Lehet, hogy nem vigasz, de maga még nagyon fiatal. Még számtalan gyereke lehet, és, mint említette is, ez az időpont most úgyse nagyon alkalmas maguknak a családalapításra.

Jennifer a döbbenettől némán hallgatta. Dr. Vandermer elfordult, és elkapta Mrs. Carson pillantását.

– Szerintem legjobb, ha most hazamegy, és megbeszéli a dolgot a családjával – folytatta Vandermer. – Higgyen nekem: jobb most dönteni, mint hosszú és keserves vajúdás és szülés után.

– Ezt magam is tanúsíthatom – szólt Mrs. Carson. Dr. Vandermernek igaza van, Jennifer. Hazamegyünk és megbeszéljük. Majd elrendeződik minden.

Jennifer bólintott, nagy keservesen rámosolygott orvosára, akinek arca most végre némi érzelem jelét mutatta. – Kérem, hívjon fel, bármikor – mondta, míg kikísérte őket.

A két nő végigment a klinikán, le a földalatti parkológarázsba és némán ült vissza a kocsiba. Már fölfelé haladtak a rámpán, amikor Jennifer így szólt: – Haza szeretnék menni.

– Azt hittem, egyenest New Jerseybe megyünk – mondta Mrs. Carson. – Szerintem apádnak is értesülnie kell a dologról.

– Adammal szeretnék beszélni – mondta Jennifer.

– Remélem – mondta –, hánykor indul. Talán még elérem.

– Esetleg odaszólhatnánk előbb.

– Szívesebben mennék egyenest – mondta Jennifer. Anyja úgy döntött, hogy ez nem jó alkalom a veszekedésre, és bevitte lányát a városközpontba. Fölértek a lakásba, s Jennifer Adam mindkét bőröndjét ott találta még a szekrényben, és ruhái is mind a helyükön voltak. Bízott benne, hogy férje még nem utazott el.

– Szóval, mit akarsz csinálni? – kérdezte anyja.

– Megvárom, és beszélek vele – felelte Jennifer olyan hangon, amely minden további vitának véget vetett.

*

– Legközelebb már bérleti díjat kérek magától – ugratta a portás az egyetem információsfülkéjében.

Adam elvette a fehér köpenyt, és belebújt. – Nem bírom ki az egyetem nélkül. Honvágyam van.

A köpeny ujja kicsit rövid volt, zsebén nagy sárga pecsét éktelenkedett. – Ennél jobb nincs? – mókázott.

Orvosi álruhájában bízva fölment a liften a neurológiára, egyenest a nővérállomáshoz lépett, rámosolygott az osztály írnokára, és ismét kivette Smyth kartotékát az állványról.

A szükséges információk ott álltak az első oldalon. Háttal az írnoknak kiírta a Smythről föllelhető személyi adatokat: a betegbiztosító adatait, a társadalombiztosítói törzsszámát, felesége nevét, születési dátumát. Kezdetnek megteszi.

Visszarakta a kartotékot a polcra, s a lifttel lement a földszinti könyvtárba. Egy könyvtáros eligazította, s ő előkerítette az amerikai orvosok teljes névsorát. Kikereste benne, milyen iskolákat végzett Stuart Smyth, és érdeklődéssel nyugtázta, hogy egyévi sebészi gyakorlatot szerzett Hawaiiban. Adam Smyth szakmai egyesületi tagságait is megjegyezte.

Mielőtt eljött az egészségügyi központból, még fölhívta Christine-t a Nőgyógyász Munkaközösségben azzal az ürüggyel, hogy jövő hétre bejelentkezik Baumgartenhez és Stenshez. Sikerült megtudnia, hogy Smyth lelkes tenisz játékos, imádja a klasszikus zenét, és mozibolond.

Visszaült a Buickba, áthaladt a városon, és egyenest ráhajtott a Nyolcadik sugárútra. Ahogy közeledett a Negyvenkettedik utcához, úgy alakult át a város; irodaházak és áruházak helyett rikító mozik sorakoztak éles neonfényekkel, és "csak felnőtteknek" szóló könyvesboltok kínáltak huszonöt centes pornót. Mihelyt leállította a kocsit, magas sarkú szandálos, miniszoknyás utcalányok vették célba.

Adam keleti irányba indult, újságpavilonok előtt álldogált. Többen drogot kínáltak neki, majd egy keskeny bajszos cingár férfi lépett hozzá, Adamot a harmincas évek filmjeire emlékeztette.

– Érdekli egy valódi nő? – kérdezte az emberke.

Vajon a valódi nő azt jelenti, hogy nem kell felfújni? Adam szívesen megkérdezte volna, de nem volt bizonyos benne, hogy a cingár méltányolja a humorát.

– Engem személy azonossági papírok érdekelnének – felelte Adam.

– Éspedig mifélék? – kérdezett rá az emberke, mint egy mindennapos óhajra.

Adam vállat vont: – Nem tudom. Talán egy jogosítvány meg egy szavazói nyilvántartó kártya.

– Szavazói nyilvántartó kártya? – ismételte a cingár. – Sose hallottam, hogy valaki ilyet kért volna.

– Nem? Hát én eléggé kezdő vagyok. El akarok menni egy hajóútra, de nem a saját nevemen.

– Akkor magának hamis útlevél kell – mondta a férfi. Mikorra kéne?

– Ráér azonnal – felelte Adam.

– Remélem, van készpénze.

– Akad – felelte Adam. Előzőleg gondosan elzárta a pénze jó részét, meg a saját személyazonossági papírjait a kocsi kesztyűtartójába.

– Huszonötöt fizet a jogsiért, és ötvenet az útlevélért – mondta a cingár.

– Tyűha – szólt Adam. – Csak ötven van nálam.

– Akkor sajnálom – mondta az emberke, megfordult, és elindult a Nyolcadik sugárút felé.

Adam utána nézett egy pillanatig, azután tovább sétált a Broadway irányába. Néhány lépés után egy kéz fogta meg a vállát.

– Hatvan ruppó a kettő – szólt a cingár.

Adam rábólintott.

Az emberke egyetlen szó nélkül visszavezette Adamot a Nyolcadik sugárútra, a tömérdek bolt egyikébe, amely teli volt ragasztva kézzel írt táblákkal: "A bolt felszámolás alatt! Még három nap! Teljes kiárusítás!" A "Még három nap!" feliratot alaposan megtépázta az idő.

A boltban a szokásos kínálat várta fényképezőgépekből, számológépekből és videokazettákból, meg "valódi" kínai elefántcsont tárgyakból. A középső asztalon miniatűr Empire State Buildingek és Szabadság-szobrok sorakoztak, meg kávésbögrék, rajtuk felirat:

"Szeretem New Yorkot".

Az eladók föl se pillantottak, miközben a cingár végigvezette Adamot a bolton, és ki a hátsó ajtón. Az épület hátulsó felében egy hallba értek, kétfelől ajtókkal. Adam remélte, nem keveredik olyasmibe, amiből nem tud kimászni. A cingárbekopogott az első ajtón, majd benyitott, és betessékelte Adamot egy sötét kis helyiségbe.

Háromlábú állványon Polaroid fényképezőgép állt az egyik sarokban. Egy másikban rajzasztal, fölötte éles neonfénycső. Fénylőn-kopasz férfi ült az asztalnál. Szeme fölött zöld ellenző, Adam régi westernfilmekben látott ilyeneket, kártyásokon.

A cingár vitte a szót: – Ez a srác egy jogsit meg egy útlevelet kér hatvan ruppóért.

– Milyen névre? – kérdezte a zöldellenzős.

Adam elhadarta Smyth nevét, címét, születési dátumát és társadalombiztosítási törzsszámát.

Több szó nem is esett. Adamot odaállították a Polaroid kamera elé, és több képet készítettek róla. Azután a zöld ellenzős férfi a rajzasztalhoz ment, és munkához látott. A cingár a falnak dőlve cigarettázott.

Adam tíz perc múlva új, hamis személyazonossági papírjaival a markában jött kifelé az üzletből. Csak akkor nézte meg az iratokat, amikor a kocsihoz ért, teljesen hitelesnek találta őket. Elégedetten indított a Village irányába. Alig egy órája maradt a csomagolásra.

A lakás előtt meglepetten vette észre, hogy a biztonsági rács nincs bezárva. Benyitott, s Jennifert találta ott, az anyjával.

– Szia – mondta elképedten. – Ez ám a kellemes meglepetés.

– El akartalak érni, még mielőtt Puerto Ricóba mész – mondta Jennifer.

– Nem Puerto Ricóba megyek.

– Szerintem sehová se szabad menned – mondta Mrs. Carson. – Jennifert nagy sokk érte, szüksége van rád. – Adam az asztalra tette a holmiját, és Jenniferhez fordult. Sápadt volt az asszony arca.

– Mi a baj? – kérdezte Adam.

– Rossz hírt közölt vele dr. Vandermer – válaszolta Mrs. Carson.

Adam nem vette le a szemét Jennifer arcáról. Szívesen megkérte volna Mrs. Carsont, hogy hallgasson már, de ehelyett megállt a feleségével szemközt: – Mit mondott dr Vandermer? – kérdezte gyöngéden.

– A genetikai vizsgálatnak pozitív lett az eredménye. Azt mondja, a gyerekünk súlyosan deformált. Borzasztóan sajnálom, Adam, de azt hiszem, el kell vetetnem.

– Ez lehetetlen – mondta Adam, és öklével a tenyerébe csapott. – Hetekbe telik a szövettenyésztés egy méhcsapolás után. Mi a franc ütött ebbe a Vandermerbe?

Adam a telefonhoz lépett.

Jennifer elsírta magát: – Nem Vandermer a hibás – zokogta, és azt bizonygatta, hogy az elváltozás olyan súlyos, hogy a szövettenyésztésre nincs is szükség.

Adam elbizonytalanodott, igyekezett fölidézni, mit is tanult erről. Nem hallott olyan esetről, amikor ne lett volna szükség szövettenyésztésre.

– Ez engem nem győz meg – mondta, és fölhívta a Julian-klinikát. Dr. Vandermert kérte, azt mondták, maradjon a vonalban.

Mrs. Carson megköszörülte a torkát: – Adam, szerintem inkább Jennifer érzéseivel kellene foglalkoznod, és nem dr. Vandermerrel.

Adam nem figyelt rá. A Julian-klinika központosa újra előkerült, mondván, dr. Vandermer épp műtéten van, de vissza fogja hívni Adamot. Adam megadta a nevét és a számát, aztán lecsapta a kagylót.

– Őrület – mormolta. – Sehogy se tetszik nekem ez a Julian-klinika. Vandermer pedig… – nem fejezte be a mondatot.

– Szerintem a Julian-klinika a legszebb kórház, amelyben valaha is jártam – közölte Mrs. Carson. – És a saját orvosomat leszámítva soha nem találkoztam még figyelmesebb emberrel, mint Vandermer.

– Odamegyek – jelentette be Adam, ügyet se vetett anyósára. – Személyesen akarok beszélni vele. – Fölkapta kulcsait, és az ajtóhoz indult.

– És a feleséged? – érdeklődött Mrs. Carson.

– Visszajövök. – Azzal bevágta az ajtót maga után. Mrs. Carson tajtékzott. Alig akarta elhinni, hogy valaha pártfogolta ezt a házasságot. Meghallotta Jennifer sírását, s úgy döntött, jobb, ha nem szól semmit. Majd odalépett lányához, s ezt motyogta: – Hazamegyünk. Apád majd mindent elintéz.

Jennifer nem tiltakozott, de amikor az ajtóhoz ért, így szólt: – Levelet akarok hagyni Adamnak.

Mrs. Carson bólintott, Jennifer pedig kurta levelet írt Adam íróasztalán, azután letette a padlóra az ajtónál. Csak ennyi állt rajta: "Anyámékhoz mentem. Jennifer."

*

Adam úgy hajtott kifelé a városközpontból, akár egy agresszív New York-i taxis, közvetlenül a Julian-klinika előtt állt le, és kiugrott a kocsiból. Egy egyenruhás biztonsági őr megállította volna, ha Adam vissza nem kiált a válla fölött, mondván, ő dr. Schonberg, és sürgős esetről van szó.

Amikor a nőgyógyászathoz ért, a recepciós úgy viselkedett, mintha már várták volna.

– Adam Schonberg – üdvözölte a nő. – Dr. Vandermer üzeni, várja meg a szobájában. – Egy másik folyosó felé mutatott. – A harmadik ajtó balra.

Adam köszönetet mondott a lánynak, és bement a szobába, ahová küldték. A hely tekintélyt sugárzott, a polcok teli könyvekkel és orvosi folyóiratokkal. Adam rápillantott a magzatmodellek sorára, és – őrá csöppet se jellemző módon – legszívesebben szétverte volna az egész helyiséget. Az íróasztalhoz ment. Nagy, intarziás bútordarab volt, mancslábakkal. Tetején halomnyi gépelt hivatalos levél várt aláírásra.

Dr. Vandermer hamarosan megérkezett. Nagy irattartót hozott a hóna alatt.

– Nem foglalna helyet?

– Nem, köszönöm – felelte Adam. – Nem fog soká tartani. Csak meg akarok bizonyosodni a feleségem diagnózisáról. Mint hallom, ön úgy hiszi, Jennifer kromoszomálisan fogyatékos gyermeket hord.

– Tartok tőle – felelte dr. Vandermer.

– Úgy tudtam, hetekbe kerül a szövettenyésztés.

Dr. Vandermer farkasszemet nézett Adammal: – Normális körülmények között csakugyan – mondta. – De a felesége esetében sok sejt állt rendelkezésünkre, hogy közvetlenül tanulmányozzuk a magzatvizet. Biztos vagyok benne, Adam, hogy maga, mint medikus, tudja: ez megesik. De, mint már mondottam is a kedves feleségének: maguk mindketten fiatalok még. Lehetnek még gyerekeik.

– Látni szeretném a metszeteket – közölte Adam, és heves vitára készült.

De Vandermer rábólintott, és így szólt: – Szíveskedjék velem jönni.

Adam már elbizonytalanodott: nem hamarkodta-e el az ítéletét. Az orvos szemmel láthatólag őszintén bánkódott a rossz fejlemény miatt.

Vandermer a negyedik emeleten lévő citológiai laboratóriumhoz vezette Adamot. Adam hunyorgott, amint belépett: minden fehér volt, a falak, a padló, a mennyezet és az asztallapok. A helyiség hátsó felében labormunkapad négy mikroszkóppal. Csak az egyikkel dolgoztak, középkorú barna asszony nézett fel, amint Vandermer odalépett.

– Cora – szólította meg az orvos –, igazán nem szívesen zavarom, de nem kerítené elő nekünk Jennifer Schonberg metszeteit?

Cora bólintott, Vandermer pedig hellyel kínálta Adamot az oktatómikroszkopnál, amelynek kettős nézőfeje volt.

– Nem tudom, akarja-e látni a B-mód ultrahangleleteket, vagy sem – mondta Vandermer –, mindenesetre idehoztam. – Kinyitotta a dossziét, és átadta a képeket Adamnak.

Adamnak orvostanhallgatóként semmi tapasztalata se volt ultrahangképekkel, tintapacáknak látta őket. Dr. Vandermer elvette az Adam által vizsgált fotót, megfordította, és ujja hegyével körülhaladt a fejlődő magzat körvonalain. – A technika egyre többet tud – mondta. – Itt tisztán látja a heréket. Ebben a korban nem mindig lehet megállapítani a nemet ultrahanggal. Ez a kis kópé az apjára hasonlít.

Adam tisztában volt vele: Vandermer mindent elkövet, hogy barátságos legyen.

Kivágódott az ajtó, Cora tért vissza, és egy metszetekkel teli tálcát hozott. Valamennyinek parányi fedő üveglemez volt a közepén. Dr. Vandermer kiválasztott egyet, amely zsírkrétával volt megjelölve. A mikroszkóp optikai feje alá helyezte, olajat csöppentett rá, és lejjebb engedve belemerítette az olajjal átitatott lencsét. Adam odaült, és belenézett az okulárba.

Dr. Vandermer elmagyarázta: a mintákat azért kell bekenni, hogy a kromatin-anyag a lehető legjobban lássék. Elmondta: találniok kell egy sejtet, amely épp osztódik. Végül is föladta a dolgot, és Corához fordult segítségért.

– Eleve magára kellett volna bíznom – mondta, és helyet cserélt az asszonnyal.

Cora harminc másodperc alatt megtalálta a megfelelő sejtet. A hajszálvékony jelzővonal segítségével megmutatta Adamnak a kromoszóma abnormalitását.

Adam megdöbbent. Eddig azt remélte, hogy az eredmény vitatható lesz, ám az eltérést még az ő tapasztalatlan szeme is világosan látta. Cora sorra mutatott rá más kisebb problémákra, amelyeket eddig nem vettek észre, köztük arra, hogy az egyik X-kromoszóma is rendellenesnek látszik.

Végül Cora megkérdezte, megnézne-e egy másik esetet is, amely a Down-kór tüneteinek mégjellemzőbb eseteit demonstrálja.

Adam a fejét rázta: – Nem, köszönöm a türelmét. – Két kézzel fogta az asztallapot, és fölállni készült. Ám félúton megtorpant. Valami nincs rendjén. Előrehajolt, és belebámult a mikroszkópba.

– Megmutatná még egyszer azt az X-kromoszómát?

Cora előredőlt, s rátette arcát az okulárra. A hajszálvékony jelzővonal hamarosan egy pár egyforma kromoszómára mutatott. Cora belefogott, hogy elmagyarázza a gyanított rendellenességet, de Adam félbeszakította: – Ezek X-kromoszómák?

– Azok, igen – felelte Cora. – De…

Adam ismét a szavába vágott, és megkérte dr. Vandermert, vessen rá egy pillantást: – Látja az X-kromoszómát?

– Látom – felelte a doktor –, de, akárcsak maga, én se ismerem föl azt a rendellenességet, amelyről Cora beszél.

– Engem nem a rendellenesség érdekel – mondta Adam. – Engem a két X-kromoszóma érdekel. Az ultrahangkép épp az imént mutatta, hogy a gyermekem fiú. Ez a metszet pedig, amelyet nézünk, egy leánygyermeké.

Dr. Vandermer fölegyenesedett, amikor Adam a mondandójába fogott. Arcáról mintha minden kifejezést letöröltek volna.

Cora azon nyomban a mikroszkópba nézett: – Igaza van – mondta. – Ez a metszet egy kislányé.

Dr. Vandermer lassan az arcához emelte jobb kezét. Cora a metszet-tálca szélén újra megnézte a számot. Azután a metszeten lévő számot. Egyeztek. Elővette a nagy nyilvántartókönyvet, és ott is újra megnézte a számot. Jennifer Schonberg neve állt rajta. Dr. Vandermer igen sápadtan kérte meg Adamot, várjon egy pillanatig.

– Történt már valaha ilyesmi? – kérdezte Adam, amikor a doktor kiment.

– Soha – felelte Cora.

Dr. Vandermer visszatért, mögötte nagydarab férfi. Akárcsak Vandermer, ő is hosszú fehér köpenyt viselt. Dr. Vandermer bemutatta Adamnak dr. Ridley

Stanfordot. Adam ismerte a nevét. Egy patológiai tankönyvnek volt a szerzője, Adam ezt a könyvet használta másodéves medikus korában, s a doktor az egyetemi kórház patológus főorvosa volt.

– Ez kész tragédia – mondta dr. Vandermer, amíg Stanford odapillantott.

– Egyetértek – mondta dr. Stanford, hangja éppoly érzelemmentes volt, mint Vandermeré. – El se tudom képzelni, hogyan történt. Hadd hívjak ide néhány embert.

Pár perc múltán még tízen állták körül a mikroszkópot. – Hány genetikai vizsgálatot végeztek tegnap? – kérdezte dr. Vandermer.

Cora a könyvbe pillantott: – Huszonegyet.

– Mindet meg kell ismételni – mondta dr. Vandermer.

– Feltétlenül – helyeselt dr. Stanford.

Vandermer Adamhoz fordult: – Hálával tartozunk önnek. – A többiek is hálálkodtak.

Adam úgy érezte magát, mint akinek nagy fekete felhő úszott el a feje felől. A gyermeke tehát mégsem genetikai szörny. Legszívesebben azonnal fölhívta volna Jennifert.

– Megtiszteltetésnek vennénk, ha velünk ebédelne – mondta dr. Stanford. – Mesés bonctani előadás fog elhangzani a hashártya mögötti tumorokról, nyilván önt is nagyon érdekelné.

Adam kimentette magát, és lerobogott az előcsarnokba. Elképesztette, hogy ilyen katasztrofális ügy közepette meg akarják hívni ebédre és előadásra! Semmi kétség: itt valami nincs rendjén. Miközben a telefonhoz menet elhaladt a bejárati ajtó mellett, örömmel látta, hogy a kocsija ott van, ahol hagyta.

Legelőször a lakást hívta, de nem vették fel. Gondolta, Jennifer a szüleihez ment az anyjával, föltárcsázta az englewoodi számot, de ott se jelentkezett senki.

Pillanatnyi habozás után úgy döntött, hazamegy. Kirohant a Julian-klinikáról, beült a kocsijába, és hazaindult. A jó hír örömét felváltotta a növekvő nyugtalanságérzet a Julian-klinikával és Vandermerrel kapcsolatban. Hiszen szerencsés véletlenen múlt csupán, hogy észrevette az eltérést. És ha nem veszi észre, és Jennifer megszakíttatja a terhességét?

Újra előtört minden szorongása. Most éppen csak hogy elkerült egy katasztrófát, ám jöhet másik a helyébe, hacsak Jennifer nem válik meg Vandermertől és ettől a klinikától. Az imént kis időre elvetette az Arolen-hajóút gondolatát. Most újra úgy látszott, ez az egyetlen módja, hogy bizonyítékokat szerezzen Vandermer veszedelmes voltára. Órájára nézett. Tizenkét óra húsz. Még épp hogy eléri hatig a "Fjord"-ot.

Lakása ajtajánál csalódottan látta: ismét a biztonsági zárral van zárva a lakás. Megtalálta Jennifer közönyös levelét, s elhatározta, újra hívja Englewoodot. Megörült, amikor Jennifer vette föl, és nem az anyja.

– Van egy jó hírem, meg egy rossz.

– Nem vagyok rejtvényfejtős hangulatban – mondta Jennifer.

– A jó hír az, hogy a genetikai mintádat elkeverték a klinikán. Valaki másnak a gyerekéé azok a rossz kromoszómák. Összekutyulták a metszeteket.

Jennifer egy pillanatig félt megkérdezni, igazat beszél-e Adam, vagy pedig ez is csak újabb csel, hogy bizalmatlanságot keltsen benne Vandermer iránt. Túl jó volt a hír, semhogy igaz legyen.

– Hallottál, Jennifer?

– Ez igaz? – kérdezte bizonytalanul Jennifer.

– Igaz – felelte Adam, és elmesélte, hogyan vette észre az eltérést a sejt neme alapján.

– És mit mondott dr. Vandermer? – kérdezte Jennifer.

– Azt, hogy az összes tegnapi genetikai vizsgálatot meg kell ismételni.

– Ez az a rossz hír, amelyre céloztál? – kérdezte Jennifer.

– Nem. A rossz hír az, hogy mégiscsak elutazom, hacsak nem ígérsz meg valamit.

– Mit kell megígérnem? – kérdezte hitetlenkedve Jennifer.

– Ígérd meg, hogy terhességed alatt a továbbiakban dr. Wickelmanhoz jársz és hogy nem szeded a Pregdolent.

– Adam… – kezdte Jennifer, türelmetlenül ejtve ki a férje nevét.

– Biztosabb vagyok benne, mint eddig bármikor, hogy valami nem stimmel a Julian-klinika körül. Ha beleegyezel, hogy dr. Wickelmanhoz járj, megígérem, hogy semmibe se avatkozom bele, amit az javasol.

– Hibák minden kórházban történhetnek – mondta Jennifer. – Csak mert a Julian-klinikán is történt egy hiba, ebből még nem következik, hogy ne menjek oda. Most már túljutottam a Cheryl Tedesco-eseten, és úgy találom, ideális hely, hogy ott hozzam világra a gyerekemet. Kedvelem az ott dolgozó embereket meg az egész légkört.

– Hát akkor viszlát néhány nap múlva.

– Hová utazol? – kérdezte Jennifer.

– Inkább nem mondanám.

– Nem gondolod, hogy az adott körülmények között jobb lenne, ha itt maradnál? Szükségem van rád, Adam.

– Ezt elég nehéz elhinni, miközben te a szüleidnél vagy, én meg itt, egyedül a lakásban. Sajnálom, de rohannom kell. Szeretlek, Jennifer.

Letette, és mielőtt még meggondolná magát, fölhívta az Eastern légitársaságot. Lefoglalt egy helyet a La Guardia reptérről Miamiba tartó egyik járaton, amely negyvennyolc perc múlva indul.

Kikapta kis Samsonite-kofferjét a szekrényből, és belefogott a csomagolásba. Épp a toalettholmiját rakosgatta, amikor a telefon megszólalt. Adam már kinyújtotta a kezét, de – életében először – mégse vette föl. Egyetlen perc késlekedés, és lekési a járatot.

*

Jennifer várt, várt, hadd csengjen ki a telefon újra meg újra. Végül letette. Közvetlenül az Adammal folytatott iménti beszélgetés után elhatározta: hajlandó fölkeresni dr. Wickelmant, ha ez ilyen fontos Adamnak. Legalább megpróbálkozik az orvossal, és ha nem érzi magát jó kezekben, még mindig visszatérhet Vandermerhez. De Adam nyilván elment már. Jenniferre rátört az elhagyatottság. Még mielőtt elengedte volna a kagylót, a telefon újra megszólalt. Jennifer remélte, Adam hívja, és fölkapta, még mielőtt az első csengetés véget ért volna. Dr. Vandermer volt az.

– Gondolom, már értesült a jó hírről.

– Igen. Adam épp most mondta el.

– Nagyon hálásak vagyunk a kedves férjének – mondta Vandermer. – Elég nagy ritkaság, hogy valaki észrevesz egy másodlagos eltérést, ha ilyen feltűnően pozitív lelettel találkozik.

– Szóval igaz, hogy nem hordok idióta gyereket a szívem alatt – így Jennifer.

– Sajnos ilyen határozottan nem mondhatom ezt – felelte dr. Vandermer. – Most ugyanis sejtelmünk sincs a maga méhcsapolásának eredményéről. Meg kell ismételnünk az eljárást. Borzasztóan sajnálom, ami történt. A tegnapi nap folyamán még húsz esetben végeztünk genetikai vizsgálatot, és valamennyit meg kell ismételni. Talán mondanom se kell, hogy ennek költségeit a klinika állja.

– Mikor óhajtja megismételni a vizsgálatot? – kérdezte Jennifer. Rokonszenvesnek találta, hogy Vandermer vállalja a felelősséget, bár a tévedést kétségkívül a laborban követték el.

– Minél hamarabb – felelte dr. Vandermer. – Ne feledje, ha csakugyan baj van, versenyfutásban vagyunk az idővel.

– És ha holnap reggel mennék el önhöz?

– Megfelel. Nem sürgős, de minél előbb végezzük el, annál jobb.

Tizenkettedik fejezet

A repülőúton Miami felé nem történt semmi említésre méltó. Mihelyt a gép fölszállt, Adam kivette a jogosítványát a tokjából, és a helyébe tette Smythét. Azután az útlevélben feltüntetett címet tanulmányozta. Ha valaki megkérdi, hol lakik, fejből kell kiböknie.

A gép négy után öt perccel ért földet, és minthogy a csomagját magával vitte a fedélzetre, negyed ötkor már a taxiállomásnál állt. A taxi egy ócska, ütött-kopott Dodge kombi volt, vezetője pedig csak spanyolul beszélt, de a "Fjord" nevét fölismerte, és megértette, hogy Adam hajóútra indul.

Adam a trópusi tájat nézte. Miami szebb volt, mint hitte. Hamarosan egy hosszú töltésúton haladtak, és Adam megpillantotta a kikötőt. A sétahajók sorban horgonyoztak, a "Fjord" volt az utolsó. Nem volt a többinél sem nagyobb, sem kisebb. Fehérre festették, akár a többi hajót. Egyetlen, hatalmas hajókürtőjén a Gy.B.E. emblémája ragyogott.

A sofőr nem tudott a járda mellé leállni, Adam hát kifizette, és kiszállt az út közepén. Bőrönddel a kezében indult az épület bejárata felé. Autókürtök dudálása, kiáltozás, őrületes motorzaj; a levegő kipufogógázokkal teli. Kész megkönnyebbülés volt bemenni.

Adam az információsfülke felé indult; a recepciós lány egyenruhája emlékeztette a Julian-klinika dolgozóinak szerelésére. Azok is fehér blúzt és kék kötényruhát viseltek.

Kiabálni kellett, hogy értsék, mit mond. Megkérdezte, hol intézik a beszállást, s a lány fölküldte a felső emeletre. Adam a szájáról olvasta le, amit mond, majd megköszönte a segítséget.

Nem volt könnyű dolga a mozgólépcsőn, főleg a bőrönd miatt. Fölfelé haladtában körülnézett a tömegben. Noha akadt néhány nő is, a többség a férfinemhez tartozott, és határozottan orvosnak látszottak; jómódúak voltak és önelégültek. Legtöbbjükön elegáns öltöny, néhányon sporting és pantalló.

A hajóállomás épületének emeletén hosszú asztalnál folyt a jelentkezés, az asztalt ábécé szerint szakaszokra osztották. Adam beállt az "N-től Z-ig" sorba.

Miközben körülpillantott a helyiségben, hirtelen inába szállt a bátorság. Talán le kellene lépni. Senki se venné észre. Taxival kimenne a reptérre és hazarepülne. Megszámolta, hányan állnak előtte a sorban. Tekintete abban a pillanatban találkozott egy férfiéval a szomszédos sorban, néhány méternyire. Adam gyorsan elfordult, idegesen toporgott. Mi oka lehet bárkinek is, hogy rábámuljon? Lassanként elszánta magát, hogy megint a szomszédos sorra nézzen. Az a férfi még mindig őt bámulta. Mikor elkapta Adam tekintetét, rámosolygott. Adam zavartan visszamosolygott. Ijedten látta, hogy a férfi odalép hozzá.

– A nevem Alan Jackson – mondta, s ezzel arra késztette Adamot, hogy letegye bőröndjét és kezet fogjon. Adam idegesen mutatkozott be Stuart Smythként. Alan rábólintott, és újra elmosolyodott.

Idősebb volt Adamnál, széles vállú, karcsú férfi. Vörösesszőke haja előrefésülve, talán hogy eltakarjon egy kopasz foltot.

– Őrülten ismerős vagy – mondta Alan. – New Yorkból?

Adam arcából kifutott a vér. Tessék, még be se jelentkezett a hajóra, máris zűrbe keveredik.

Ebben a pillanatban megszólalt a hangosanbeszélő: "Jó napot kívánunk, hölgyeim és uraim. Akiknek megvan már a beszállókártyájuk, azokat a »Fjord« perceken belül fogadja fedélzetén. Aki még nem kapta meg beszállókártyáját, kérjük, azonnal jelentkezzék az utasnyilvántartásnál".

– Ugye ortopéd orvos vagy? – kérdezte Alan, mihelyt a hangosanbeszélő elhallgatott.

– Nem – felelte megkönnyebbülten Adam. Ez az ember nyilvánvalóan nem ismeri az igazi Smytht. – Szülésznőgyógyász vagyok. És te?

– Ortopéd. A kaliforniai egyetemen dolgozom, San Diegóban. Ez az első Arolen-hajóutad?

– Nem – vágta rá Adam sietve. – És neked?

– A második – felelte Alan, és hirtelen elfordult. – No nézd csak, itt van Ned Janson. Hé, Ned, vén hóhányó! Ide gyere!

Adam sovány, sötét hajú férfit látott, mellette a kevés nő egyike. Alan láttán fölragyogott az arca. Karon ragadta a nőt, és odanyomakodott hozzá.

Miközben Alan és Ned egymás hátát csapdosták a találkozás örömére, Adam bemutatkozott a nőnek. Clair Osbornnak hívták. Csinos, harminc körüli nő, az arca kerek, egészséges, a lába hosszú, izmos. Kurta fekete-fehér szoknyát viselt. Adam jól mulatott, amíg ki nem derült, hogy a nő nőgyógyász.

– És maga milyen szakorvos? Ortopéd, vagy szülésznőgyógyász?

– Miért csak ebből a kettőből áll a választék? – viccelődött Adam, hogy elterelje a szót.

– Működnek a csodálatos ösztöneim – felelte Clair. – Azonkívül ezt a hajóutat csak ortopéd orvosoknak és nőgyógyászoknak rendezték.

Adam idegesen nevetett: – Hát én nőgyógyász vagyok.

– Igazán? – örvendezett Clair. – Akkor ugyanazokon a rendezvényeken fogunk részt venni.

– Nagyszerű – mondta Adam. – Ez az első ilyen hajóútja? – Adam mindenről szívesebben beszélgetett, mint szülészetről és nőgyógyászatról. Percig se hitte, hogy kivágná magát egy szakmai társalgásban.

– Az első, igen – felelte Clair. – Ned is most van itt először. Ugye, Ned? – Clair megrángatta Ned karját, hogy figyelmét magára irányítsa. Adam beszélgetésük töredékeiből megtudta, hogy egyazon kórházban dolgoztak szakmai gyakorlaton.

– Hát ez pompás – rikkantott Ned. – Együtt vacsorázhatnánk mindahányan.

Alan a fejét rázta: – Az ültetést az Arolen emberei intézik. Az étkezéseket a tudományos ülések folytatásának tekintik.

– Ugyan, marhaság – dörmögte Ned. – Hol vagyunk, talán nyári gyerektáborozáson?

Az Adam előtt álló férfi kifelé indult, kezében beszálló kártyájával. Adam a pulthoz lépett, s egy akkurátusan öltözött, fehér blézeres fiatalember elé került. A zakó szivarzsebén ugyanaz az embléma, mint a "Fjord" kürtőjének oldalán. A kihajtón lévő névtáblácskán ez állt: "Juan". A név alatt apró betűkkel: "Gy.B.E."

– A nevét lenne szíves – kérte Juan. Hanghordozásából ítélve oly sokszor tette már föl a kérdést, hogy egészen belefásult.

Adam bemondta Stuart Smyth nevét, és igazolványtokját babrálta, hogy előhúzza jogosítványát. Eközben a földre pottyantotta Arolen-névjegyét. Szerencsére Juan már azzal foglalkozott, hogy betáplálja Stuart Smyth nevét a komputerbe, így hát nem vette észre. Adam megfordult, hogy lássa, új ismerőseinek valamelyike nem vette-e észre, de azok nagyban beszélgettek. Újra Juan felé fordult, s közben arra gondolt, hogy idegroncs lesz, mire a hajóút véget ér. Sebesen a zakózsebébe süllyesztette a névjegyet.

– Útlevél? – kérte Juan.

Adam pillanatnyi pánik után megtalálta zakója belső zsebében az útlevelet, és átadta. Juan kinyitotta. Adam újra kis híján frászt kapott, de Juan csak rápillantott, és visszaadta: – Tessék a beszállókártyája. Szíveskedjék bemutatni a hajópénztárosnak, s ő kijelöli majd a hálófülkéjét. Ha a hajóút során kiszáll valahol, vigye mindig magával a kártyát. A következőt kérném.

Adam félrehúzódott, hogy a mögötte álló a pulthoz léphessen. Eddig rendben.

Alan is megkapta beszállókártyáját, s Neddel meg Clairrel együtt valamennyien az Arolen-pulthoz mentek. Itt kaptak egy csomag "finomságot", ahogyan Ned nevezte. Kezdődik a főzés, gondolta Adam, miközben átvette az ajándékot: bőr válltáskát, oldalán a Gy.B.E. emblémájával. A táskában Cross töltőtoll-ceruza készlet, egy nagyméretű, bőrborítójú jegyzettömb és előadás-órarend a hajóút tartamára. Volt benne továbbá egy sorozat Arolen-termék, kisebb gyógyszertárra elegendő. Adam érdeklődéssel pillantott a gyűjteményre, de még várnia kellett, amíg részletesen szemügyre veheti.

A hangosanbeszélő fölrecsegett, és bejelentette: a doktorok megkezdhetik a beszállást. A tömeg örömrivalgást hallatott, Adam és új ismerősei lassan kifelé indultak. Egyenruhás rendőr ellenőrizte beszállókártyájukat a parton, s már mentek is fölfelé a pallón.

Adam a rámpáról lelépve a főfedélzeten találta magát. Nem a legújabb típusú hajó volt, de jó állapotban tartották, és némely részét láthatólag frissen tatarozták. A személyzet mind ugyanolyan ruhában volt, mint a fiatalember a nyilvántartópultnál, makulátlanul tiszta és gondosan vasalt fehér blézerben és kék pantallóban.

Az egyik hajópincér Adamhoz lépett, udvariasan ellenőrizte beszállókártyáját, és a jobb oldali pulthoz irányította. Azoknak, akik részt vettek már egy előző hajóúton, láthatólag más színű kártyájuk volt. Nedet és Clairt egy másik pulthoz irányították.

Adam számára a 407-es hálókabint jelölték ki az A fedélzeten, egy emelettel a főfedélzet alatt. Miközben kulcsát átvette, föltűnt neki, hogy a hajópénztáros ugyanolyan monoton hangon beszél, mint a nyilvántartópultnál ülő fiatalember.

Alan, aki közvetlenül Adam mögött állt, a 409-es fülkét kapta. Elindultak, és Adam megjegyzést tett erre a monoton beszédmódra.

– Talán attól van, hogy folyvást ugyanazt mondogatják – vélte Alan.

Adamhoz odalépett egy hajósinas, megszabadította bőröndjétől és új Arolen-válltáskájától.

– Köszönöm – szólt Adam.

A férfi nem válaszolt, csak jelezte: jöjjön utána. – Később találkozunk, Stuart – kiáltotta Alan. Beletelt egy másodpercbe, amíg Adamnak eszébe jutott, hogy ez az ő neve. – Hogyne, persze – kiáltott vissza.

A hajósinas nyomában elhaladt egy Gucci-táskákkal és japán fényképezőgépekkel teli ajándékbolt előtt. Hátul borok, tömény italok, dohánytermékek, valamint egy gyógyszertári részleg. Adamnak most jutott eszébe először a tengeribetegség.

– Bocsásson meg, nem tudja, mikor nyit a bolt?

– Egy órával az indulás után.

– Árulnak Dramamint vagy fültapaszt tengeribetegség ellen?

A hajósinas kifejezéstelen arccal nézett rá: – Nem tudom, árulnak-e Dramamint vagy fültapaszt. – Ahogyan Adam szavait visszhangozta, nem buzdított további társalgásra.

A 407-es és 409-es hálófülke egymás mellett volt, a hajó kikötő felőli oldalán. Alant sehol se látta. A hajósinas kinyitotta a 407-es ajtót, és bevezette Adamot.

Adam sosem járt még luxushajón, s parányinak találta a hálófülkét. Jobb oldalán egyszemélyes ágy, éjjeliasztalkával. Balra kis íróasztal, szék. A fürdőszoba csöpp helyiség zuhannyal, vécével, s keskeny beépített szekrény mellé beszorított mosdóval.

A hajósinas benyitott a fürdőszobába, bement, s egy pillanat múlva pohár vízzel lépett ki, átadta Adamnak.

– Nekem? – kérdezte Adam. Elvette a poharat, és belekortyolt a vízbe. Eléggé vegyszerízű volt.

A hajósinas a zsebébe nyúlt, és sárga kapszulát vett elő: – Örömmel üdvözöljük ismét a fedélzetünkön.

Adam zavartan mosolygott: – Csakugyan nagyon jó itt – mondta, s a sárga kapszulát leste. Egyértelmű: a hajósinas várja, hogy bevegye.

Adam érte nyúlt, s a hajósinas a tenyerébe ejtette a kapszulát. Nem Dramaminnak látszott, de ki tudhatja?

– Ez tengeribetegség ellen szolgál? – kérdezte.

A hajósinas nem válaszolt, de rebbenéstelen tekintete egyre inkább nyugtalanította Adamot.

– Biztosan tengeribetegség elleni szer – dobta szájába a gyógyszert Adam. Átadta a poharat a hajósinasnak, az visszavitte a fürdőszobába. Eközben Adam kivette szájából a sárga kapszulát, és zsebre vágta.

A hajósinas megvetette az ágyat, mint aki arra számít, hogy Adam lepihen. Azután egy állványra tette Adam bőröndjét és nekiállt kicsomagolni.

Adam elképedt ezen a kiszolgáláson, csak ült az ágy szélén, és nézte a férfit, amint némán teszi a dolgát. Amint elkészült, köszönetet mondott Adamnak, és kiment.

Adam töprengett egy darabig a hajópincér viselkedésén. Azután fölkelt és kinyitotta új Arolen-válltáskáját. A gyógyszerek a takaróra hullottak.

Kivette zsebéből a sárga kapszulát, és megnézte, egyezik-e valamelyik gyógyszermintával. Nem egyezett. Vajon talál-e gyógyszernyilvántartó könyvet a hajón? Biztosan van itt könyvtár, benne az alapvető referencia-könyvekkel. Kíváncsi volt a sárga kapszulára. Nyilván tengeribetegség ellen szolgál. Adam még egyszer utoljára rápillantott, azután beletette egy kis aszpirines üvegcsébe.

Beleolvasott az előadások rendjébe. Csaknem huszonöt oldal hosszú volt. Az első fele ortopédiával foglalkozott, a másik szülészettel-nőgyógyászattal. Megfigyelte, hogy az előadások nagy része klinikai orientációjú, talán ezért is ilyen közkedveltek ezek a konferenciák.

Bizonyos volt benne: ha folytatnak agymosás jellegű tevékenységet, akkor az az előadások során zajlik. De miket mondhatnak, amitől egy Vandermer kaliberű orvos megváltoztatja a véleményét egy gyógyszerről? Lehetséges,

hogy valami tudatküszöb-alatti hipnózis? Adam félrelökte az órarendet. Hamarosan kiderül.

Felbődült a hajókürt, Adam összerezzent. Majd meghallotta a beinduló motorok zaját. Elhatározta, kimegy a fedélzetre, nézi az indulást.

Fölakasztotta vászondzsekijét, levette nyakkendőjét, és kilépett a folyosóra. Megállt a 409-es szoba előtt, mert most tűnt csak fel neki, hogy noha egy fal választja el Alantől, mégsem hallott onnan semmit. Bekopogott, várt, de nem kapott választ. Újabb hajósinas haladt el, Adam kénytelen volt a falhoz lapulni, hogy átengedje. Majd újra kopogott. Már épp indulni akart, amikor koppanást hallott odabentről. Dörömbölt az ajtón, hátha Alan a fürdőszobában van. Most se kapott választ. Megpróbálkozott az ajtógombbal. Az ajtó nem volt bezárva, befelé lendült.

Alan az ágy szélén ült. Lábánál vizespohár, amely láthatólag az imént pottyant a padlóra.

– Elnézést – mondta Adam zavartan. Alan azt motyogta, semmi baj, de Adam látta, hogy aludt.

– Bocsáss meg, hogy felzavartalak – mondta Adam. Megyek, nézem az indulást, és gondoltam, hátha te is… – Nem fejezte be a mondatot. Alan előrezuhant. Adam belépett, és elkapta, még mielőtt a padlóra esett, majd visszasegítette az ágyra.

– Valami baj van? – kérdezte Adam.

Alan álmosan rázta a fejét: – Csak fáradt vagyok.

– Jó lesz, ha szundizol egyet – nevetett Adam, és körülnézett az éjjeliasztalkán, gyanította, hogy Alan felhajtott egy-két pohár italt. De sehol semmi szesz. Tanakodott, betakarja-e Alant, de minthogy az föl volt öltözve, otthagyta a takaró tetején.

A fogadótérben még mindig voltak néhányan, akik a hálófülkéjük kijelölésére vártak. A pallót azonban már fölhúzták. Adam még két szinttel följebb ment, az úgynevezett séta-fedélzetre, és kilépett a szabadba.

A klimatizáció hűvössége után valósággal sokkolta a fülledt miami forróság. A korláthoz lépett, és lenézett a rakpartra. Rakodómunkások buzgólkodtak a kötelekkel, elkötötték a hajót. A motorok rezgése fokozódott, és a hajó oldalazva lassan távolodott a parttól. Adam a hajó tatja felől üdvrivalgást hallott, majd egy dixieland-zenekar muzsikája csendült fel.

Megindult előre, s hamarosan egy lánchoz ért, mögötte ajtó vezetett a hajó orrába. Tábla figyelmeztette: "Csak a személyzet részére. Utasoknak tilos az átjárás." Adam megpróbálkozott az ajtóval. Nem volt zárva, de Adam úgy gondolta, nem teszi kockára a szerencséjét.

A kürt újra felbődült, s egyúttal megváltozott a hajó rezgése. Nyilván munkába lendültek a főhajtóművek. A hajó lassan nekilendült.

Más utasokkal is találkozott, akik a hajót pásztázták. Mindenki barátságosan és közvetlenül viselkedett. Vakációs hangulat áradt.

Lejjebb ment egy szinttel, s ott különféle méretű konferenciahelyiségeket talált, nagyméretű színházteremtől egészen a mintegy tizenkét személy befogadására alkalmas szemináriumi helyiségekig. Majdnem minden szoba táblákkal és diavetítőgépekkel volt fölszerelve.

A hajó közepe táján "Könyvtár" feliratú helyiséghez érkezett. Szívesen bement volna egy gyógyszernyilvántartó könyvért, ám az ajtót zárva találta. Feltételezte, hogy reggel nyit, s továbbindult. A középfolyosó hamarosan zárt ajtóban végződött, Adam úgy sejtette, hogy a legénységi szállásokhoz vezet.

Még egy szinttel lejjebb a főfedélzet szintjére ért. Elhaladt a fogadótér és a bolt mellett, majd megállt, hogy benézzen az ebédlőterembe. Hatalmas helyiség, kristálycsillárokkal és nagy panorámaablakokkal. Egyik végén megemelt dobogó, szónoki emelvénnyel. A dobogó két oldalán lengőajtók, nyilván a konyhába vezettek. Hajópincérek terítettek, ki-bejárkáltak a lengőajtókon át tálcáikkal. A bejárat mellett tábla közölte: kilenckor szolgálják föl a vacsorát.

Adam még egy szinttel lejjebb ment, az A fedélzetre, ahol a hálófülkéje volt. Sok fülke ajtaja nyitva állt, látta, hogy az orvosok rendezkednek, és ki-be járnak egymás szobáiba.

Még egy emeletet ment lefelé, újabb konferenciahelyiségeket talált, kis tornatermet, a hajóorvos rendelőjét s egy fedett uszodát. Úgy gondolta, legjobb képességei szerint földerítette a terepet, s visszaindult a séta-fedélzetre, ahol már zajos koktélparti folyik.

Ned Janson észrevette, és magával cipelte egy csoporthoz az úszómedence mellé. Adam semmiképp se utasíthatta vissza, s azon kapta magát, hogy már issza is a jéghideg Heineken sört.

– Hol a pokolban van Alan? – kérdezte Ned a hangzavart túlkiabálva.

– A szobájában alszik – felelte Adam.

Ned bólintott, mintha ez lenne a természetes. Majd a combját kezdte csapkodni: a banda rázendített "A szentek bevonulásá"-ra.

Adam rámosolygott az asztal fölött Clairre, aki remekül szórakozott, és körülpillantott a társaságon. Jellegzetes orvos-összejövetel. Zajongó, vad társas élet – jó sok hátbavagdosással, viccelődéssel és itallal. Mihelyt Adam kiitta a sörét, Ned máris a kezébe nyomott egy másikat.

A hajó egyszeriben hánykolódni kezdett. Adam visszatekintett, Miami fényei eltűnőben voltak. A hajó most már kiért az Atlanti-óceánra. Gyomra fölfordult kissé, gyorsan lerakta a sört.

Az asztal körül ülő orvosok láthatólag tudomást se vettek a hajó himbálódzásáról. Adam viszont szívesen beszerzett volna valami szédelgés

elleni szert. Megint eszébe jutott a sárga kapszula: vajon jó-e tengeribetegségre? Már-már megkérdezte, de ekkor rádöbbent, hogy egy percig se bírja tovább ebben a zajos, nevetgélő társaságban.

Kimentette magát, és egy csendes helyre sietett, a korlátnál. Néhány perc múlva jobban lett, de úgy döntött, lehever a kabinjában. Ha becsukta a szemét, jól érezte magát, bár a sör még mindig ide-oda lötyögött a gyomrában.

*

Jennifer sétára indult apjával a házuk mögötti rétre. Tudta, hogy apja az ő terhességéről szeretne beszélgetni, s fél órán át lázas csevegéssel tartotta vissza ettől Mr. Carsont. Végül, amikor már hazafelé tartottak, Jennifer úgy döntött, ideje belevágni a témába.

– Szerinted mit csináljak, apa?

Mr. Carson átkarolta a lányát: – Az legyen, amit te akarsz.

– De mi a te véleményed?

– Ez más kérdés. Anyád őszintén bízik Vandermer doktorban. A vizsgálati minták összekeveredése szerencsétlen ügy, mégis: nekem tetszik az, ahogyan a doktor viselkedik. Úgy érzem, szót kellene fogadnod neki.

– Dr. Vandermer azt szeretné, ha nyomban megismételtetném a vizsgálatot.

– Ha a doktor szerint elképzelhető, hogy abortuszra lesz szükség, akkor, azt hiszem, meg kell tenned. Anyád is, én is úgy gondoljuk: súlyosan deformált gyereket nem szabad a világra hozni. Nem helyes senki szempontjából, a gyermekéből se. De hát ez csak az én véleményem.

– Azt hiszem, én is így vagyok vele – mondta Jennifer. – Mégis, olyan rossz érzés.

Mr. Carson magához szorította a lányát: – Hogy a csudába ne kedvesem. És a férjed se könnyíti meg a dolgot. Nem szívesen ítélkezem, de nekem nem tetszik a viselkedése. Itt kellene lennie, segítenie ezekben a döntésekben, és nem titokzatos utazásokon élni világát.

Elérkeztek a ház hátulsó oldalán lévő üvegajtóhoz. Hallották, hogy Mrs. Carson a konyhában készíti a vacsorát. – Lehet, hogy igazad van – nyitotta ki az ajtót Jennifer.

– Fölhívom Vandermer doktort, és holnap megismételtetem a genetikai vizsgálatot.

*

– Jó estét, hölgyeim és uraim. A vacsora tálalva.

Adam fölébredt mély álmából, és beletelt néhány percbe, amíg rájött, hogy a hang a kabin falán elhelyezett kis hangszóróból jön. Órájára nézett, kilenc óra volt.

Föltápászkodott, érezte, hogy a hajó előre-hátra és jobbra-balra is himbálódzik. A vacsora csöppet se vonzotta. Gyorsan lezuhanyozott, vigyázott az egyensúlyára, majd felöltözött, és kiment a kabinból. Megállt egy pillanatra, és bekopogott Alan ajtaján, de nem kapott választ. Nyilván vagy alszik, vagy már fölment vacsorázni. Akárhogy is, nem tartozik őrá.

Észrevette, hogy a hajó üzlete kinyitott, bement, hogy Dramamint vegyen, de a pult mögött álló férfi közölte, hogy kifogyott, holnap reggelig várni kell, akkor majd hoznak a raktárból. Adam csalódottan indult az ebédlő felé, ott egy hajópincér megkérdezte, ortopéd orvos-e vagy nőgyógyász. Adam közölte, hogy nőgyógyász, mire a hajópincér egy asztalhoz vezette a szónoki emelvény közelében.

Öt másik orvos ült már ott. Adam minden erővel arra összpontosított, hogy ne feledje, a keresztneve Stuart, s így bemutatkozáskor csak két társa nevét jegyezte meg: az egyik Ted volt, a másik Archibald.

A beszélgetés szinte kizárólag orvosi természetű volt, bár inkább a szakma anyagi kérdéseiről folyt a szó, mintsem gyógyításról.

Adam keveset szólt, kavargott a gyomra. Mihelyt lehetett, intett a hajópincérnek, vigye el tányérját; álmélkodott, hogyan lehetséges, hogy a többiek ügyet se vetnek a hajó mozgására. A kávé fölszolgálása után magas, sötét hajú férfi lépett a szónoki emelvényre.

– Helló, helló – próbálgatta a mikrofont. – A nevem Raymond Powell, én vagyok az önök hivatalos házigazdája a Gy.B.E. részéről. Isten hozta önöket az Arolen Gyógyszergyár orvosi konferencia-hajóján.

A társalgás félbeszakadt, a figyelem a pódium felé fordult. Powell jellegzetes üdvözlőbeszédet tartott, majd átadta a mikrofont dr. Goddardnak, a voltaképpeni orvosi program felelősének.

Amikor Goddard a mondókája végéhez ért, ismét Powell lépett a mikrofonhoz: – Most pedig meglepetéssel szolgálunk. Hogy mindenki jól mulasson, hadd mutatom be a karibi táncosokat.

A szónoki emelvény két oldalán fölpattantak az ajtók, és tizenkét hiányos öltözékű táncos libegett be. Adam csak két férfit látott köztük. A többi mind szokatlan szépségű fiatal lány volt. A táncosok mögött rockzenekar, elektromos gitárokkal. Tagjai gyorsan bekapcsolták hangfalaikat a dobogón.

Adam megfigyelte, hogy amíg a lányok a közönséget bűvölték, Powell és Goddard félrehúzódva állt, mintha méregetnék, milyen hatással vannak a táncosok a közismerten tartózkodó orvostársaságra. Adam figyelme néhány perc múlva egy különlegesen vonzó barna lány felé fordult. A lánynak

keskeny csípője volt, és feszes, magasan ülő melle. Csak egy pillanatra kapta el Adam tekintetét, de Adam megesküdött volna rá, hogy rákacsintott. Adamot azonban cserbenhagyta a gyomra, s az előadás közben kelletlenül bár, de úgy döntött, jobb lesz kilátogatni a fedélzetre.

Mentegetőzve törtetett át a zajongó tömegen, mind gyorsabban, csak hogy kinn legyen már. Alighogy elérte a séta-fedélzet korlátját, gyomra felfordult, s ő kiadta magából a vacsorát. Majd körülnézett, látta-e valaki. Hál' istennek senki nem volt a fedélzeten. Szemügyre vette inge elejét. Tiszta. Adam megkönnyebbülten indult előre, szemben a széllel. Még nem volt kedve visszamenni.

Néhány perc múlva valamivel jobban érezte magát, és amikor elért az utasok számára tilosnak nyilvánított átjáróhoz, egyszerűen benyitott, és tovább ment. A hajónak ezen a részén gyérebb volt a világítás, a padló fénytelen, csupasz szürke. Egészen a hajó orráig ment, letekintett a kötelek és láncok halmaira. A tenger csapkodott-kavargott kétfelől. A csillagos ég borult fölébe.

Hirtelen kéz csapódott Adam vállára.

– Itt tilos tartózkodni – mondta egy spanyolos kiejtésű férfi.

– Elnézést – felelte Adam idegesen, s a férfi vonásait igyekezett kivenni a félhomályban. – Ez az első hajóutam, s csak kószáltam. Nem lehetne meglátogatni a parancsnoki hidat?

– Részeg?

– Én? – hökkent meg Adam. – Nem. Semmi bajom.

– Ne vegye sértésnek – mondta a férfi –, de rossz tapasztalataink voltak a múltban egyes utasokkal. A kapitány épp odafenn van a hídon. Megkérdem, fölengedi-e.

Megkérdezte Adam nevét, majd éppoly hirtelen eltűnt, mint ahogy az előbb ott termett. Egy pillanat múlva lekiáltott egy hang, és fölinvitálta. Létra vitt föl a jobb oldali hídra.

Adam odébb ment, s egy lépcsőre talált. Úgy gondolta, hajón a létra és a lépcső ugyanaz. Odafenn a spanyol akcentusú férfi nyitva tartotta a híd ajtaját.

Benn vörösen fénylettek a műszerek, s ettől szürrealisztikus hangulatot kapott a helyiség. A kormánykeréknél álló férfi ügyet se vetett Adamra, de egy másik férfi fölállt, és Eric Nordstrom kapitányként mutatkozott be. Fiatalabbnak látszott, mint amire Adam számított, s kezdetben kissé gyanakvóan fogadta Adam kérését: – José azt mondja, ez az első hajóútja, dr. Smyth.

– Így igaz – mondta Adam nyugtalanul, mert közben eszébe jutott, hogy Smyth részt vett már egy Arolen-hajóúton. A kapitány nem szólt, Adam megkérdezte: – Ki a hajó tulajdonosa?

– Nem tudom bizonyosan – felelte Nordstrom. – A legénység egy Infomed nevű társaság alkalmazottja. Hogy övék-e a hajó, vagy csak bérlik, azt végképp nem tudom.

– Jó munkaadó az Infomed?

Nordstrom kapitány vállat vont: – Mindig idejében megkapjuk a fizetési csekkjeinket. Elég unalmas újra meg újra ugyanazon az útvonalon haladni, s ezzel a legénységgel a társas életnek is megvannak a maga határai.

– Nem ismerkednek össze az utasokkal? – kérdezte Adam.

– Soha – felelte Nordstrom kapitány. – Az Infomed szigorúan tiltja a bizalmaskodást az utasok és a hajólegénysége között. Hosszú ideje ön az első, aki idejött hozzám a hídra. Volt néhány rossz tapasztalatunk lerészegedett utasokkal.

Adam bólintott. Ha az az alkoholmennyiség a jellemző, melyet az orvosok ma este elfogyasztottak, akkor ez nem semmi.

Most, hogy nem érezte a szellőt, újra zavarni kezdte a hajó himbálódzása, s elhatározta, elbúcsúzik.

– José, kísérd vissza dr. Smytht az utastérbe – szólt Nordstrom kapitány.

José sietősen kalauzolta ki Adamot az ajtón. Lement a meredek létrán, a hajó mozgására ügyet se vetett. Adam követte, de jóval óvatosabban.

– Egy szép napon hozzászokik majd a lába a hajóhoz – nevetett José.

Adam nem nagyon hitte.

Míg kifelé tartottak, José néhány technikai részletet mondott el a hajóról. Adam kötelességtudón bólogatott, de a legtöbb adat nyomban kiment a fejéből. A lánchoz érve José tétovázott, toporgott. A jobb világításban Adam láthatta arcát, amelyet hatalmas bajusz díszített.

– Dr. Smyth… – kezdte José. – Megtenne-e nekem egy szívességet?

– Mire gondol? – kérdezte gyanakvón Adam. A kapitány szavai szerint a legénységnek és az utasoknak nem szabad keveredniök, Adam pedig nem akart bajba keveredni. Másfelől: nem árt, ha van egy jó embere a legénység tagjai között, még kapóra jöhet.

– A hajó boltjában árulnak cigarettát – mondta José. – Ha odaadom a pénzt, vásárolna nekem?

– És miért nem veheti meg magának? – kérdezte Adam.

– Nem szabad túlmennünk ezen az ajtón.

Adam latolgatta a kérést. Igazán eléggé ártalmatlan: – Hány csomaggal kér?

– Amennyit csak kap ennyiért. – José a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy ötvendollárost.

Adam egyszeriben úgy érezte, hogy José kérése talán nem is olyan ártatlan. José alighanem kis feketepiacot működtet a hajón.

– Hadd kezdjem tíz dollár értékű cigarettával – mondta Adam.

José gyorsan tízesre cserélte ki az ötvenest.

Adam elvette a pénzt, és megbeszélte Joséval, hogy másnap tizenegykor találkoznak ugyanott. Emlékezett rá, hogy erre az időpontra kávészünetet terveztek. José szélesen elmosolyodott, foga élénken fehérlett a bajsza alól.

Adam mélyeket szippantott a tengeri levegőből, majd bement, és a hálófülkéje felé indult.

Tizenharmadik fejezet

Adam hallotta, hogy egy hang dr. Smytht szólítja, de nem kapcsolt. A névnek semmi köze őhozzá, és semmi kedve megmoccanni. Ekkor valaki megragadta a karját, s ő nagy erőfeszítéssel fölnyitotta a szemét.

– A szemüvegem – szólt Adam, és meglepte, hogy akadozik a nyelve.

Lassan, óvatosan ült ki priccse szélére, és körbetapogatott az éjjeliasztalkán. Kezével óvatlanul meglökte a szemüveget, s az a padlóra pottyant. Míg lehajolt érte, hirtelen eszébe jutott, hogy ő a Mr. Smyth.

A hajópincér vízzel telt poharat nyújtott át. – Köszönöm – mondta értetlenül Adam.

Ekkor a hajópincér újabb sárga kapszulát tartott elébe. Adam habozás nélkül elvette, és szájába rakta. De akárcsak tegnap, most se nyelte le, csak egy korty vizet ivott.

A hajópincér elégedetten vette el a poharat, és kiment a fürdőszobába. Adam kiköpte a kapszulát.

– Bocsásson meg, mik ezek a sárga kapszulák? – kiáltotta, most már tisztább volt a beszéde.

– Arra valók, hogy önt megnyugtassák – felelte a hajósinas azzal a furcsa, gépies hangjával.

– De hát én nyugodt vagyok. Talán kicsit tengeribeteg, de nyugodt. Nem lenne jobb, ha a gyomromra adna valamit?

– A sárga gyógyszerek arra valók, hogy nyugodtabbá tegyék és fokozzák a fogékonyságát – mondta a hajópincér, és már nyitotta is az ajtót.

– A fogékonyságomat… mire? – kiáltott utána Adam.

– Az instrukciókra – húzta be maga után az ajtót a hajópincér.

Adam szokatlanul fáradtan és elgyöngülten kelt fel. Sohanem hitte volna, hogy a tengeribetegség ennyire kikészíti az embert. Nagy nehezen kiment a fürdőszobába, lezuhanyozott, felöltözött, még mindig a hajópincér válaszán töprengett.

Míg reggelizni indult, elhatározta, megnézi, Alan fölkelt-e már. Ezúttal kopogás helyett már csak elfordította az ajtógombot, s az ajtó kinyílt.

Alan még mindig ott hevert az ágyon, csukott szemmel, mélyen és egyenletesen lélegzett.

– Alan – szólt rá Adam. Alan lassan, pislogva kinyitotta a szemét, de nyomban be is hunyta újra. Adam odahajolt, és gyöngéden fölemelte Alan szemhéját. Kezdetben csak a szemefehérjét látta, de azután megjelent a szaruhártya is, és mintha már élesedett volna a tekintet.

– Ébredj – szólongatta Adam. Levette kezét Alan szeméről, megragadta a vállát, és ülő helyzetbe húzta.

– Mi a bajod? – kérdezte.

– Semmi – felelte Alan, monoton hangja a hajósinaséra emlékeztetett. – Csak fáradt vagyok. Hagyjál aludni.

Hátrahanyatlott, de Adam elkapta.

– Mondd csak, hogy hívnak?

– Alan Jackson.

– Hol vagy?

– Egy Arolen-hajóúton. – Alan teljesen színtelen hanghordozással beszélt.

– Milyen hónap van?

– Június – felelte Alan.

– Emeld föl a jobb kezed – szólt Adam.

Alan engedelmesen fölemelte a jobb kezét. Olyan volt, mint egy automata, vagy mint egy erős nyugtatók hatása alatt álló beteg. Adamot leginkább a kényszeres mozgászavarban szenvedő páciensére emlékeztette. Amikor az az ember bekerült a kórházba, annyira tele volt drogokkal, hogy éjjel-nappal aludt, bár amikor fölkeltették, tudta, hol van és mennyi az idő.

Adam elengedte Alant, s az visszaroskadt ágyára. Figyelte egy-két percig, azután visszatért saját hálófülkéjébe. Most félt először igazán. Alant elkábították. Semmi kétség.

A sárga kapszula nyilvánvalóan valami nyugtató. Adamnak azon nyomban eszébe jutott, mennyire álmos volt, amikor a hajópincér fölkeltette. Ő akkor a tengeribetegség utóhatásának tulajdonította állapotát – de talán ő is el volt kábítva. Hogyan történhetett? Ő nem vette be a sárga kapszulát és azt a keveset, amit vacsorára evett, nyomban kihányta. Talán a víz.

Kiment a fürdőszobába, megtöltötte a poharát. Nem volt szaga a víznek. Óvatosan megkóstolta. Vegyszeres mellékíze volt, de ezt a klórozás is okozhatja. Kiöntötte a lefolyóba, és elindult reggelizni.

Az ebédlőben már nyoma se volt az előző esti zajos partinak. A helyiség közepén büféasztal állt, bőséges és vonzó választékkal. Az emberek

sorakoztak, türelmesen vártak sorukra. Adam az asztalok közt járkált, Nedet és Clairt kereste, de nem látta őket.

Gyomra jobban lett, sőt éhség fogta el. Csak az volt a baj, hogy most, mire megjött az étvágya, már nem mert enni. Szemrevételezte a büfét. A szokásos kínálat, rántotta, szalonna, felvágott, péksütemények. Majd meglátott valami mégjobbat: nagy kosár gyümölcsöt.

A hámozatlan gyümölcs nem lehet káros, gondolta, kivett néhány banánt, két narancsot és grape-fruitot, majd elindult egy üres asztalhoz. Mihelyt leült, megjelent Ned és Clair. Adam intett nekik, ők pedig odamentek. Mindjárt leülnek hozzá, mondták.

Adam nézte őket, amint elindultak a büfé előtti sorhoz. Fáradtnak látszottak, s amikor leültek, kevés ennivaló volt a tányérjukon. Nem értette. Ha a drog az ételben és a vízben van, akkor ők meg a többiek miért nem hevernek a szobájukban, mint Alan? Talán a sárga tabletta az oka. Talán csak azok az utasok kapnak drogot, akik másodszor vesznek részt a hajóúton. Talán a két dolog kombinációja okozza: a kapszuláé meg azé, amit az ételbe raknak.

– Jókora buli volt ez a tegnap esti – szakította félbe Ned Adam gondolatait.

Adam bólintott.

– Kimerült vagyok – mondta Clair. – Nem is hittem, hogy olyan sokat ittam, amennyit, úgy látszik, mégiscsak megittam. Úgy aludtam, mint akit fejbe vertek.

– Én is – mondta Ned. – Nyilván a sós levegő okozza. Adam azon volt, hogy könnyedén csengjen a hangja: – Kaptatok valami sárga kapszulát tengeribetegség ellen?

– Én nem – kortyolt kávéjába Ned. Clairre nézett.

– Én se – mondta a nő. – Miért kérdi?

– Mert keresek valami szert émelygés ellen. Csak azt akartam tudni… – elhallgatott, nem akarta fölléleszteni a gyanakvásukat. Ha olyasmit hoz szóba, hogy itt kábítják az orvosokat, ezek még azt hiszik, megbolondult. Ned és Clair némán itták a kávéjukat. Nyilvánvaló volt, hogy nincsenek túl jól.

Reggeli után Adam beállított a hajó üzletébe. Frissen érkezett Dramaminjuk volt és szédülés elleni tapaszuk. Vitt néhány tapaszt meg tíz dollárért Marlborót Josénak.

Kabinjában ismét talált egy sárga kapszulát és egy pohár vizet az éjjeliasztalon. Ezúttal mindkettőt lehúzta a vécén.

Az aznap délelőtti első előadást a nagy előadóteremben rendezték. Egy kolumbiai patológus tartotta, és elképesztően unalmas volt. Adam észrevette, hogy sok orvos szundikál – vajon unalmukban, vagy drog hatására? A második előadást dr. Goddard tartotta, az jóval érdekesebb volt. Sokan újra kiegyenesedtek székükben. Goddard egy újabb kísérletet ismertetett, amely

szerint a felnőtt szervezet nem veti ki magából a beléje injektált magzati szöveteket. Abból indultak ki, hogy a magzati szövetnek még nincs olyan erős antigén hatása, amely ellenanyag-termelődést váltana ki. Ennek hatalmas gyógyászati lehetősége van. Csupán egyetlen forradalmi újdonság a sok közül: sziget-sejtek újratelepítése a cukorbetegek hasnyálmirigyébe.

Adam a kávészünet alatt visszament a kabinjába, fogta a Marlboro-kartonokat, és fölment a séta-fedélzetre. Megvárta, míg senki sincs a közelben, majd hátrament az elzárólánchoz, és bement az ajtón. José már várta. Vászonzsák volt a vállán, s a kartonok egy szemvillanás alatt eltűntek benne. Ez az ember legalább nincs elkábítva, gondolta Adam, és visszaadta José tízdollárosát.

A matróz zavartan szemlélte a bankjegyet, azt hitte, talán valami baj van vele.

– Olyan üzletet ajánlok, amit nem utasíthat vissza – mondta Adam. – Hozok magának cigarettát, ha maga hoz nekem ennivalót és vizet.

José szemöldöke fölszaladt: – Mi a baj a koszttal odaát? Azt hittem, csuda előkelő kaja.

– Az alkuhoz tartozik, hogy nincs kérdezősködés – mondta Adam. – Én nem kérdem, mit művel ilyen sok cigarettával, maga nem kérdi, mit csinálok az ennivalóval.

– Helyes – mondta José. – Mikor akar újra találkozni?

José hátrapillantott, aztán megkérte Adamot, jöjjön vele. Előre mentek egy válaszfalajtóig, José kinyitotta. Mikor meggyőződött róla, hogy egyedül vannak, bevezette Adamot a kabinjába, a hajó belsejében. Olyan volt, akár egy börtönzárka. Volt benne zuhanyozó és vécé, de ajtó nélkül, s a levegő verítéktől és állott dohánybűztől volt sűrű.

José megkérte Adamot, helyezze magát kényelembe, és jót mulatott a saját viccén, míg kiment. Adam megnézte a priccset, és letelepedett.

A tengerész öt percen belül visszatért egy élelemmel teli papírzacskóval, volt benne kenyér, sajt, gyümölcs és gyümölcslé. Átadta a csomagot Adamnak, aki egy üres tartályra mutatott a szoba sarkában, és megkérte Josét, töltse meg a csapból.

– Ugyanolyan vizük van, mint a hajó többi részén? – kérdezte Adam.

– Nem tudom – felelte José. – Nem vagyok szerelő. – Kinyitotta az ajtót, és kilesett. – Vigyáznunk kell. Van, akinek nem tetszene, hogy mi itt üzletelünk.

Adam megértette a célzást, és visszaosont a kabinjába, kinyitotta bőröndjét, és belerejtette az ennivalót. A két gyümölcslét berakta a szekrényébe, s letakarta egy szennyes inggel. Megnézte az óráját: máris elkésett a harmadik előadásról, sietett vissza.

*

Jennifer egy vizsgálóasztalon feküdt a Julian-klinikán, és csodálkozott önnön nyugalmán. Sokkal könnyebb volt eldönteni, hogy megismételtesse-e a genetikai vizsgálatot vagy sem, mint megint bemenni a kórházba. Dr. Vandermer korai időpontra osztotta be, Jennifer anyjával várta az orvos érkezését. Az nem váratta őket soká, de olyan nyúzott volt a képe, hogy Jennifer arra gondolt, a leletek összekeveredése a doktort jobban megviselte, mint őt magát. Vandermernek puffadt volt az arca, beszéde kurta és akadozó, de a vizsgálatot még simábban bonyolította le, mint az előző alkalommal. Jennifer számára csupán az okozott problémát, hogy a tű behatolása után nyomban érezte, hogy megmozdul benne a gyerek. Ettől megrémült, de Vandermer doktor megnyugtatta: ijedségre semmi ok.

Jennifer utána fölült az asztalon: – Gondolom, kérnem se kell, hogy hívjon föl, mihelyt megtud valamit.

– Természetesen – mondta az orvos. – Személyesen lesz gondom rá, hogyan végzi ezt a labor. Igyekezzék megnyugodni és ne szorongjon.

– Megpróbálom – felelte Jennifer. Méltányolta Vandermer figyelmességét, de szerette volna, ha a doktor nem ennyire komoly. Ettől még idegesebb lett, mint volt.

*

Ebédszünetben Adam újabb tíz dollárért vett cigarettát, és bevitte kabinjába. Kifelé jövet megint eszébe jutott, hogy benéz Alanhoz.

Az ajtó most sem volt bezárva, Adam benyitott, de Alan nem volt benn! Benézett a fürdőszobába is, hátha ott esett össze, ám a kabin teljesen üres volt. Adam bizonyos volt benne: az az ember, akit ő reggel olyan állapotban látott, nem lehet még járóképes. De talán javult az állapota, Adam legalábbis remélte, hogy ez a magyarázat. Viszont az is lehetséges, hogy kivitték, s ez elég rémítő lehetőség. Akárhogy is: fontos lenne megtalálni Alant.

Előbb az ebédlőt járta be, azután a napozófedélzetet, ahol szabadtéri grillétteremben hamburgert és hot-dogot szolgáltak fel. Számos utas hevert és aludt a nyugágyakban. Adam átvágott az üres tanácstermeken, majd továbbment a tornateremhez és az orvosi rendelőhöz. Az ajtón tábla: "Sürgős esetekben értesítse a hajópincért."

Adam mindjobban szorongott. Le kell higgadnia, máskülönben feltűnik valakinek, és gyanút kelt. Gondolta, visszamegy az ebédlőbe. Enni nem fog, de majd figyeli a többi doktort.

Mihelyt megtalálta asztalát, észrevette, hogy jobbján az a barna hajú táncosnő ül, akit tegnap este úgy megcsodált. A lány szolid kosztümben volt, s akár utasnak is nézhette volna.

Körülpillantott a helyiségben, s több más táncost is felfedezett. A mellette ülő barna hajú lány megrángatta a kabátujját.

– Heather a nevem – mondta a lány ugyanazon a dallamtalan hangon, amelyet Adam egyre inkább a hajóúttal hozott összefüggésbe. A családnevét nem mondta.

Az asztalnál a többiek az evésre koncentráltak. Adam elé illatos zöldséglevessel teli tálat raktak. Miközben úgy tett, mint aki nekilát az evésnek, Heather őt tüntette ki figyelmével. Adam egyre bólogatott és mosolygott, végül a lány így szólt: – Maga nem eszik valami sokat.

Adam csak turkált az ételben: – Félek a tengeribetegségtől. – Ennél jobb mentség nem jutott eszébe.

– Az ellen jobb enni – mondta Heather. – Bármilyen furcsa, de az üres gyomor sokkal rosszabb.

– Igazán? – szólt kitérőleg Adam. Majd hozzátette: – Maga se evett túl sokat.

Heather fülsértően éles kacajt hallatott: – Így van ez, ha táncos az ember. Mindig vigyáznia kell a vonalaira.

Adam rábólintott. Jennifer révén tudta, hogy a táncosokat megszállottan foglalkoztatja a testsúlyuk.

– Akarja, hogy este felkeressem a kabinjában? – vetette oda olyan könnyedén Heather, mint aki az időjárás felől érdeklődik.

Adam örült, hogy nem evett. Ha épp lett volna valami a szájában, biztosan a torkán akad. Így csak köhécselt, és körülnézett, hallotta-e más is a kérdést, ám a többi vendég egyre csak a fejét tömte szótlanul. Adam Heatherhez fordult. Bármily furcsa is a lány hangja, az biztos, hogy nincs elkábítva. Adam elhatározta, hogy végig játssza a játékot. A lánytól nyilván választ kap majd néhány kérdésére ezzel a mind furcsább hajóúttal kapcsolatban.

– Jöjjön az utolsó fellépése után – suttogta.

– Tizenegyre a kabinjában leszek – ígérte lelkesen a lány.

Adam vérvörös lett. A többi vendég szerencsére semmit se vett észre. Adam kurta mosollyal búcsút intett a lánynak.

Lement a kabinjába, és sietve evett José kenyeréből és sajtjából. A délutáni előadáson egyre több üres széket látott. Alannak se híre, se hamva, Nedet és Clairt viszont később megtalálta. Rámosolyogtak, de nagyon keveset szóltak, s Adamban fölmerült, hogy mindketten enyhe idegnyugtatókat kapnak. A harmadik előadásnál már jó sokan elbóbiskoltak; Adam biztos volt benne, hogy nemcsak unalmukban.

Négykor kiment, fölkereste Josét. Talán a tengerésznek lesz valami elképzelése róla, hol rejtőzhet Alan.

– Beszélni akarok magával – közölte Adam, amikor José átengedte a záróláncon.

– Mi a baj?

– Semmi. Csak néhány kérdést szeretnék föltenni.

José hátravezette a kabinjához, és becsukta az ajtót. Hosszúkás szekrényből két poharat vett elő, és egy üveg sötét rumot. Adam nem kért, de José mégis telitöltötte mindkét poharat. – Mi a hézag? – kérdezte.

– Ismeri az egész hajót? – érdeklődött Adam.

José egyetlen korttyal kiitta a rumját: – Nem én – felelte, és keze fejével megtörülte a száját. – Nem az egészet. Azt a részt nem láttam, ahol azok a fehér zakós faszik laknak.

– Azt hittem, itt alszanak, ahol a legénység – mondta Adam.

– Megbolondult? – kérdezte José. – Mi sose látjuk azokat a lökött alakokat. Azoknak a C fedélzeten vannak a kabinjaik.

– Az merre van? Azt hittem, a B a legalacsonyabb fedélköz.

José fölemelte a másik poharat: – Biztosan nem kér rumot?

Adam a fejét rázta.

– A hajósinasok részlegéhez vezető lépcső az utasok szállásánál van – kortyolgatta a második pohár rumot José. – Csak azért tudom, mert valamelyik nap, amíg a kikötőben voltunk, odamentem ennivalót keresni. Sajnos elkaptak, és kis híján az állásomba került. De mit törődik maga azokkal az ipsékkel?

– Azért kérdezősködöm – magyarázta Adam –, mert a mellettem lévő szoba lakója alighanem eltűnt. Kezdetben betegnek látszott, most pedig se híre, se hamva.

– Nézte már a gyengélkedőben? – kérdezte José. – Az egyik matróztól hallottam, hogy tökéletesen fölszerelt kórházuk van. Onnan tudta, hogy ő segített a hajóra hordani a berendezést.

– S ez merre van?

– A B fedélközben – mondta José. – Az orvosi rendelőnél.

Adam magához vette az ennivalót, amit José összecsomagolt. A gyengélkedőben talán megleli Alant.

– Hoz még cigarettát? – kérdezte José.

– Hogyne – felelte Adam. – Holnap délelőtt. Ugyanebben az időpontban.

– Remek. Hadd nézem meg a folyosót. – Letette a poharát, és már nyitni akarta az ajtót.

– Csak még egy kérdést – szólt Adam. – Tud valamit a táncosnőkről?

José szélesen rávigyorgott Adamra: – Nem annyit, amennyit szeretnék.

– Ezek prostituáltak? – érdeklődött Adam, gondolta, jobb ha tudja, még Heather látogatása előtt.

José nevetve rázta a fejét: – Nem, egyetemista lányok, ezzel a munkával keresnek külön pénzt. Miféle kérdés ez?

– Szokta látni őket? – kérdezte Adam.

– Bár látnám őket. Ide figyeljen, minket nem engednek keveredni azokkal a mukikkal, akik a hajóutat irányítják. Egy évvel ezelőtt láttam az egyik ilyen lányt a Puerto Ricó-i strandon. Megpróbálkoztam vele, de nem bukott rám. Jó részeg voltam, és megpróbáltam elkapni. Akkor vettem észre, hogy parókát hord. Lejött, s a feje kopaszra volt nyírva. A halántékán nagy kerek sebhelyek. Nekem senki ne mondja, hogy ez nem fura dolog.

– Mi történt azzal a lánnyal? – kérdezte Adam.

– Sosem tudtam meg – felelte José. – Tökön rúgott, mire egyszeriben elmúlt a harci kedvem.

– Micsoda utazás! – vette föl csomagját Adam.

– Mi a csuda? – kérdezte José. – Hát nem érzi pompásan magát?

*

Megszólalt a telefon, és Jennifer megérezte, hogy Vandermer doktor keresi. Hallotta anyja hangját, aki fölvette a hallgatót, majd pár pillanat múlva fölsikoltott. Jennifer ebben a pillanatban már biztosra tudta. Még mielőtt anyja szólította, elindult lefelé. A konyhában Mrs. Carson szó nélkül átadta neki a kagylót.

– Üdvözlöm, doktor úr – szólt Jennifer, és uralkodott a hangján.

– Üdvözlöm, Jennifer. – Hosszú szünet következett. – Sajnos, rossz hírem van.

– Tartottam tőle. – Érezte, hogy Vandermer küszködve keresi a helyes szavakat.

– Ennek a méhcsapolásnak az eredménye egyértelműen pozitív. Ezúttal magam ügyeltem a magzatvízre. Tévedés kizárva. Ugyanaz a súlyos kromoszóma-rendellenesség. Voltaképp nem is cserélődtek össze a minták eredetileg. Sajnos a Down-kór mellett az ön magzatának nemi szervén rendkívül súlyos fejlődési rendellenesség is föllelhető.

– Uramisten – szólt Jennifer. – Iszonyat.

– Bizony az – helyeselt Vandermer. – Ide figyeljen: ha tenni akarunk valamit, azt igen gyorsan kell tennünk.

– Egyetértek. Alaposan átgondoltam, és abortuszt szeretnék. Minél hamarabb.

– Ebben az esetben elintézem holnapra.

– Köszönöm, doktor úr – mondta Jennifer, és letette a hallgatót.

Mrs. Carson átkarolta a lányát: – Tudom, mit érzel, de szerintem igazad van.

– Tudom. Csak beszélni szeretnék Adammal.

Mrs. Carson ajka mérgesen megrándult. – Anya, Adam a férjem, és nem akarom a tudta nélkül elvetetni.

– Hát, drágám, ahogy gondolod. – Anyja kiment a konyhából, és fölment az emeletre, alighanem azért, hogy Adamról panaszkodjék férjének a másik telefonon.

Mihelyt Jennifer magára maradt, föltárcsázta a lakást, hátha Adam hazaért már. Hússzor csengette ki, mielőtt letette, majd a tudakozót hívta, hogy megtudja az Arolen Gyógyszergyár számát a New Jersey állambeli Montclairben. Amikor a házi központ jelentkezett, Clarence McGuire-t kérte. Kiabálnia kellett a titkárnővel, míg végre kapcsolták.

– Hogy van, Mrs. Schonberg? – kérdezte McGuire, amikor végre jelentkezett.

– Nem valami jól – felelte tartózkodón Jennifer. – Szeretném tudni, hol a férjem.

– Sajnálom, de magam se tudom. Betelefonált, és azt mondta, családi okokból el kell utaznia.

– Ugye nem hazudik nekem? – kérdezte Jennifer. – Azt hittem, maga küldte el Puerto Ricóba.

– Visszautasította az ajánlatunkat – mondta McGuire. – És semmi okom, hogy hazudjam magának.

Jennifer letette, egészen összezavarodott. Annyira bizonyos volt benne, hogy Adam az Arolen megbízásából utazik, csak nem akarja elárulni, hogy nehezére esett bármi egyéb lehetőséget számításbavenni. Hirtelen indíttatásból fölhívta Adam apját.

– Elnézést, hogy zavarom, Mr. Schonberg – kezdte Jennifer, aki még sosem hívta fel apósát –, de Adamot keresem, és azt gondoltam, talán ön tudja, merre jár.

– Halvány sejtelmem sincs – felelte dr. Schonberg –, s ezt leginkább magának kellene tudnia.

Anyja visszament a konyhába, s Jennifer letette a telefont. Az asszony nyilván kihallgatta a McGuire-rel folytatott beszélgetését. – Jobb, ha ezt el se mondod apádnak – mondta. – Amúgy is biztos benne, hogy Adamnak valami nőügye van.

*

Adam ideges volt. Hatkor kapott egy újabb sárga kapszulát, s a hajópincérek figyelték a vacsoránál. Félt: észreveszik, hogy nem veti alá magát a kezelésnek, ezért az asztalkendőjébe rejtette az ételt, hogy úgy lássék, mintha enne. Mihelyt lehetett, kiment az étteremből. Míg visszafelé tartott hálófülkéjébe, megnézte magának a gyengélkedőt. Nagyszerű intézmény volt, teljesen felszerelt műtővel és fényűző radiológiai berendezésekkel. Páciensek azonban nem voltak a kis kórházban.

Alan ajtaja előtt elhaladtában kinyitotta az ajtót, arra számított, hogy üres kabint talál. Meglepetésére az ágyban találta Alant, nagyjából ugyanabban az állapotban, mint eltűnése előtt. Adam fölkeltette. Alan tudta, hol van, de szívósan bizonykodott, hogy nem hagyta el a szobáját. Adam visszafektette az ágyra, és hazatért a kabinjába.

New York biztonságában még milyen jó ötletnek látszott ez a hajóút, hogy kiderítse, miért változtatta meg álláspontját dr. Vandermer a Pregdolennel kapcsolatban. Most azonban másra sem vágyott, mint hogy épségben hazakeveredjen a feleségéhez. Emlékezett még rá, hogy valaki azt magyarázta neki: az Arolen épp azért küldi hajóútra az orvosokat, hogy távol tartsa őket szokásos gondjaiktól. De hogy drogokkal kábítják őket, míg azt se tudják, mit csinálnak – ez több, mint különös. Ez rémületes.

Megkopogtatták ajtaját, s ettől felszökött a pulzusa. Remélte, hogy nem a kifejezéstelen arcú hajópincér jön újabb gyógyszerrel.

– Úristen – sóhajtott föl Adam, amint meglátta, hogy Heather az, a barna hajú táncosnő.

– Úgy örülök, hogy elengedték az utolsó fellépést – mondta a lány, bejött, és körülnézett a kis fülkében. Átlátszó blúz volt rajta, és olyan rövid szoknya, hogy annál kurtábbat Adam még sosem látott. Pompás volt az alakja. Elment az eszem, gondolta Adam, nem tudta a szemét levenni róla. Hogy a csudába magyarázza majd meg ezt a jelenetet Jennifernek?

– Üljön le, Heather, hadd beszélgessünk.

Heather abbahagyta kis körtáncát a szobácskában. – Szívesen – mondta, és lehuppant az ágyra Adam mellé, combját Adam lábszárához nyomta. Két szapora rántással magas sarkú cipőjét a szoba túlfelébe rúgta.

– Miről szeretne beszélgetni?

– Magáról – felelte Adam, nehezére esett, hogy levegye tekintetét a lány szép ívű melléről.

– Szívesebben beszélgetnék magáról – karolta át Adam nyakát a lány.

– Ezt mondta az ebédnél – tolta el magától szelíden Adam –, de én csakugyan kíváncsi vagyok magára.

– Nincs sok mesélnivalóm – kellette magát Heather.

– Ide figyeljen, ez nem mindennapi állás egy fiatal lány számára. Hogyan csöppent bele?

Heather nem válaszolt. Adam kezdetben azt hitte, gondolkodik, de a lány mintha transzban lett volna.

– Heather? – szólongatta Adam, és kezét a lány szeme előtt mozgatta.

– Igen – pislogott a lány.

– Kérdeztem valamit.

– Ja igen. Hogyan kerültem a "Fjord"-ra? Hát ennek hosszú a története. Titkárnő voltam az Arolen Gyógyszergyárban New Jersey-ben. Elégedettek voltak velem, és állást kínáltak a Puerto Ricó-i Infomednél. Titkárnőként kezdtem ott is, de megtudták, hogy szívesen táncolok, így kaptam ezt a munkát.

Ez megmagyarázza a táncot – gondolta Adam –, de a prostitúciót nem, feltéve, hogy a lány csakugyan prostituált. Adam hajlandó volt megelőlegezni neki a bizalmat.

– Jól érzi magát a hajóúton? – váltott témát Heather.

– Csodálatosan – felelte Adam.

– Én majd még szebbé teszem – fogadkozott Heather. – De előbb még ajándékom van a maga számára.

– Csak nem.

– Ne mozduljon. – Fölkelt, az íróasztalon hagyott kis táskájáért ment. Majd megfordult, és Adam két újabb sárga kapszulát látott a kezében. Rátört a pánik.

– Ideadná a gyümölcslét a szekrényemből? – kérdezte Adam. – Nem állhatom ezt a vizet.

– Szívesen – felelte jóindulatúan Heather. Lerakta a tablettákat az íróasztalra, és elővette a gyümölcslét. Levágta a karton tetejét, és átadta Adamnak, aki markába vette a tablettákat, és az ágy mögé hajította őket, amíg a lány visszatette a gyümölcslevet.

– Most pedig igazán élvezetessé teszem az utazásodat – ült az ölébe Heather.

– Várj csak egy percig – kerülte el a lány ajkát Adam. – Mi volt az a kapszula, amit adtál?

– Arra való, hogy jobban élvezd – felelte Heather. – Hogy megnyugodj és megfeledkezz a gondjaidról.

– Te is ezt szeded?

– Nem – kacagott éles hangon Heather. – Nekem nincsenek gondjaim.

– És miből gondolod, hogy nekem vannak?

– Minden orvosnak vannak gondjai – felelte Heather. – Te minden orvost fölkeresel? – kérdezte Adam. – Te, meg a többi táncosnők?

– Nem – felelte Heather. – Csak akiket Mr. Powell és dr. Goddard kijelöl a számunkra.

– És engem ők jelöltek ki?

Heather bólintott.

– Nem tudod, miért?

– Mert nem lazítottál eléggé – mondta ingerülten a lány. – Nem tetszem neked?

– De, nagyon – felelte Adam, lehajolt, és megcsókolta, közben a haja szélét tapogatta, hogy lássa, parókát hord-e. Nem hordott, de amint a lány halántéka fölött simogatta a bőrt, érdes vonalakat tapintott.

– Szeretnék kérdezni valamit, Heather. Ezek hegek?

– Nem hiszem – felelte méltatlankodva Heather. – Hol?

– A halántékodnál – felelte Adam. Gyöngéden elfordította a lány fejét, és szétválasztotta a haját, hogy lássa. Kis hegek voltak, úgy centiméternyiek, olyanok, amilyennek José mesélte.

Heather kitapogatta. Azután megvonta a vállát.

– Fogalmad sincs, hogyan szerezted ezeket? – kérdezte Adam.

– Nem. Mi több: nem is érdekel.

– Sajnálom, hogy nem vagyok valami szórakoztató – mondta Adam. – Azt hiszem; túlságosan is kilazítottam.

Heather arcán csalódottság jelent meg: – Talán várnom kellett volna a kapszulákkal.

– Elégedett lesz-e Mr. Powell, ha végre megfeledkezem minden gondom-bajomról? – kérdezte Adam.

Heather bólintott, és gyöngéden simogatta Adam vállát.

– Miért törődik Mr. Powell azzal, hogy föloldódom-e? – kérdezte Adam.

– Azért, hogy bemehess az instrukciós helyiségbe – mondta Heather.

Adam a lányra bámult. Az észrevette a tekintetét, és gyorsan hozzátette: – Biztos vagy benne, hogy teljesen feloldódtál?

– Egészen biztos – felelte Adam. – Tudod-e, hol van az az instrukciós helyiség?

– Természetesen. Sőt oda kell vigyelek. De csak ha már készen állsz rá.

– Sosem voltam még oldottabb – engedte le karját Adam. – Akár máris magaddal vihetsz.

Heather válasz helyett ismét transzba esett. Pár perc múlva úgy vette föl a beszélgetés fonalát, mint aki nem is tud a szünetről: – Bevihetnélek az instrukciós helyiségbe, ha bevennél még egy tablettát. Gondoskodnom kell róla, hogy elaludj.

– Add csak ide – szólt Adam. – Alig tudom már nyitva tartani a szemem.

Heathert becsapni meglepően könnyűnek bizonyult. Akárcsak a hajópincér, a lány is szinte gyermekien megbízott benne. Adam hanyatt dőlt, és lehunyta a szemét. Heather tíz perc múlva talpra segítette, és az ajtóhoz kísérte. A főlépcsőhöz mentek, föl a főfedélzetre és be az étterembe. Az ajtó mögött raktár volt abroszokkal, edénnyel, tálcákkal. Jobbra ajtó vezetett egy lépcsőhöz, amely mélyen a hajó gyomrába vezetett. Adam úgy sejtette, ez visz a C fedélközbe.

Lefelé haladtukban néhány hajóinas jött velük szemben. Adam igyekezett elkerülni a tekintetüket. Nem akarta, hogy észrevegyék: csak tetteti kábultságát.

Leértek a lépcső aljára, végighaladtak egy hosszú folyosón, két szárnyas ajtóhoz értek.

– Stuart Smyth – közölte Heather a bejáratot őrző hajóinassal. – Ismétlő.

– 47-es pad – nyújtott át valami hitelkártyaszerűséget Heathernek a hajóinas. A lány és Adam belépett. Mihelyt Adam szeme hozzászokott a sötétséghez, megállapította: olyanféle helyiségben van, mint egy mozielőcsarnok. Átlesett a mellmagasságig érő választófalon, s filmvetítővásznat látott. Zajt nem hallott, de mintha orvosok ültek volna ott a sötétben.

Egy hajóinas elvette a kártyát Heathertől, szó nélkül karon ragadta Adamot, és behúzta a mozihelyiségbe. Adam még a sötétben is jól látta, hogy az ülések különböznek egy normális mozinézőtér üléseitől. Miniatűr villamosszékekhez hasonlítottak, elektródák és szíjak miriádjaival. Tizenöt-húsz ülés volt minden sorban, és húsznál is több a sor.

A hajóinas kínos – erősen szorította Adam karját, s végigvezette az ülések közti középfolyosón. Adam döbbenten látta, hogy az orvosok teljesen meztelenek, s bőrszíjakkal vannak az ülésekhez erősítve. Fülhallgatóval ellátott sisakot viselnek, és stimulátorként felszíni elektródákat. Valamennyien kábultak a drogoktól, s akárcsak Alan, az alvás és ébrenlét határán. Testük körül további huzalok tekeregtek, tű-elektródákkal az idegvégződéseikhez erősítve.

A hajóinas megállt egy üres ülésnél az első sorban. Ezután belehelyezte a kártyát a szék oldalán lévő résbe és igazgatni kezdte a huzalokat.

Adam szinte lélegezni se mert. Úgy érezte magát, mint aki egy horrorfilmbe csöppent. Fölpillantott a hatalmas vászonra, s a képen egy orvost látott, aki páciensének idegen gyártmányú orvosságot nyújt át. Abban a pillanatban, hogy a gyógyszer neve a vásznon felvillant, az orvos arca összerándult a fájdalomtól, és elhajította a dobozt. Ugyanakkor hátborzongató üvöltést hallattak a teremben ülő orvosok. Ezután a vásznon látható orvos

Arolen terméket nyújtott át betegének, és széles mosolyra húzódott az arca. Adam rápillantott a mellette ülő orvosra – az is mámorosan mosolygott.

Figyelte, hogyan állítja be a szíjakat a hajóinas, és megállapította, hogy a legmodernebb agy-ellenőrző technikákat látja, köztük ellen-kondicionáló és pozitív megerősítő berendezéseket. Újabb klinikai helyzetek jelentek meg a vásznon, s a mellette ülő doktorok arca hol a kíntól, hol az örömtől torzult el, a vetített körülményektől függően.

Jóságos Isten, gondolta Adam, lázálomba kerültem: itt páciens lesz az orvosból! Nem csoda, hogy Vandermer véleménye megváltozott a Pregdolenről. S Jennifer az ő kezében van!

A hajóinas Adam ingét kezdte gombolni, s az ujjai érintésétől Adam rádöbbent a saját kiszolgáltatottságára. Hiszen nem pusztán kívülálló megfigyelő. Ezek be akarják kötni őt is az áramkörbe és ugyanannak a kezelésnek alávetni.

Nézte a hajóinas üres arcát, amint tétován babrál a gombokkal, s biztos volt benne, hogy ő is gyógyszerek hatása alatt áll, akár a doktorok, csak nincs olyan erősen elkábítva. Nyilván minden hajóinas drogot kap. Az is lehet, hogy agyműtétet végeztek néhányukon, mint ahogy – sejtése szerint – Heatheren is.

A vásznon szükségtelen sebészi beavatkozást elítélő képsor következett. Világos: a Gy.B.E. nem éri be azzal, hogy puszta agymosással Arolen-termékek előírására késztesse az orvosokat.

A hajóinas levette Adam ingét, és az övével babrált.

– Tudja maga, hogy mit művel? – suttogta Adam, aki képtelen volt tovább hallgatni.

– Elősegítjük az orvosok továbbképzését – felelte a váratlan kérdéstől megzavarodott hajóinas.

– Milyen áron? – ragadta meg a férfi csuklóját Adam. A hajóinas lassan, de nagy erővel lefejtette karjáról Adam ujjait. Adam elcsodálkozott, mekkora erő maradt ebben az emberben a kétségkívül nagy mennyiségben szedett drog ellenére.

– Kérem – szólt a hajóinas. – Együtt kell működnie velünk. – Fölemelte a sisak-szerkezetet, hogy rácsatolja Adam fejére.

Adam tudta, hogy egyetlen fegyvere a meglepetés, megragadta a sisakot, és fejbe csapta vele a hajóinast. Majd megragadta a huzalcsomót, s a férfi nyaka köré tekerte, sarkon fordult, és elmenekült; remélte, hogy a hajóinas addig nem tud kiabálni, amíg ő ki nem ér a helyiségből.

Végigrohant az ülések közti középfolyosón, közben a doktorok újabb gyötrelmes üvöltéseket hallattak, s Adam hátgerincén ismét végigfutott a rémület. Ingével a kezében rohant az ajtóhoz, és versenytempóban rontott ki a folyosóra. Elrobogott a fülkéjében ülő őr mellett, s az elkiáltotta magát.

Adam olyan gyorsan vágtatott föl a lépcsőn, hogy majdnem fölbukott. Egy lefelé tartó hajóinas a karját nyújtotta, hogy fölsegítse, de nem tartóztatta föl.

Adamnak az étteremben döntenie kellett, följebb menjen-e. Úgy döntött, továbbmegy, mert odalent kitört rajta a klausztrofóbia. Miközben az előadótermek előtt rohant, megszólaltak a csengők. Majd recsegve megszólalt a hajó távközlő rendszere.

– Figyelem, figyelem. Smyth nevű utasunk bajban van, fel kell tartóztatni.

Adam megtorpant a lépcső tetején, reszketett a félelemtől. Kétségbeesetten igyekezett lehiggadni és rejtekhelyet találni. A faliszekrények, öltözőszekrények túlságosan kézenfekvők. Ráadásul ott csapdába eshet. Továbbrohant fel egy lépcsőn. Elérte a sétafedélzetet, s kiáltozást hallott az alatta lévő szint felől.

Rémülten futott el az úszómedence mellett. Egyszer csak ott magaslott előtte a tekintélyes fehér hajókürtő. Közvetlenül mellette fémlétra. Gondolkodás nélkül belekapaszkodott az alsó létrafokba, és mászni kezdett fölfelé. Ahogy kiemelkedett a fedélzet védettségéből, úgy vágott csupasz mellének a szél. Vagy tizenöt métert haladhatott fölfelé, amikor meghallotta üldözői hangját az alatta lévő napozófedélzetről. Lehunyta a szemét, félt, hogy egy fénypászma rátévedhet itt a fehér felületen.

Néhány másodperc eltelt, és mivel a felfedezéséről árulkodó kiáltás nem harsant fel, megkockáztatott egy pillantást lefelé. Néhány hajóinas emelgette módszeresen a mentőcsónakok ponyvahuzatát és nyitogatta a rekeszeket. Tehát egyelőre nem sejtik, hol bujkál. Ám most, hogy meglátta, milyen magasra került a fedélzettől, egyszeriben elszédült. Ha fölfelé néz, az se jobb. A csillagok mintha ide-oda billegnének az égen.

Percek múltán ismét lepillantott. A kürtő tövében néhány hajóinas állt. Adam mélységiszonyával dacolva tovább araszolt fölfelé a létrán. Úgy becsülte, hogy még körülbelül hét-nyolc méter van a tetejéig. A kürtő mindkét oldalán, közvetlenül a teteje alatt két sötét nyílás tátongott, épp beléjük fér egy-egy ember. Hátha elrejtőzhet valamelyikben. Igyekezett nem gondolni a lezuhanás lehetőségére, s elérte a nyílást. Fémrács padlója volt mindkettőnek.

Tudta, nem maradhat tovább ezen a feltűnő helyen, megragadta a bal oldali nyílás szélét, és átmászott rajta. A létra és a nyílás között ingadozva kis híján inába szállt a bátorsága. Jókorát zuhanna, ha a fedélzetre esne. Összeszedte a bátorságát, elengedte a létrát, és behúzódzkodott a kürtőbe.

Mihelyt visszanyerte egyensúlyát, körüljárt a hajókürtőn belüli pallón. Sejtelme se volt, mire használhatják ezt a nyílást, de örült, hogy itt van. Most, hogy már biztos volt benne, nem láthatják, begombolta ingét, és törni kezdte a fejét, mitévő legyen. Nem hagyta nyugodni a fájdalomtól hörgő doktorok látványa. Most már tudta, min ment keresztül Vandermer és Foley.

Eszébejutott dr. Goddard előadása az Arolen érdeklődéséről a magzattan iránt, s arra a következtetésre jutott, hogy a vállalatnak nyilván mind több magzati szövetre van szüksége. Hirtelen megértette, miért végzik oly buzgón a genetikai vizsgálatokat a Julian-klinikán. Talán mégsem véletlenül keveredtek el Jennifer mintái. Adamot kiverte a hideg veríték. És ha ráveszik Jennifert a vizsgálat megismétlésére, még mielőtt ő visszaér New Yorkba?

Térdre rogyott. Ha legalább a hajó orra felé futott volna, talán bejut a legénységi szállásra, és valamiképp használhatná a rádiót. Á nem, gondolta, merő képzelgés. Épp azon törte a fejét, miként juthatna vissza a fedélzetre, amikor puffanó lépteket hallott a kürtő külseje felől.

Óvatosan a nyílás szélére húzódott, és kinézett a peremén. A létrán egy hajóinas mászott fölfelé, épp félúton volt. Adamot ismét elfogta a pánik. Csapdába esett. Igaz, meglehet, hogy az az ember nem mászik be a nyílásba, de valószínűtlen.

Hallotta a hajóinas zihálását, s egy pillanatra rá kéz markolta meg a kürtő peremét, nyomában egy láb jelent meg, majd maga a hajóinas. Adam megvárta, amíg a férfi sziluettje megjelenik a nyílás felett – a karját széttárta, hogy egyensúlyát megőrizze. Adam két kézzel markolta meg a férfi fejét, és teljes erővel nekivágta a kémény fémfalának. Meg kellett ragadnia a zakóját, nehogy az háttal a nyílásba zuhanjon. Azután behúzta magával, s a pallóra eresztette. Lehajolt, hogy megnézze a férfi fejét. Szerencsére nem vérzett.

Ülő helyzetbe húzta a hajópincért, és lerángatta róla a fehér zakót. A csokornyakkendőt könnyű volt levenni, csak hátsó kapocs tartotta össze. Fölállt, magára próbálta a zakót. Kicsit nagy, de megteszi. Begombolta inge legfelső gombját, fölrakta a csokornyakkendőt. Ajánlatos lemászni a létrán, még mielőtt a férfi visszanyeri eszméletét. Legjobb, ha a legénységi szálláson rejtőzik el.

Félúton volt lefelé a létrán, amikor néhány hajóinast vett észre lenn a fedélzeten. Nincs más lehetőség: meg kell játszania magát. Leért a fedélzetre, megigazította nyakkendőjét, lesimította zakóját, és elindult a hajó orra felé.

Elhaladt egy hajóinas mellett, aki a nyugágytartó rekeszeket vizsgálta át a főlépcsőnél. Adam alig bírta megállni, hogy futásnak ne eredjen. Maga a lépcső szerencsére üres volt, s elérte a sétafedélzetet, anélkül hogy észrevették volna. A többi hajóinas szétszéledt, nyilván azért, hogy a hajó más részein keresse. Adam az elülső oldalon lépett ki a lépcsőházból, és előrement. Miközben átsurrant az elbarikádozott ajtón, rájött, hogy a hajónak ezen a részén épp álruhája kelthet gyanút. Levette a zakót, és

a tengerbe hajította.

Odasietett az ajtóhoz, amelyen előzőleg Joséval ment be. Kinyitotta, végignézett a folyosón; csupasz villanyégők világították meg, és groteszk

árnyakat rajzoltak a falakra. A folyosó túlvége felől hangokat hallott és evőeszközök csörömpölését. Nyilván ott van a legénységi étkezde.

Lábujjhegyen ment José ajtajához, amilyen halkan csak a fémpadlón lehetett, s bekopogott. Semmi válasz. Az ajtógomb könnyedén mozdult, Adam belépett, és sietve behúzta maga után az ajtót.

A szobában sajnos nem égett a villany. Ujjával végigtapogatta a falat az ajtó mellett, de nem akadt kapcsolóra. Óvatosan hatolt beljebb a szobába, megpróbálta fölidézni annak alaprajzát. Emlékezett rá, hogy a fölfüggesztett ágy fölött lámpa van a falra erősítve.

Hirtelen kéz nyúlt ki a sötétségből, és torkon ragadta Adamot.

– José! – zihálta Adam, mielőtt a kéz szorosabbra feszült, és elfogta a levegőt. Adam már az ájulás szélén volt, amikor a szorítás enyhült. Kattanás hallatszott, a szobát fény árasztotta el. José Adam előtt állt, és haragosan nézett rá:

– Azt akarja, hogy kinyírják? – vette el kezét, és leült az ágy szélére.

– Kopogtattam – nyögte ki Adam, közben a nyakát tapogatta. – Nem válaszolt.

– Rohadtul mélyen aludtam – felelte José.

– Bocsásson meg – mondta Adam –, de veszélybe kerültem.

– Üldözi az egyik diáklány? – gúnyolódott José.

– Nem éppen. Inkább a fehérzakósok.

– Mi a rossebet akarnak magától?

– Ha elmondanám, úgyse hinné el. Viszont némi pénzkeresetre van kilátás, José. Érdekli?

– A pénz mindig érdekel – felelte José. – Miről lenne szó?

– Mikor érünk St. Thomasra?

– Hány óra van?

Adam az órájára nézett: – Fél kettő.

– Négy vagy öt óra múlva. Nagyjából.

– Szóval a kikötésig el kell rejtőznöm, azután pedig meg kell lépnem a hajóról.

José a keze fejével dörgölte arcát: – Mekkora összegről van szó?

Adam elővette a pénztárcáját, és megszámolta a pénzét. Mindenestül majdnem háromszázdollárnyi készpénzvolt nála.

– Valamennyi kell belőle taxira, de kétszázhetvenöt a magáé – mondta Adam.

José fölvonta a szemöldökét: – Nem garantálok semmit, de megpróbáljuk. Viszont ha elkapják, én megesküszöm, hogy nem is ismerem.

Adam átadott száz dollárt. – A többit akkor kapja meg, ha partot értem.

José beleegyezett, és öltözőszekrényéhez lépett. Előhúzott egy olajfoltos keki nadrágot és egy kopott flanelinget. Odalökte Adamnak: – Vegye föl, így tengerésznek nézik. Van egypár haverom, aki ugyanúgy rühelli a hajóinasokat, mint én. Lehet, hogy segítenek. Maradjon itt. Nem fogják zavarni.

Adam el akarta mondani Josénak, milyen hálás a segítségéért, de José félbeszakította és közölte: neki nem kell más, csak pénz. Azután papucsot húzott, és kiment a fülkéből.

Adam fölhúzta a koszos holmit, a sajátját pedig a szekrény mélyére hajította. Azután megnézte magát a mosdó fölötti tükörben. Borzalmasan festett, de ez egyszer még a gyorsan növő borostájának is örült. Most már semmiképp nem látszik utasnak, az biztos.

Újra nyílt az ajtó, Adam majdnem elájult, de José volt az.

– Legközelebb kopogjon előbb – kérte Adam.

– Ez az én kabinom, bassza meg – felelte ingerülten José. Ezzel nem lehetett vitába szállni.

José visszaült az ágy szélére: – Beszéltem egy haverommal, hogyan csempésszük le magát a hajóról. Van egy módszere. Ő maga is kipróbálta, amikor egyszer a legénységnek nem engedélyezték a kiszállást St. Thomasban. Csak az a probléma, hogy előre kell hozzá a pénz. Még két embert le kell fizetnem.

Adam a fejét rázta.

– Nézze, ha nem tetszik a dolog, le is léphet.

Adam felfogta. Neki itt nincs beleszólása. Ha José akarja, erőszakkal is elveheti a pénzét.

Lemondó sóhajjal húzta elő tárcáját. Huszonöt dollárt megtartott magának, a többit átadta Josénak.

– Úgy csinál, mintha nekem tenne szívességet – vágta zsebre a pénzt José. – De hadd mondom meg: nem kockáztatnánk a nyakunkat ilyen pénzért, ha nem rühellenénk ezeket a rohadt hajóinasokat.

– Nagyon is méltányolom a segítségüket – mondta Adam, s azt latolgatta, mennyi az esély rá, hogy José átveri.

– Itt megbújhat ma éjszakára. Reggel, mihelyt kikötünk, jövök magáért. Megértette?

Adam bólintott: – És nem mondaná meg, hogy mik a tervei?

José elmosolyodott: – Meglepetésnek szánom. Eressze el magát, nyugi.

José becsukta az ajtót maga után, nevetése behallatszott.

Adam az órájára nézett; hosszú lesz még ez az éjszaka. Azt hitte, sokkal feszültebb, semhogy elaludjék, de hamarosan elbóbiskolt. Fogalma se volt róla, hány óra telt el, amikor hangos folyosói kiáltozás riasztotta föl. Nyomban fölismerte a hangot.

– A hajónak ezen a részén én parancsolok, és senki se fog itt kutatni az engedélyem nélkül. – A kapitány beszélt.

Mélyebb hang válaszolt: – Én felelek a hajóért, kérem, engedjen át.

Nyilván Raymond Powell, gondolta Adam.

Újabb kiáltozás, majd ajtó nyitása-csapása hallatszott. Adam rémülten nézett körül a parányi helyiségben, hová is rejtőzhetne. Nincs hová. Még a szekrény is keskeny ahhoz, hogy beleférjen. Jobb ötlete támadt. Előregereblyézte haját a homlokára, és egy rántással a bokájáig tolta le olajfoltos nadrágját. Ráült a szabadon álló vécére. Egy *Penthouse*-magazin hevert mellette, fölvette, az ölébe tette. Pár perc múlva kulcszörgést hallott a zárban, az ajtó kinyílt.

Adam föltekintett. Az ajtóban egy hajóinas állt. Mögötte Mr. Powellt látta, s Nordstrom kapitány hangját hallotta, aki még mindig tiltakozni próbált. Powell undorodó pillantást vetett Adamra, és továbbindult. A hajóinas becsapta mögötte az ajtót.

Adam nem moccant egy pillanatig. Hallotta, amint a társaság nagy zajjal továbbhalad a folyosón. Végül fölállt, fölhúzta a nadrágját. Magával vitte a *Penthouse*-t a priccsre, és olvasni próbált, de tartott tőle, hogy a kutatócsapat visszatér. A végén újra álomba merült, míg zajos puffanások nem jelezték: a hajó kikötött. Negyed hat volt.

A következő ötnegyed óra a leghosszabb volt eddigi életében. Az emberek föl-alájárkáltak a folyosón, és Adam mindannyiszor biztos volt benne: őt keresik.

Fél hétkor megjött José.

– Minden készen áll – mondta, majd a szekrényéhez ment, és elővette a rumosüveget. – Legjobb, ha előbb iszik egyet

– Gondolja, hogy szükségem lesz rá?

– Bezony – nyújtott egy poharat Adamnak José. – A maga helyében elfogadnám.

Adam aprót kortyolt, de az ital erős volt és keserű. Megrázta a fejét, és visszaadta a még nem egészen üres poharat Josénak. Az gond nélkül felhajtotta.

Majd visszarakta az üveget a szekrénybe, és a kezét dörgölte: – A neve Angel, ha bárki érdeklődne. De nem hiszem, hogy sokat kell majd beszélgetnie.

Kinyitotta a folyosóra vivő ajtót, és intett Adamnak, kövesse.

Tizennegyedik fejezet

Jennifer nyugtalanul töltötte az éjszakát, s a konyhában volt, amikor a telefon reggel háromnegyed nyolckor megszólalt. Gyorsan fölvette, abban a reményben, hogy szülei még alszanak, ám anyja már előbb fölkapta a hálószobában.

– Már itt vagyok, Anya – szólt bele Jennifer, amint meghallotta Vandermer hangját.

– Jó reggelt, Jennifer – üdvözölte az orvos. – Készen állunk, hogy fél négykor fogadjuk. Elnézést, hogy ilyen későn, de annyi a dolgunk, hogy még így is csak nagy nehézségek árán tudtuk beilleszteni magát. Csak folyadékot fogyasszon, és estére mindenen túl leszünk, azt rendelhet vacsorára, amit kíván.

– Oké – felelte érzéketlenül Jennifer. – Mennyi ideig maradok benn?

– Valószínűleg csak ma éjjel. Ha itt lesz, elmagyarázok majd egyet s mást.

– Hánykor jelentkezzem?

– Legjobb lenne késő délelőtt. Így lesz időnk a betegfelvételi rutinmunkára. És ha a műtéti programmal jól haladunk, lehet, hogy korábban is sorra vehetjük. Addig se izgassa magát, a többi az én gondom.

Jennifer kávét főzött, és kiment a kertbe. Egy pillanatra kétségei támadtak, azután mégis úgy vélte: azt teszi, amit tennie kell. Vandermer doktornak és a szüleinek is az a véleménye, hogy nincs más választása. Csak az bántotta, hogy Adam nincs itt, és nem osztja meg vele a döntés terhét.

*

Adam követte Josét, azon volt, hogy kerülje a feltűnést. Végigmentek az átjárón, elhaladtak az étkezde előtt, és lemásztak egy meredek lépcsőn. A tengerészek, akikkel találkoztak, nem ütköztek meg Adam ottlétén. Mégis idegtépő élmény volt. Egyre várta, mikor ismeri föl valaki és fúj riadót.

Leértek a legalacsonyabb szintre, s a hajó tatja felé tartottak egy csupa cső, dízelolajszagú folyosón. Gépekkel teli termek mellett haladtak el, e gépek alighanem generátorok voltak. Derékig pucér férfiak dolgoztak itt, testük izzadságtól fénylett. Fülsiketítő volt a zaj.

Addig mentek, amíg egy nagy, sötét helyiségbe nem értek, ez teli volt görgős fémtartályokkal, hulladék bűzlött bennük. José bement a túlsó sarokba kísérte Adamot, ahol két ember ült a földön és kártyázott. José közeledtére a nagyobbik fölpillantott, majd tovább játszott: – Nem lesz nehéz ügy – mondta a kisebbiknek, amint José melléjük guggolt.

A kártyások mögött széles nyílás tátongott a falban, a nyíláson át Adam kilátott a nyüzsgő rakpart egy részletére. Fénylő napsugárpászma hatolt be a nyíláson, s mennyei fénybe borította a pokoli környezetet.

– Halleluja – motyogta, és az ajtóhoz lépett, kezét szeme elé emelte, hogy védje a trópusi nap erejétől. Mily közel a szárazföld – s a szabadság! Igaz, még nem tudja, hogyan jut oda, de sebaj. Újra kipillantott a betonmólóra, s lelkesedése elpárolgott. Közvetlenül jobbra utaspalló feszült, s ezt gondosan őrizték a hajóinasok, minden kiszállót ellenőriztek.

– José, én itt semmiképp se jutok át – mondta, s igyekezett fékezni a hangja remegését.

José föl se nézett a kártyázásból: – Csak várjon szépen.

Adam percekig álldogált, nem tudta, mit tegyen.

– Ezen át akar lecsempészni engem a hajóról, José? – intett fejével a palló felé.

– Szó se róla – felelte José. – Még csak most jön a java.

– Mi a terve? – kérdezte mérgesen Adam.

José nem válaszolt. Adam visszament a nyíláshoz, és vágyakozón nézte a kikötő mögött szelíden emelkedő zöld dombokat. Csöpp házacskák pöttyözték a tájat. Épp újra kérdőre akarta fogni Josét, amikor sárga szemetes-tartálykocsik sora indult ki a mólóra, függőleges kipufogócsöveik dízelfüstöt okádtak. Nem messze a hajó oldalától megálltak, egyik a másik után. Ekkor félelmetesen fölbődült egy kürt.

A kártyások káromkodtak, elhajították a kártyát, és odaléptek a legközelebb álló tartályhoz. A nagydarab fiú tolta, a másik kettő húzta, végiggurították a rámpán, majd föl a szemeteskocsira. Míg visszatértek a következő tartályért, a kocsi munkába lendült. Nagy hidraulikus karok nyúltak ki, megragadták a tartályt, fölemelték, jóval a kocsi vezetőfülkéje fölé, és hátraöntötték tartalmát. Mindez szép tisztán zajlott, mert a tartály fémfedele az utolsó pillanatig nem nyílt ki. Mire a tartályt visszacsapták a betonra, José és a többiek már vitték is ki a következőt a rakpartra. Amikor a szemeteskocsi elnyelt még néhány tartály szemetet, José odakiáltott Adamnak: – Oké, jöjjön.

Adam vele ment a sorban következő szemetestartályhoz.

– A szeméttel fog partra szállni – közölte José. Mindhárman elröhögték magukat.

– Csak nem azt akarja, hogy belemásszam? – kérdezte iszonyodva Adam.

– Vitára nincs már ideje – mondta José. – Ez az utolsó tartály, ami az első kocsiba megy.

– Ez az egyetlen kivezető út?

– Az egyetlen – felelte a rekedtebbik kártyás. – Én is végigcsináltam egyszer. Nem a legelegánsabb városnéző járat, de legalább nem zsúfolt.

– És hová visz a kocsi? – kérdezte Adam, azt latolgatta mi lesz azután, ha belemegy a tervükbe.

– Egyenest a szeméttelepre, a reptér közelébe.

– Jézusom – szólt Adam. – Miért nem mondta meg, hogy a szeméttel akar partra tenni?

– Ez nem szemét – mondta a kártyás. – A szemetet az óceánba öntjük. Ez hulladék.

A tartálykocsi kürtje türelmetlenül felbődült.

– Mennie kell – mondta José. – Nem lebzselhet világ végéig a kabinomban. Tegye ide a lábát. – Kengyelként odatartotta összekulcsolt két kezét, s Adam, jobb meggyőződése ellenére föllépett rá. A nagydarab kártyás fölemelte a tartály fedelét, José pedig gyors mozdulattal, fejjel előre belökte a dobozok, papírok, kartonok és más kacatok elegyébe. És ellentétben a kártyás szavaival, volt benne szemét is. A fedél lecsapódott, s Adamra sötétség borult. Érezte, hogy végiggurul a tartály a rámpán a mólóra. Azután erősen megrándult, s Adam maga elé képzelte, amint fölemelkedik a talajról. A tartály megrázkódott, fejjel lefele billent, fény villant, Adam felordított és berepült a szemeteskocsi farába. Négykézlábra esett, beborította a hulladék.

A kocsi szinte azon nyomban elindult. Jó messze volt már a mólótól, amikor Adam kiemelte fejét a hulladékból. Utazását kipárnázta a szemét, nem rángatta a rázós út. Néhány perc múltán azonban fortyogó kemencévé fűtötte a tartály fémburkát a trópusi nap. Adamot kiverte a veríték, és mire a kocsi a szeméttelepre ért, már nem is érdekelte, mi történik vele, csak kikerüljön innen. Tompán érzékelte, hogy felbőg alatta a dízelmotor – a kocsi hátsó része fölemelkedett. Egy pillanat, s Adam belezuhant egy hatalmas hulladékhegybe. Föltápászkodott, még látta, amint a szemeteskocsi billegve távolodik.

Senki nem vette észre, hogy lejött a hajóról. Megmenekült. Körülnézett, ellátott a sziget parányi repterére, alig két kilométerre lehetett, jobbra. Balra, ameddig a szem ellát, a kék Karib-tenger terült el.

Amennyire tudta, leporolta magát, majd elindult a reptérépület felé.

Egyszerű hely volt, bejáratánál tarkára dukkózott taxik sorakoztak. Adam elindult befelé, s észrevette, hogy egy turistacsoport idegesen lesi. Világos: a könnyed jegyváltás nem fog sikerülni, ha a külsejével nem csinál valamit. Besurrant egy kis boltba, vett egy farmernadrágot, meg egy "Gyere St. Thomasra" feliratú trikót. A zsúfolt férfimosdóban talált egy üres fülkét, átöltözött. Kifelé jövet behajította José ócska holmiját illő helyére, a szemétládába.

Körülnézett, meglátta a filclapokra fehér műanyag betűkkel feltűzött menetrendet. Két nagy légitársaság működött; az American meg az Eastern. Adam örömmel látta, hogy átszállás nélkül eljuthat New Yorkba az Americannel, amelynek gépe kilenc harminckor indul. Beállt a sor végére, hogy megváltsa jegyét.

A sor csigatempóban haladt előre, Adam már megijedt, hogy lemarad a gépről.

– Egyet, csak oda, New Yorkba – mondta, amikor végre odaért.

A lány rábámult, mint aki kissé különösnek találja sportos öltözékét és poggyásztalanságát, de csak ennyit kérdezett: – Mivel óhajt fizetni?

– Hitelkártyával – húzta elő tárcáját Adam, a tárcához valamiképp hozzáragadt egy citromhéj. Zavartan fricskázta le róla, és előhúzta kártyáját.

A lány ránézett a hitelkártyára, és személyazonossági igazolást kért. Adam megint elővette tárcáját, és előhúzta a jogosítványát. A lány egyeztette, azután megmutatta a szomszéd pultnál ülő nagydarab tisztviselőnek.

– A hitelkártya Schonberg névre szól, a jogosítványon viszont Smyth áll – lépett oda Adamhoz a férfi.

Adam pipacspirosan előhúzta igazi jogosítványát meg a fényképes Arolen-belépőjét, és átadta.

– Szíveskedjék félreállni – mondta a férfi, magához vette Adam papírjait, és eltűnt egy ajtó mögött. Adam igyekezett úrrá lenni az idegességén, a lány pedig tovább árulta a jegyeket a sorbanállóknak, s időnkint Adamra lesett, nem akar-e lelépni.

Majdnem tíz percbe tellett, amíg a tisztviselő visszatért egy légitársasági alkalmazottal, Baldwin Jacob ellenőrrel. Kezében tartotta Adam papírjait.

– Adunk önnek jegyet – közölte –, de a járat megtelt. Várnia kell, míg kiderül, van-e üres hely.

Adam tudomásul vette, mi mást is tehetett volna. A tisztviselő kiállította a jegyet, és nyomatékkal megkérdezte: van-e csomagja.

– Nincs – felelte Adam. – Jobb szeretek lezseren utazni, ha szabadságon vagyok.

Átment a kávézóba, kért két fánkot meg egy kávét, s örült, hogy nem kell attól tartania, hogy drog van benne. Azután fölhívta Carsonékat. Félt, hogy nem Jennifer fogja fölvenni, s mint kiderült, okkal. Mr. Carson baritonja visszhangzott a dróton át.

– Helló – üdvözölte Adam nyájasabban, mint ahogy érzett. – Itt Adam. Jennifer még nem ébredt föl?

– Jennifer nincs itt – felelte tüntetően barátságtalanul Mr. Carson.

– Merre van?

– Alig hiszem, hogy elérheted.

– Nézze, tudom, hogy szereti a lányát – mondta Adam –, de az a helyzet, hogy a férje én vagyok, és sürgősen beszélnem kell vele.

Szünet következett, amíg Mr. Carson elhatározta magát: – Nincs itt. Épp az előbb indult el édesanyjával a Julian-klinikára. Ma reggel fekszik be.

– Befekszik? – ismételte meg rémülten Adam. – Miért fekszik be? Nincs jól?

– De igen – mondta Mr. Carson. – És éppen ezért szeretném, ha néhány napig békén hagynád. Azután majd elrendezhetitek az ellentéteiteket. De őszintén szólva eléggé felháborító, hogy épp most nem vagy itt, Adam.

– Miért? Mi történik? – Adam igyekezett fegyelmezni magát.

– Jennifernél megismételték a méhcsapolást – mondta Mr. Carson –, és pozitívnak találták. Elhatározta, hogy abortuszt csináltat.

Adamban elpattant valami. – Semmi szüksége az abortuszra – ordította.

– Ez a te véleményed – mondta higgadtan Mr. Carson –, de nem a miénk, vagy Jenniferé, és az adott körülmények között nem is tehetsz sokat ellene.

Kattanás hallatszott. A vonal megsüketült.

Adam pánikban próbálta felhívni Jennifert a klinikán, s csak annyit tudott meg, hogy feleségének még nem jelöltek ki szobát, és hogy: nem, pácienseket nem lehet a hangosbeszélőn át a telefonhoz hívatni.

Lecsapta a telefont. Még fél óra volt a gépindulásig. Megpróbálkozott dr. Vandermerrel, de közölték: műtétje van.

Adam a telefonfülkéből visszarohant az American Airlines pultjához, amely körül most nagy volt a tömeg, mind föl akartak jutni a járatra. Adamnak sikerült lökdösve-nyomakodva a sor elejére jutnia. Kérte, hadd beszélhessen az ellenőrrel.

Beletelt néhány perc, amíg Mr. Jacob előkerült. Adam már meg se kísérelte, hogy úrrá legyen növekvő hisztériáján, és közölte vele: New Yorkba kell jutnia, mert a felesége szül.

Az ellenőr elvette Adam jegyét, és szó nélkül megnézte a komputert: – Mindent elkövetünk, de a gépre minden jegy elkelt – mondta, amint újra feléfordult.

Adam nem tudta, mit csináljon, Jacob nyilvánvalóan nem fog őmiatta rendkívüli erőfeszítéseket tenni. Csak állt ott, és törte a fejét, mit is tehetne. Azután visszarohant a telefonfülkébe, és fölhívta egy régi diáktársát, Harvey Hatfieldet. Harvey jogot végzett, és egy nagy Wall Street-i cégnél dolgozott. Adam, anélkül hogy a részletekbe belebocsátkozott volna, elmondta Harveynak, hogy a feleségének abortusza lesz, és ő meg akarja ezt akadályozni.

Harvey nyilván azt hitte, viccel. – Akkor miért hívsz egy olyan céget, amely részvénytársaságok egyesülésére szakosodott? – kérdezte.

– Uramisten, Harvey, komolyan beszélek.

– Jó, hát akkor keríts valakit, aki peres ügyek vitelével foglalkozik. Próbáld meg Emmet Redfordot. Az apám barátja.

– Kösz – kiáltotta Adam, közben a hangszóró már bemondta az ő gépe indulását, mármint azét, amelyikre föl szeretett volna jutni. Lecsapta a hallgatót, visszarohant a pulthoz, és szinte rávetette magát arra a tisztviselőnőre, aki legelőször foglalkozott vele.

– Kérném, kisasszony, föl kell jutnom a gépre. A feleségem szül, és a gyerek meghal, ha nem jutok New Yorkba.

Adam most érezte első ízben, hogy valaki megsajnálja.

A lány meglátta eszelős tekintetét, és így szólt: – A várólista élére teszem.

Adamban fölcsillant egy parányi remény, ám néhány újabb későnjövő utas érkezett lihegve, és megkapták beszállókártyájukat. Azután pocakos férfi jelent meg, adóvevővel. Áthaladt a kijáraton, és behúzta maga után.

– Mr. Schonberg – kiáltotta Carol, a légitársasági tisztviselőnő.

Adam visszacsörtetett a pulthoz, ám Carol csak a fejét rázta: – Sajnálom, de a gép teljesen megtelt. Egyetlen hely se maradt üresen.

Adam végképp kikészült, lerogyott egy székbe. Hallotta a gép motorjainak sivítását, amint fölfelé indítják. A beszállókapu hirtelen kinyílt, s egy stewardess jelent meg, föltartotta egy ujját.

A tisztviselőnő Adamhoz fordult: – Úgy látszik, mégiscsak akad egyetlen helyünk, de a dohányzó szakaszban. Nem baj?

*

A recepciós lány, aki Jennifert a Julian-klinikán fogadta, sajnos ugyanaz volt, aki Cheryl Tedesco felvételénél segédkezett. Amikor Jennifer meglátta Karen Krinitzet fehér blúzában és kék kötényruhájában, ismét eszébe jutott az iszonyú jelenet. Karen azonban úgy viselkedett, mintha még sosem találkoztak volna. Ugyanazzal a gépies mosollyal üdvözölte Jennifert és anyját.

– Üdvözlöm! Karen vagyok. Én foglalkozom az ügyével. Azért vagyok itt, hogy segítsek, ha valami kérdése vagy problémája van. Szeretnénk, ha az ittléte a lehető legkellemesebben telne, úgyhogy hívjon, ha bármire szüksége van.

– No hát, milyen kedves – repesett Mrs. Carson, de Jennifernek az az érzése támadt, hogy hallotta már az egészet, szinte szóról szóra.

Karen tovább ismertette a Julian elveit. Mihelyt befejezte, Mrs. Carson lelkesen köszönetet mondott: – Ezek után, azt hiszem, nem érem be többé az Englewoodi Alapítványi Kórházzal. Hogy itt milyen kedvesek a betegekkel!

Jennifer bólintott. A klinikán csakugyan törődnek az emberrel. Mégis zavarta Karen beszéde. Már akkor is túlságosan kereknek találta, amikor előző alkalommal hallotta.

Felsóhajtott. Elhitette magával, hogy a Cheryl-eset bolygatta föl. Elvégre kit érdekel, hogy egy nő szóról szóra ugyanazt a betanult szöveget mondogatja, ha egyszer ez a dolga.

– Jól vagy, drágám? – kérdezte Mrs. Carson.

– Jól, Anya – felelte Jennifer, és közben nézte a távolodó Karent. – Kösz, hogy velem jöttél. Nagyon sokat jelent.

Mrs. Carson magához szorította lányát. Nem akarta, hogy Jennifer észrevegye, mennyire szorong.

*

Mihelyt a gép földet ért a Kennedy reptéren, Adam a legközelebbi telefonfülkéhez rohant. Előbb a Julian-klinikát hívta, és kérte, kapcsolják be Jennifer szobájába. Semmi válasz. Erre ismét tárcsázta őket, és megérdeklődte, hány órakor végzik Jennifer műtétjét. Amikor a központos megkérdezte, ki tudakozódik, azt felelte, dr. Smyth. A központos tudomásul vette a választ, s egy pillanat múlva egy nővér jött a telefonhoz, és közölte: Jennifer Schonberg délutánra van beosztva.

– Tehát még nem csinálták meg?

– Még nem, de már behívatták a műtőbe, dr. Vandermer hamarosan készen áll.

Adam aprót kotort elő, és harmadszorra is föltárcsázta a Julian-klinikát, ezúttal azt kérte, mondassák be Vandermer doktor nevét. Egy sebészeti nővér vette föl, és közölte, a doktorral most nem lehet beszélni, de harminc percen belül végez az épp soron lévő betegével.

Adamra ismét rátört a pánik, és fölhívta Emmet Redfordot, az ügyvédet, akit Harvey ajánlott. Élet-halálról van szó, kiabálta, mire kapcsolták. A lehető legrövidebben elmondta az ügyvédnek: feleségén abortuszt végeznek, s ő meg akarja akadályozni.

– Hát ez ellen nem sokat tehet, barátom – mondta Redford. – A Legfelsőbb Bíróság határozata szerint a férj nem akadályozhatja meg a felesége abortuszát.

– Ez hihetetlen – mondta Adam. – Az én gyerekem is! Semmit se tehetek?

– Hát azt talán elintézhetem, hogy elhalasszák.

– Ez mindenképp segítene. Hálás lennék mindenért, amit tenni tud.

– Adja meg a felesége nevét és a részleteket – kérte Mr. Redford.

Adam megadta, a lehető leggyorsabban.

– Mikorra jegyezték elő a felesége abortuszát?

– Körülbelül harminc perc múlva lesz – felelte Adam kétségbeesetten.

– Harminc perc! Mit vár tőlem fél óra alatt?

– Mennem kell – mondta Adam. – A Julian-klinikán van. Tegyen meg mindent.

Adam lecsapta a kagylót, és átrohant az előcsarnokon, a taxiállomáshoz. Beugrott a sor elején álló kocsiba, és ráordított a vezetőre, vigye a Julian-klinikára.

– Van pénze? – kérdezte a taxis, miután szemrevételezte Adam hanyag öltözékét.

Adam előhúzta a húszasát, remélte, hogy elég. A sofőr elégedetten indított.

*

Jennifer a kezelőhelyiség előtt feküdt egy hordágyon. Anyja mellette állt, és Jennifernek ez ismét eszébejuttatta előző látogatását a Julian-klinikán, Cheryllel. Mrs. Carson egyre mosolygott, derűlátást színlelt, de meglátszott rajta, hogy éppoly ideges, mint a lánya.

– Visszamehetnél a társalgóba – javasolta Jennifer. – Nem lesz semmi baj. Vandermer doktor szavaiból ítélve könnyen fog menni.

Mrs. Carson a lányára pillantott, bizonytalan volt, mit is tegyen.

– Kérlek – mondta Jennifer. – Ne csinálj nagy dolgot az egészből. Menj vissza és olvasgass egy képes újságot.

Mrs. Carson engedett, lehajolt, és homlokon csókolta lányát, majd elindult a társalgó felé. Jennifer vegyes érzelmekkel nézett utána.

– Oké – került elő a nővér a kezelőből. – Készen állunk. – Kioldotta a tolóágy fékjét, és betolta Jennifert az ajtón. Ez a helyiség – ellentétben azzal, amelyben a méhcsapolása történt – már sokkal műtőszerűbb volt. Jennifer emlékezett még a fehér padlóra és a nagy fehér, üvegajtajú műszerszekrényekre.

Két nővér várakozott. Miközben áttették az asztalra, egyikük így szólt: – Hamar túl leszünk rajta, és el is felejtheti az egészet.

Jennifer hanyatt feküdt, s közben mintha megmozdult volna benne a baba. Sírással küszködött, amíg az egyik nővér előkészítette az alhasát.

Kinyílt a folyosóra nyíló ajtó, dr. Vandermer jött be, bemosakodva, sebészöltözetben. Jennifer máris jobban érezte magát, mihelyt meglátta.

– Hogy érzi magát? – érdeklődött az orvos.

– Elég jól – felelte elhaló hangon Jennifer.

Szerette volna, ha a doktor mond még valamit, de az csak bámult rá, rezzenéstelen szemmel. Jennifer kérdőn nézett a nővérekre, de azok láthatólag nem furcsállották a hallgatását. Ekkor Vandermer mintha transzból tért volna magához, majd az érzéstelenítőt kérte a nővérektől.

– Most egy kis szúrást fog érezni – mondta a doktor egykedvűen. Fürgén bedöfte a tűt Jennifer bőre alá. Jennifer pedig behunyta a szemét, és szerette volna a tudatát is becsukni minden elől, ami történni fog.

*

Hajmeresztő volt a taxiút a Kennedy-reptértől a Julian-klinikáig. Attól kezdve, hogy Adam megvillogtatta húszasát, a sofőr úgy száguldott, mint akinek az élete függ tőle. Harminc perc se telt bele, s már csikorogva fékezett a kórház előtt. Adam odahajította neki a húszast, és a visszajáró pénzt meg se várva rontott föl a lépcsőn. Félbeszakította a recepciós lányok csevegését és megtudakolta, hol operál Vandermer.

– A feleségem abortuszát végzi – lihegte.

– A terhességmegszakítások a hatodikon történnek, de…

Adam meg se várta a válasz végét. Beugrott egy liftbe, épp mielőtt az ajtó összecsukódott, ügyet se vetett a recepciós lányra, aki kiabált utána: nem mehet föl kíséret nélkül a hatodikra.

Mihelyt a lift megállt, Adam a hall túlfelén lévő szárnyas ajtó felé robogott, amelyen ez a felirat állt: Kezelőhelyiségek. Elhaladt a nővérállomás előtt, észrevette a finom művű antik berendezést; ugyan mit akar bizonygatni a Julian-klinika?

Egyik nővér utánakiabált, álljon meg, de Adam csak futott tovább. Átcsörtetett a szárnyas ajtón, és benyitott az első kezelőhelyiségbe. Üres volt. A következőnél folytatta. Egy nővér elállta az útját, de Adam a nő válla fölött meglátta a páciens arcát. Nem Jennifer volt.

Adam átment a hallon, és benyitott egy újabb ajtón.

– Nem volna szíves megmondani, mit művel itt, mégis? – kérdezte egy németes kiejtésű nővér.

Adam nyersen félretolta. Meglátta, hogy dr. Vandermer hajol az asztal fölé. Punkciós fecskendő volt a kezében, a tű szikrázón fénylett a műtőlámpa alatt.

– Jennifer – kiáltotta el magát Adam, megkönnyebbült, látva, hogy még csak a helyi érzéstelenítésnél tartanak. – Ne, kérlek. Ne engedd meg az abortuszt. További vizsgálatok nélkül ne engedd!

Jennifer föl akart ülni, de két műtős rohant az ajtóhoz, és hátracsavarták Adam kezét. Észrevette, hogy mindkettőnek ugyanolyan rebbenéstelen a szeme, mint a hajóinasoknak.

– Oké, oké – mondta Adam. – Megértettem. Erősebbek nálam. Most pedig kérem, engedjenek.

– Adam Schonberg? – kérdezte Vandermer. Míg meg nem hallotta Adam hangját, azt hitte, elmebeteg idegen garázdálkodik odakinn. – Mit művel itt? Jennifer szerint maga elutazott.

– Kérem, ne végezze el a beavatkozást. El kell mondanom önnek valamit.

Vandermer, mintha csak most jutnának eszébe a műtősök, megkocogtatta az egyikük vállát: – Ismerem ezt az embert. Elengedhetitek. – Kioldotta sebészmaszkját, az lehullott a köpenyére.

A műtősök elengedték Adamot, eközben kinyílt a folyosóra nyíló ajtó, és a személyzet néhány tagja kukucskált be, hogy lássa, mi történik.

– Minden a legnagyobb rendben van – mondta dr. Vandermer. A műtősökhöz fordult: – Várjanak odakinn. Mihelyt ezek kimentek, a doktor egy kis szomszédos helyiségbe kalauzolta Adamot, és megígérte Jennifernek, egy perc múlva visszajönnek.

Mihelyt az ajtó becsukódott mögöttük, Adam kitört: – Sikerült feljutnom egy Arolen-hajóútra.

Vandermer úgy bámult rá, mint aki most veszi csak észre Adam farmerját és trikóját. Semmi jelét nem adta, érti-e, miről beszél Adam.

– Örülök – csupán ennyit mondott. – Majd később összevethetjük az észrevételeinket. Most azonban előbb a feleségére van gondom. Megkérném, fáradjon ki a társalgóba, s ott várjon meg. Hamarosan ott leszek.

– De hát nem érti? Az Arolen-hajóutak nem egyszerű orvosi továbbképző-tanfolyamok. Ezek az utak egy kimunkált magatartás-átalakítási módszer leplezésére szolgálnak.

Dr. Vandermer tanakodott, mit tegyen. Adam nyilván elmebeteg. Talán rá lehetne beszélni, menjen át a pszichiátriára, ahol tapasztalt szakember segíthetne rajta. Közelebb lépett, és Adam vállára tette a kezét: – Azt hiszem, dr. Pace-szel kellene beszélnie. Lemegyünk hozzá, és bemutatom neki.

Adam ellökte Vandermer karját: – Úgy látszik, nem érti, mit mondtam. Drogokkal végzett magatartás-átalakításról beszélek. Ön áldozat volt, doktorúr. Önt drogokkal tömték tele. Ért engem?

Vandermer felsóhajtott: – Adam, tudom, hogy hiszi is, amit mond, de engem nem gyógyszereztek a hajóutamon. Előadásokat tartottam. Rendkívül kellemes volt, akárcsak a Puerto Ricóban töltött napjaim.

– Mindent láttam – mondta Adam. – Fenn voltam a "Fjord"-on. Láttam, hogy drogokat vegyítenek az ételbe hogy sárga kapszulákat szedetnek velük. Azután pedig azoknak a filmeknek a hatása alá kerülnek. Irányítják az agyukat. Ide figyeljen, hinnie kell nekem. Gondolkodjék. Miért változtatta meg a véleményét a Pregdolenről? Mielőtt elment a hajóútra, veszélyes szernek tartotta. Azt mondta, sosem írná elő.

– Nem változtattam meg a véleményem a Pregdolenről – tiltakozott Vandermer. – Mindig is azt tartottam, hogy ha az ember rákényszerül, hogy gyógyszerezéssel kezelje a reggeli rosszulléteket, akkor ez a legjobb kapható szer.

Adam belátta, hogy nem tud az értelmére hatni, megragadta hát a doktor kezét. Farkasszemet nézett vele: – Kérem, még ha nem hisz is nekem, kérem, ne vegye el a gyerekemet. Azt hiszem, szándékos volt az a látszólagos laboratóriumi kavarodás, ami a kromoszómaszámlálási metszetekkel történt. Szerintem az Arolen növelni igyekszik a magzati szövet készletét, s ezt így érik el.

Kinyílt az ajtó.

– Mit csináljunk, doktor úr? – kérdezte a nővér az ajtóból.

Vandermer intett, menjen el.

– Adam – szólt nyájasan –, nagyon is megértem, hogy magát kiborítja a dolgok alakulása.

– Ne fölényeskedjék – figyelmeztette Adam. Megdörgölte a szemét: – Semmi mást nem kérek, csak azt, hogy halassza el az abortuszt. Ez minden. Alig hiszem, hogy ez túl nagy kérés.

– Hogy nagy kérés-e, az attól függ, kinek a nézőpontjából beszél. – Az orvos a kezelőszoba felé mutatott. – Jennifer alighanem más véleményen van. Ezen a ponton túl a halogatás már kegyetlenség vele szemben. Máris többet viselt el a kelleténél.

Adam látta, hogy elveszíti a csatát. Kétségbeesetten kereste a módját, hogy megértesse magát az orvossal.

– No kérem szépen – szólt határozottan Vandermer –, most pedig menjen át a társalgóba, s ott várjon meg, jó? Hamarosan ott leszek.

– Nem! – kiáltotta Adam, és elállta az útját. – Még nem hallott mindent.

– Adam! – szólt rá Vandermer. – Álljon félre az utamból, különben kénytelen leszek eltávolíttatni magát.

– Ide figyeljen, azt hiszem, hogy a hajó dolgozóin agyműtéteket hajtottak végre. Igazat beszélek. Hegek vannak oldalt a koponyájukon. Itt. – Adam odanyúlt, hogy Vandermer fején mutassa meg azt a pontot, amiről beszél. Aztán rémülten hőkölt hátra. Két recés vonal rajzolt kört az orvos koponyájának mindkét oldalán. Adam látta is a gyógyuló metszéseket. Vandermer dühbe gurult.

– Ez aztán már mégiscsak túlzás. – Kinyitotta az ajtót, és intett a két műtősnek, távolítsák el Adamot. – Kísérjétek ki Mr. Schonberget a társalgóba. Ha rendesen viselkedik, ott megvárhat, de ha zűrt csinál, szóljatok át a pszichiátriára.

Adam nem viaskodott: – Nem csinálok zűrt – mondta halkan. Nem akarta megkockáztatni, hogy nyugtatót adjanak neki. Belátta: ha Vandermer agyműtéten esett át, akkor semmi módon meg nem győzheti az Arolen csalásáról.

– Beszélhetek a feleségemmel? – kérdezte.

Dr. Vandermer jól megnézte, aztán a fejét rázta: – Nem hiszem, hogy Jennifer érdekeit szolgálná, de őrá bízom a döntést.

Kinyitotta a kezelőbe nyíló ajtót. Jennifer a könyökére támaszkodott: – Mi történik? – kérdezte aggodalmasan.

Vandermer röviden elmondta neki az Adammal lezajlott jelenetet, s azt, hogy Adam beszélni szeretne vele. Úgy látszik, képtelen megbirkózni azzal a stresszel, amit a maga terhessége okozott – pusztán ennyi volt Vandermer véleménynyilvánítása.

– Hát az biztos, hogy a férjem nem nagyon könnyítette meg a helyzetemet – mondta Jennifer. – Sajnálom, hogy ennyi gondot okozott önnek.

– Mentegetődzésre semmi oka – mondta dr. Vandermer. – Gondolom, ideje hozzáfognunk a beavatkozáshoz. Majd ráér akkor bajlódni a férjével, ha túl leszünk a dolgon.

Jennifer rábólintott: – Miért kellett visszajönnie? Igaza van, doktor úr, nem hiszem, hogy most boldogulnék vele. Jó lenne, ha hozzáfogna, amíg még az érzéstelenítő hatása alatt állok.

Dr. Vandermer biztatón elmosolyodott, és intett a nővérnek, lássanak hozzá újra az előkészítéshez. Majd visszatért az oldalhelyiségbe, és közölte Adammal: Jennifer majd a beavatkozás után beszél vele.

Adam belátta, semmi értelme a további tiltakozásnak. Bénultan követte a műtősöket végig a folyosón.

Dr. Vandermer újra bemosakodott, és visszatért a kezelőbe. Fogta a fecskendőt, és beadta Jennifernek a helyi érzéstelenítőt. Épp hozzá akart látni a beavatkozáshoz, amikor újra kinyílt az ajtó.

– Vandermer doktor, sajnos, le kell állnia ezzel a beteggel.

Jennifer kinyitotta a szemét. Steril műtőruhába öltözött nagydarab asszony állt az ajtóban. Jennifer nem ismerte föl, de Vandermer igen. Helen Clark volt az, a Julian-klinika sebészetének vezetője.

– Az imént kaptunk egy soronkívüli halasztási utasítást. Nem végezhetjük el Jennifer Schonberg abortuszát.

– Milyen indokolással? – kérdezte döbbenten Vandermer.

– Nem ismerem a részleteket – mondta Mrs. Clark –, de egy New York-i legfelsőbb bírósági bíró írta alá.

Vandermer értetlenül húzta fel a vállát, és Jenniferhez fordult.

– Ne csináljon ostobaságot – figyelmeztette az orvost Mrs. Clark. – Egy bírósági rendelkezés megtagadása mindnyájunkat bajba sodorhat.

– Ez nevetséges – mondta dr. Vandermer. – Pörösködés a műtőben. – De azért levette maszkját és kesztyűjét. Amikor Jennifer meglátta, hogy a doktor kimegy, ajkába harapott, nehogy felsikoltson.

*

Mihelyt Vandermer kidobta a kezelőből, Adam nyomban telefonált Emmet Redfordnak. Az ügyvéd elmondta, fölhívta egy régi ismerősét, és sikerült halasztási végzést szereznie. Beszélgetésükkor a papír már úton volt a kórházba. Adam visszatért a társalgóba, és imádkozott, hogy időben érkezzen meg az irat. Meglátta a képes újságot olvasgató Mrs. Carsont, s olyan helyre ült le, ahol az asszony nem láthatta.

Még öt perc se telt bele, s egy nővér sietett oda Mrs. Carsonhoz. Lehajolt, és súgott valamit az idősebb asszony fülébe, az meg összecsapta kezét, és fölkiáltott: – Leállították az abortuszát!

Adam legszívesebben fölujjongott volna, de meghallotta, hogy Jennifer – akit épp visszagurítottak a szobájába – keservesen sír. Adam is, Mrs. Carson is odaszaladt hozzá, s a hordágy két oldalán megálltak.

– Jennifer – ragadta meg felesége kezét Adam. – Nem lesz semmi baj.

Jennifer elrántotta a kezét, és magánkívül sírt: – Hagyjál békén. Megbolondultál. Hagyjál békén.

Adam félrehúzódott, és szomorúan nézte, hogy a hordágyat továbbgurítják a folyosón.

– Te tehetsz erről a szerencsétlenségről? – fröcsögte Mrs. Carson.

Adam sokkal megrendültebb volt, semhogy válaszolt volna. Egy szükségtelen abortuszt megakadályozni: ez szerencsétlenség? Kis híján ő is elsírta magát, megfordult, és vakon a lift felé tartott. Kinn az utcán megnézte a tárcáját. Csak három dollárja maradt, meg némi aprópénz. Úgy döntött, földalattival megy Emmet Redford irodájába a Wall Streetre.

– Elnézést az öltözékemért – mentegetőzött, amikor a titkárnő az irodába tessékelte. – Nem akartam az időmet azzal vesztegetni, hogy hazamegyek átöltözni.

Mr. Redford tudomásul vette; bárzavarta Adam külseje. Elintézte ugyan a letiltatást, de Adam kívánságát legalábbis gyanúsnak találta.

– Legjobb, ha őszintén beszélek – kezdte Redford. – Harvey iránti szívességből egyeztem bele, hogy segítek, de van itt néhány dolog, ami komolyan aggaszt.

– Nagyon is megértem – mondta Adam. – Szerintem a Julian-klinikán szükségtelen abortuszokat végeznek.

– Értem – felelte Redford, s szemügyre vette Adam kócos haját, borotválatlan arcát.

– De az igazi probléma az – folytatta Adam –, hogy az Arolen Gyógyszergyár meg az anyavállalata, az Infomed egy bonyolult programot valósít meg, drogok, sőt agyműtétek segítségével befolyásolják a gyógyítást.

Ez becsavarodott, gondolta feszengve Redford.

Adam egyre türelmetlenebbül beszélt: – Mindezt most már biztosan tudom, de sejtelmem sincs, mit tegyek ellene.

– Megértem a dilemmáját – felelte Redford, s azon tanakodott, vajon közveszélyes-e a látogatója. Mindenképp zavarosnak látszik. Redford megnyomott egy rejtett gombot az íróasztala alatt, majd így szólt: – Megengedi, Mr. Schonberg, hogy föltegyek néhány személyes kérdést?

– Hogyne – felelte Adam.

– Nem fordult még szakorvoshoz a rögeszméivel kapcsolatban?

– Az igazságot mondtam magának – tiltakozott Adam. Halk kopogtatás hallatszott. Redford fölkelt, az ajtóhoz ment, és szólt titkárnőjének, hívja be Mr. Stupenskit. – Attól tartok, az esküdtszék nem adna túlzott hitelt az állításainak – mondta várakozás közben Adamnak.

Adam fürkészte az ügyvéd arcát, vajon hisz-e neki. De semmi jel nem vallott erre.

– Azt hiszem, igaza van – ismerte be Adam. – A bizonyítékom csak az, amit láttam.

Az ajtó újra kinyílt, s egy halszálkás mintájú szövetöltönyt viselő fiatal férfi jött be, ruhája ugyanolyan volt, mint Redfordé.

– Ez itt a társam, Mr. Stupenski – mutatta be Redford. Adam üdvözölte, azután újra nekilátott, hogy meggyőzze Redfordot: igazat beszél. – Drogot tesznek az ételbe a hajóutakon, és ezeknek a hatását még megtoldják nyugtatókkal.

– Maga szerint, Mr. Schonberg. A baj csak az, hogy nincs rá bizonyítéka.

A két ügyvéd sokatmondón pillantott egymásra. Adam elkeseredetten nézte őket.

– Meg kell mondanom önnek, annak a méhcsapolási leletnek az alapján, amelyet a klinika megmutatott dr. Stupenskinek, megbántam már, hogy megszereztem a halasztási utasítást – közölte Redford. – Egyébként ez az utasítás csak addig van érvényben, ameddig a rendkívüli meghallgatás három nap múlva le nem zajlik. És minthogy én semmiképp sem szállok harcba a megszavazásáért, biztos lehet benne, Mr. Schonberg, hogy hatályon kívül helyezik. Ég áldja.

Beletelt egy másodperc, amíg Adam ráébredt: kiadták az útját.

*

Négy óra múlva, megmosakodva, megborotválkozva és legjobb öltönyében apja irodájának előterében ült, és várta, hogy dr. Schonberg végezzen utolsó ügyfelével. Elmúlt már hat óra.

Dr. Schonberg végre szabad lett, s most kissé türelmetlenül hallgatta fiának beszámolóját, amelyről Adam maga is elismerte, hogy eléggé hihetetlen.

– Ezt egyszerűen nem hiszem el – mondta Adamnak. – Ide figyelj, ha megnyugtat, fölhívom Peter Davenportot az Orvosszövetségben. Ő az, aki jóváhagyja a tanfolyamokat az Egészségügyi Tanács szempontjai alapján. Ő maga is részt vett néhány hajóúton.

Dr. Schonberg föltárcsázta Davenportot a lakásán, és kedélyesen érdeklődött, mi a véleménye az Arolen-hajóutakról. Hallgatta néhány percig a választ, majd megköszönte és letette a hallgatót.

– Pete azt mondja, a "Fjord"-on rendezett szemináriumok osztályon felüliek. Néha este akadt némi duhajkodás, de máskülönben: ilyen jó konferenciákon ő még soha nem vett részt.

– Alighanem őt is begyógyszerezték; mint a többieket – mondta Adam.

– Adam, kérlek. Nevetséges vagy. A Gy.B.E. több mint tíz éve pénzel orvosi szakmai összejöveteleket, részben a saját égisze alatt, részben az Arolen Gyógyszergyáron keresztül. Ezek a hajóutak már öt éve zajlanak.

– Lehet – mondta Adam, és mindinkább elveszítette a reményét, hogy akár a saját apját is meggyőzheti –, de én megesküszöm neked, hogy drogozzák az orvosokat, és erőteljes magatartás-átalakításoknak vetik alá őket. Sőt némelyeken műtéteket is hajtanak végre. Magam láttam a hegeket dr. Vandermeren. Azt hiszem, valami távolból vezérelhető szerkezet segítségével tartják a kezükben.

Dr. Schonberg a szemét forgatta: – Akármilyen kevés pszichiátriát tanultál is, Adam, gondolom, magad is érzed, milyen paranoidul cseng, amit mondasz.

Adam fölpattant, és az ajtóhoz indult.

– Várj – szólt utána dr. Schonberg. – Gyere csak vissza egy percre.

Adam habozott, nem tudta, megtörik-e az apja.

Dr. Schonberg hátrabillentette székét: – Tegyük fel, tárgyalási alapként, hogy van valami abban, amit elmondsz.

– Nagyon kegyes vagy.

– Mit kívánsz tőlem? Itt az Élelem- és Gyógyszerellenőrző Hivatalban én vagyok az új gyógyszerekért felelős, és nem fogadhatok el ilyen elképesztő

elméletet, amilyen a tiéd. De látom, mennyire kiborultál, úgyhogy, azt hiszem, magam is elmegyek egy ilyen

hajóútra, hogy lássam a saját szememmel.

– Ne – szakította félbe Adam –, ne menj el hajózni. Kérlek, ne.

– Hát akkor szerinted mit csináljak?

– Talán indíts vizsgálatot.

– Kössünk alkut – javasolta dr. Schonberg. – Ha beleegyezel, hogy fölkeresel egy pszichiátert, vizsgálja meg, nem lehetséges-e, hogy valamiféle paranoid reakció zajlik benned, akkor én a végére járok az Arolennek.

Adam levette a szemüvegét, és megdörgölte a szemét. Ha még valaki azt javasolja, menjen diligyógyászhoz, visítani fog.

– Kösz, Apa – mondta. – Majd meggondolom az ajánlatodat.

Vajon miféle kezelést kapott az orvosszövetségbeli Pete Davenport az Arolentól, találgatta, miközben a reptér felé hajtott.

*

Adam este kilenc tájban szállt le a La Guardia reptérre, s taxival ment vissza a városba. Nyomasztotta az üres lakás rémképe, és nagyon aggódott Jenniferért. Noha irtózott attól, hogy kimenjen Englewoodba és magára zúdítsa Carsonék haragját, rájött, hogy nem tehet mást. Beszélnie kell Jenniferrel.

Amikor behajtott a Carson-ház elé, odabenn nem égtek a lámpák. Óvatosan ment föl a bejárathoz vezető lépcsőn és becsöngetett. Meglepődött: az ajtó azon nyomban kinyílt.

– A fényszóróid egyenest besütöttek a hálószobámba – mondta mérgesen Mr. Carson. – Mi az isten csudáját akarsz ilyen későn?

– Elnézést, hogy felébresztettem – mondta Adam –, de feltétlenül beszélnem kell Jenniferrel.

Mr. Carson összekulcsolta erős karját a mellkasán. – Hát neked aztán van bőr a képeden, ezt meg kell adni. De a lányom nem hajlandó beszélni veled. Lehet, hogy néhány nap múlva meggondolja magát, de e pillanatban…

– Márpedig én sajnos ragaszkodom hozzá. Nézze: nem hiszem, hogy szükséges az abortusza…

Mr. Carson megragadta Adam ingét, és ezt ordította: – Nem fogsz te itt semmihez se ragaszkodni! – Ellökte Adamot az ajtóból.

Adam visszanyerte egyensúlyát, tölcsért formált a kezéből, és kiáltozni kezdett: – Jennifer! Jennifer!

– Most már elég – bömbölte Mr. Carson. Újra megragadta Adamot, a kocsijához akarta vonszolni. De Adam kicselezte apósát, és beszaladt. A

lépcső alján újra hívta feleségét. Az emeleti hallban megjelent Jennifer, hálóingben. Méltatlankodva nézett le férjére.

– Hallgass rám – kiáltotta Adam, de még mielőtt Jennifer megszólalhatott volna, Mr. Carson hátulról kapta el Adamot, és visszacipelte az ajtóhoz. Adam nem akart visszaütni, s miközben a férfi a kocsijához ráncigálta, megbotlott, és a tornácról a bokorba esett. Még mielőtt föltápászkodott volna, meghallotta az ajtócsapódást. Tudta: Carson ma éjjel semmiképp se engedi, hogy szót váltson Jenniferrel.

Beült a kocsijába, és törte a fejét, mit is tehetne, hogy eltántorítsa Jennifert az abortusztól addig is, amíg jobb belátásra nem tér. Csak három napja van rá, hogy meggyőzze.

A George Washington-híd közepén haladt, amikor rájött, mit kell tennie. Mindenki bizonyítékot kér. Jó, akkor hát elmegy Puerto Ricóba bizonyítékért. Biztos volt benne: mindarra, amit a hajón látott, ott tudja meg a világos választ.

Tizenötödik fejezet

Bill Shelly fölállt íróasztala mellől, és Adam tenyerébe csapott: – Gratulálok. Élete legokosabb döntését hozta meg.

– Nem mondom, hogy egyértelműen elfogadom az állást – óvatoskodott Adam. – De sokat gondolkodtam Puerto Rico dolgában, és szeretném elfogadni az ajánlatát, hogy menjek le és nézzem meg az intézményt. Jennifer ugyan nincs elragadtatva a gondolattól, de ha én igazán menni akarok, támogatni fogja a döntésemet.

– Erről jut eszembe, Clarence üzente, hogy eléggé furcsa telefonhívást kapott a kedves feleségétől, aki azt hitte, hogy maga üzleti úton van az Arolen megbízásából.

– Anyós-após problémák – legyintett Adam. – Jennifer sosem jött ki az apámmal.

Adam maga se tudta, mit beszél összevissza, szerencsére Shelly megértően bólogatott: – Visszatérve a tárgyra: biztos vagyok benne, hogy érdekelni fogja az Arolen kutatóintézete. Mikor akar menni?

– Most azonnal – vágta rá vígan Adam. – A becsomagolt bőröndöm odalenn van a kocsiban.

Mr. Shelly elnevette magát: – A maga hozzáállása nagyon is tetszik nekem. Hadd látom, készen áll-e az Arolen-repülőgép.

Shelly, míg várta, hogy titkárnője utánanézzen, megkérdezte Adamtól, miért gondolta meg magát a vezetőképző tanfolyammal kapcsolatban. – Már attól tartottam, nem voltam eléggé meggyőző.

– Épp ellenkezőleg – mondta Adam. – Ha ön nincs, meg sem fontolom a dolgot. – Míg beszélt, Adam egyre Shelly koponyáját leste, nem bírt ellenállni a kísértésnek, hogy szemügyre vegye: vajon a főnökön is agyműtétet végeztek-e. Adamnak sejtelme se volt, bízhat-e bárkiben is az Arolennél.

*

Két vezető beosztású Arolen-tisztviselő ült még a fényűző Gulf Stream gépen. Egyikük Adammal együtt szállt fel, a másik Atlantában. Mindketten szívélyesen üdvözölték, de munkával töltötték az utazást, s Adam régi folyóiratokkal múlathatta az időt.

Mihelyt leszálltak San Juanban, a két vezető állású tisztviselő az Arolen-buszhoz sietett. Adam nem tudta, velük tartson-e, de már jött is elébe két kék blézeres, fehér pantallós férfi. Mindkettőnek kefefrizurája volt, szőke az egyik, sötét hajú a másik. A mellükre tűzött Infomed-névkártya szerint Rodman és Dunly névre hallgattak.

– Üdvözöljük, Mr. Schonberg – szólt Rodman. – Isten hozta Puerto Ricóban.

Miközben Dunly elkérte Adam válltáskáját, Adam háta a trópusi hőségben is libabőrös lett. Rodman beszéde ugyanolyan egyhangúan csengett, mint a hajópincéreké a "Fjord"-on. S míg a várakozó limuzin felé tartottak, Adam azt is észrevette, hogy mindketten egyformán gépiesen lépkednek.

Nem volt új limuzin, de mégiscsak limuzin, s Adam zavarban volt, amikor egymagában a hátsó ülésre ültették.

Előrehajolt, és nézte a csúcsforgalmat. Kihajtottak a városból, láthatólag párhuzamosan haladtak a sziget északi partjával, bár az óceán nem látszott. Bevásárlóközpontok, benzinkutak és autókarosszéria-telepek mellett haladtak el. Minden úgy festett, mintha lepusztulófélben és egyben épülőben lenne. Különös kombináció. Néhol rozsdás rudak álltak ki a betonból, mintha hozzátoldandó helyiségeket vagy emeleteket terveztek volna oda, de aztán a munkások szétszéledtek. És szemét mindenfelé. Adamot nem bűvölte el a helyszín.

A kopott üzletházakat fokozatosan éppoly kopott lakóházak váltották fel, bár néhol akadt néhány elegáns, jól karbantartott ház is az általános elhanyagoltságban. A gazdag és szegény környék nem különült el, kecskék és csirkék szaladgáltak szabadon mindenfelé.

Az út végül négysávosról kétsávosra keskenyedett, és Adam megpillantotta a zöld dombok mögött az óceánt. Frissebb és tisztább lett a levegő.

Másfél órányi autózás után végül lekanyarodtak a főútvonalról egy jó állapotú mellékútra, amely buja növényzet között kanyargott. A lombozat egy helyütt szétnyílt, pompás kilátás tárult föl a Karib-tengerre. Az ég alja vöröslött, naplemente közeledtét jelezte.

Az út legördült a dombról, s egzotikus fák sötét baldachinja alatt bújt meg. Negyed mérföld után lassított, majd megállt a limuzin. Kapuőr fülkéjéhez értek. Kétfelől s egészen az erdőig látványos drótsövény húzódott, tetején szögesdrót-tekerések. A drót között megbúvó ellenállások arra vallottak, hogy a kerítés áram alatt van.

Fegyveres őr került elő a bódéból, és a kocsihoz lépett. A sofőr átadott neki egy papírlapot, az őr Adamra pillantott, és kinyitotta a kertkaput. A kocsi ráhajtott a Gy.B.E. birtokára, Adam pedig hátrafordulva nézte, hogyan zárja be mögöttük a kaput az őr. Vajon azt szolgálja ez a biztonsági berendezés, hogy ne lehessen bejönni, vagy hogy ne lehessen kimenni? Mibe keveredik? Akárcsak a "Fjord"-on, most sem voltak határozott elképzelései, és nem áltatta magát azzal, hogy nyomozói tehetséggel áldotta volna meg a sors. Csak az vigasztalta, hogy itt, Puerto Ricóban legalább nem a más neve alatt bújik meg.

A kocsi hirtelen nagy ívben befordult, és Adam a zöldellő dombok és a tiszta türkizkék tenger előterében megpillantott egy épületet – ilyen nagyszerűt még sosem látott.

Hatszögletű főépületét ugyanolyan tükröző bronzszínű üvegburkolat fedte, mint az Arolen központját. Balra, a part felé állt egy másik, mindössze kétemeletes épület, klubnak látszott. Távolabb teniszpályák és jókora úszómedencék. Mögöttük fehér homokföveny röplabdapályával, és széllovasok meg vitorlások mólóival. A tisztás másik oldalán tengerre nyíló villák. A telep mindenestül olyan volt, mint egy világszínvonalú üdülőhely. Adamot magával ragadta.

A limuzin egy nagy napellenző alatt állt meg a főépület előtt.

– Jó estét, Mr. Schonberg – üdvözölte a kapus. – Isten hozta a Gy.B.E.-nél. Erre tessék.

Adam kiszállt a kocsiból, és követte a férfit a recepcióhoz. Olyan volt, mint amikor az ember bejelentkezik egy szállodában. A fő különbség: hogy itt nem kellett fizetni.

Adam bejelentkezett, majd egy kék zakós alkalmazott, akinek a névkártyáján "Craig" felirat állt, elvette a táskáját, és a lifthez kísérte. A hatodik emeleten szálltak ki, és végigmentek egy hosszú folyosón. Annak legvégén volt egy újabb lift.

– Sokáig marad nálunk? – érdeklődött Craig immár ismerősen monoton hangon.

– Csak néhány napig – felelte Adam kitérőn, Craig pedig előhúzta kulcsait, és kinyitotta az egyik ajtót.

Adam nem is szobát, hanem lakosztályt kapott. Craig körüljárt, mint egy szállodainas, kipróbálta a villanykapcsolókat, ellenőrizte, működik-e a tévé, bepillantott a bárszekrénybe, és széthúzta a függönyt. Adam borravalót akart adni neki, de udvariasan elhárította.

Adamot elbűvölte ez az elszállásolás. Káprázatos kilátása nyílt az óceánra, amely az éj leszálltával egyre sötétedett. Parányi fénypontok csillogtak a távoli szigeteken. Nézte, amint egy kis vitorlás a part felé közeleg. Karibi muzsika hallatszott, Adam kilépett a teraszra. Nyilván abban az épületben játszik egy zenekar, amelyet klubnak nézett. Csodálatos volt az idő – bárcsak Jennifer is vele volna! Még a hajdani nászutaslakosztályuk, a szív alakú fürdőszobával, az se volt ehhez fogható.

Elhatározta, hogy fölhívja. Örömére Jennifer vette föl, ám amint Adam hangját meghallotta, hűvös lett a modora.

– Jennifer, drága, kérlek, ígérj meg egyvalamit. Ne csináltasd meg az abortuszt, amíg vissza nem jövök.

– Míg vissza nem jössz? Hát hol vagy? – kérdezte Jennifer.

Adam eredetileg nem akarta megmondani neki, hol van, de most már nem volt idő rá, hogy hazugságot eszeljen ki: – Puerto Ricóban – mondta kelletlenül.

– Adam – szólt Jennifer, haragosan –, ha te akarod előírni, mit tegyek, nem rohangálhatsz el folyton. Mihelyt a bíróság szabad utat ad, visszatérek a klinikára.

– Jennifer, kérlek, ne – könyörgött Adam.

– Remélem, jól mulatsz – szólt Jennifer, és lecsapta a kagylót.

Adam összeomolva rogyott az ágyra. Csak két napja van. Megszólalt a telefon, fölkapta, abban a hiszemben, hogy Jennifer az, de csak a recepciós közölte, hogy fél óra múlva vacsora.

*

Az étterem a partra néző klubépületben volt. Közvetlenül az üveg tolóajtók mögött vitorlások sorakoztak a homokban. Fölkelt a telihold, és csillogó hidat vert a víz színén.

Sötétzöld falak, ugyanolyan színű padlószőnyeg, rózsaszín kárpitozás díszítette a termet. A pincérek fehér zakót és fekete nadrágot viseltek.

Adamot nyolcszemélyes kerek asztalhoz ültették. Jobb oldali asztalszomszédja dr. Heinrich Nachman volt, akit Adam akkor ismert meg, amikor bemutatkozó látogatáson járt az Arolennél. Nachman mellett dr. Sinclair Glover ült, egy alacsony, pocakos, pirospozsgás férfi, aki elmondta, hogy ő irányítja a magzatkutatást.

Dr. Glover mellett dr. Winfield Mitchell ült, szakállas, kopasz, drótkeretes szemüveget viselő középkorú férfi. Nachman elmesélte, hogy Mitchell felelős a pszichotróp gyógyszerek kifejlesztéséért. Adam halványan sejtette, hogy pszichiáter; ezt annak alapján gyanította, ahogyan a férfi a beszélgetésre figyelt: nem szólt bele, de közben éreztette, hogy felsőbbrendű másoknál.

Dr. Mitchell mellett egy kereskedelmi igazgató ült, valami William, Adam nem értette a családnevét. Lerítt róla, hogy előkelő egyetemen végzett; vörösesszőke, lányos arcú férfi volt. Az asztalnál ült még Brian Hopkins, a vezetőképző irányítója, Miss Linda Aronson, a reklámfőnök, s egy Harry Burkett nevű kedélyes idősebb férfi, a Puerto Ricó-i részleg vezetője.

Adam nem feledte még a "Fjord"-on átélteket, és kezdetben nem volt nagy kedve megkóstolni az ételt, de mindenki más jó étvággyal evett, s egyikük se festett úgy, mintha droggal lenne teli. Amellett Adam úgy okoskodott: ha kábítani akarják, azt már a gépen is elkezdhették volna.

Oldott légkör uralkodott az asztalnál, és mindenki azon volt, hogy Adam jól érezze magát. Burkett elmagyarázta: a Gy.B.E. azért választotta kutatóintézete színhelyéül Puerto Ricót, mert az itteni kormány remek adókedvezményeket és be nem avatkozást ajánlott. Kiderült: sok más gyógyszergyárnak is működnek telepei itt a szigeten.

Adam érdeklődött, miért e komoly biztonsági rend.

– Ez is része annak az árnak, amelyet azért fizetünk, hogy ebben az édenkertben élhessünk – felelte Harry Burkett. – A Puerto Rico függetlenségéért harcoló kis csoport mindig is fenyegethet terrorista tevékenységgel.

Adam nem nagyon hitte, hogy csupán ez volna a magyarázat, de nem feszegette a témát.

William, a Gy.B.E. igazgató Adamra nézett, s így szólt: – A Gy.B.E.-nnek sajátos filozófiája van az orvosi hivatásról. Úgy érezzük, a gazdasági érdekek rendkívüli szerepet játszanak. Úgy hallottam, maga is egyetért ezzel az alapelvvel.

Adam észrevette, hogy az egész asztaltársaság figyel. Lenyelt egy falat édességet, és így szólt: – Igen, így igaz. Az orvosegyetemen töltött rövid időszakom alatt is igencsak taszított a humanizmus hiánya. Úgy éreztem, a technológia és a kutatás hasznosabb, mint a gyógyítómunka.

Ült néhány orvos az asztalnál, és Adam remélte, hogy nem sértette meg őket, de azt mindenképp észrevette, hogy Nachman doktor elmosolyodik. Adam örült, mert úgy vélte: minél inkább lelkesednek iránta, annál több az esélye, hogy megtudja, mit művelnek.

– Nem gondolja, hogy ez a véleménye megnehezíti együttműködését az orvosokkal? – érdeklődött Linda Aronson.

– Csöppet sem – felelte Adam. – Szerintem éppenséggel megkönnyíti, hogy tisztában vagyok az orvosi realitásokkal. Kereskedelmi üzletkötőként meglehetősen sikeres voltam.

– Bill Shelly jelentéséből ítélve, azt hiszem, Mr. Schonberg eléggé szerényen fejezi ki magát – mondta Nachman. – Adam, ismertette-e már valaki, mik az elképzeléseink magával a vezetőképző elvégzése után? – érdeklődött dr. Glover.

– Nem nagyon.

Dr. Nachman összekulcsolta kezét, és előrehajolt: – Az Arolen a gyógyszerek és kezelési módszerek egész új nemzedékét szeretné szárnyra bocsátani. Keresünk valakit, aki együttműködne Lindával, hogy megnyerje az orvostársadalmat ezeknek az új elveknek. Szerintünk magát a múltja és nézetei kiválóan alkalmassá teszik erre a munkára.

– Erről van szó – mondta Linda. – De nem akarjuk lerohanni. Kezdetben csak az a dolga, hogy megismerkedjék az Arolen kutatási tevékenységével.

Adam sajnálta, hogy csupán két napja van. A felkínált állás kétségkívül olyan helyzetbe juttatná, ahol megtudhatja, amire szüksége van.

– Ez nem egészen így van – igazította ki Brian Hopkins. – Mr. Schonbergnek előbb el kell végeznie a vezetőképző tanfolyamunkat.

– Mind tudjuk, Brian, hogy Mr. Schonbergnek előbb a te kurzusodon kell részt vennie.

– Kérem – szólalt meg dr. Nachman. – Ne áruljuk el mindjárt az elején, mekkora irigykedés folyik a részlegek között. Lesz még rá idő bőven.

Hopkins kivételével mindenki nevetett.

Adam megette az édességet, letette kanalát. Dr. Nachmanra nézett: – Csodálatos vacsora volt, de én már alig várom, hogy lássam a kutatási részleget.

– Mi pedig alig várjuk, hogy megmutassuk magának. Holnapi tervünk az, hogy…

– Nem lehetne már ma este? – vágott a szavába Adam lelkesen.

Dr. Nachman Gloverre és Michellre nézett, azok mosolyogtak, és vállukat vonogatták: – Azt hiszem, néhány részleget már most is megmutathatunk. Biztosan nem fáradt?

– Csöppet sem – felelte Adam.

Dr. Nachman fölállt, dr. Glover és dr. Mitchell ugyancsak. A többiek kimentették magukat, mondván, inkább még kávéznak és isznak egyet a vacsorára.

Dr. Nachman visszavezette Adamot a főépületbe, ahol a vendégeket beírják. Azután négyesben áthaladtak egy másik szárnyas ajtón, a kutatóintézetbe. Az épületnek ez a része fehér padlócsempével volt kikövezve, a falakat pedig élénk, tiszta színekre festették.

– Ezek itt a vezetés szobái – magyarázta dr. Nachman. Majd üvegfalú hídon haladtak át. Pálmafák bólogattak mindkétfelől, s Adam rájött, hogy két, közös középpontú, kör alakú épület van itt, egyik a másik közepében, akárcsak a washingtoni Pentagonban.

Ráfordultak egy másik folyosóra, és Adamot megcsapta a ketrecbe zárt állatok eltéveszthetetlen szaga. Dr. Glover kinyitotta az első ajtót, majd fél órán át vezette Adamot szobáról szobára, magyarázta a bonyolult gépezetet, mutogatta a tömérdek patkányt és majmot. Itt végzi az Arolen az alapvető magzatkutatásait.

Adam meglepetésére a késő esti időpont ellenére is dolgoztak még fehér köpenyes technikusok némelyik laborban. Dr. Glover megmagyarázta: amióta határozott eredményeket értek el a magzatimplantációval, éjjel-nappal folyik a munka.

– Honnan szerzik az alapanyagot? – kérdezte Adam, egy rózsaszín egér ketrece előtt.

– A kutatás nagy részét állatkísérletekkel végezzük – válaszolta dr. Glover –, az állatainkat pedig itt helyben, a kutatóintézetben tenyésztjük.

– De nyilván végeznek emberi implantációt is. Honnan szerzik hozzá a szöveteket? – kíváncsiskodott tovább Adam.

– Nagyon jó kérdés – mondta Glover. – Elég nagy nehézségekbe ütköztünk, amikor az új törvényeket meghozták, de megoldottuk valahogyan. A legtöbb nyersanyag a Julian-klinikáról érkezik.

Adam legszívesebben beverte volna elkeseredésében az üvegtárlót. Hát miért nem hallgat senki arra, amit mond? Nem vitás: az orvosok, köztük Vandermer azzal gyarapítja a magzati szöveteket, hogy növeli az egészségügyi indítékú művi vetélések számát.

– Holnap elvisszük a kórházi szárnyunkba – folytatta Glover, tetszett neki, hogy Adam ekkora érdeklődést tanúsít. – Pompás eredményeink vannak magzati hasnyálmirigy-kivonatokkal, különösen a cukorbetegek kezelésében.

– Tudom, hogy ez nagyon érdekes, de azt hiszem, dr. Mitchell is szívesen ismertetné a munkája néhány vonatkozását – mondta Nachman, és Gloverre mosolygott.

– Valóban – visszhangozta Glover. – Egy éven belül, amikor beérkeznek az eladási adatok, ki fog derülni, melyikünk részlege számol el nagyobb bevételeket.

A következő fél óra Mitchell egy szuszra előadott monológjával telt, a pszichotróp gyógyszerekről beszélt, főleg egy újfajta fenotiazinról: – Rendkívül jó hatása van mindenfajta pszichotikus állapotra. Mérgező hatása nincs, s a legzavarosabb egyénből is példás állampolgárt csinál. Persze a spontaneitás egy része áldozatul esik.

Adam már tiltakozni akart, de aztán észhez tért. Bizonyos volt benne, hogy "a spontaneitás egy része áldozatul esik" megfogalmazással bagatellizálja a cég a gyógyszer mellékhatásait. A "Fjord" hajóinasainak, a Julian műtőseinek is nyilván "áldozatul esett a spontaneitása".

– Mi a neve ennek az új szernek? – kérdezte meg inkább.

– A tudományos, az általános vagy a kereskedelmi neve? – kérdezett vissza dr. Mitchell, akiből egészen kiment a szufla a hosszú monológtól.

– A kereskedelmi neve.

– Conformin – felelte dr. Mitchell.

– Kaphatnék belőle mintát?

– Majd kap annyi mintát, amennyit csak akar, mihelyt a gyógyszert piacra dobják – mondta dr. Mitchell. – Az Élelem- és Gyógyszerellenőrző Hivatal jóváhagyására várunk.

– Kis mennyiséget se kaphatok? – kérdezte Adam.

Dr. Mitchell furcsán nézett Adamra: – Kis mennyiséget talán igen – motyogta.

Adam nem feszegette a témát. – Ha a gyógyszer hamarosan piacra kerül, akkor nyilván elkezdték már kipróbálását embereken is – mondta.

– Meghiszem azt – derült fel dr. Mitchell. – Már néhány éve használjuk embereknél a szert, kezelhetetlen pszichiátriai ápoltakkal, akiket a világ minden tájáról hoznak ide. A szer hatása százszázalékosnak bizonyult.

– Szívesen meglátogatnám a kórházat – mondta Adam.

– Holnap – felelte dr. Mitchell. – Most inkább a fővegyi laboratóriumunkat mutatnám meg. Ennél modernebb alig akad a világon.

Adam egyáltalán nem kételkedett benne, hogy az Arolen kutatási intézményei elsőrendűek, különösen az egyetem kórházáéhoz képest, ahol olyan szűken álltak pénz dolgában, hogy minden ceruzát külön kérvényezni kellett. Ám ennyi labor láttán unni kezdte a dolgot. Igyekezett érdeklődő képet vágni, de minél tovább tartott a körséta, annál inkább nehezére esett.

– Azt hiszem, ma estére elég lesz ennyi – mondta végül dr. Nachman. – Nem akarjuk kimeríteni Mr. Schonberget már az első nálunk töltött estéjén.

– Tiltakozom – mondta dr. Glover. – Csak fél órát töltöttünk az én részlegemben.

– Ez azért van, mert itt sokkal több a látnivaló – mondta dr. Mitchell.

– Uraim! – lépett közbe kezét fölemelve dr. Nachman.

– Nagyon érdekes volt minden – tiltakozott Adam, mindenesetre múlt időben, nehogy tovább ösztökélje Mitchellt.

Végigmentek a középső folyosón, át az összekötő hídon, a másik épületbe. Adam megállt, és hátrapillantott. A híd a folyosón túl folytatódott egy harmadik belső épület irányába, amelyet nehéz vasajtók zártak el.

– Ott hátul mi van? – érdeklődött Adam.

– A klinikai kórtermek – felelte dr. Nachman. – Holnap azokat is láthatja.

Nyilván ott kapott helyet a pszichiátriai osztály is, gondolta Adam. Tétovázott egy percig, azután követte Nachmant a központi előcsarnokba, ott mind elbúcsúztak éjszakára.

Háromnegyed tizenkettő volt, de Adam mozgalmas napja ellenére se álmosodott még el. Tompa fejfájás indult a szemgödre mögött, és minduntalan eszébe jutott: csak két napja van rá, hogy meggyőző és konkrét bizonyítékkal álljon elő. Még ha kap is mintát a Conforminból, idő kell az analizálására, s még több idő arra, hogy meggyőzzön egy Vandermert: vizsgáltassa meg magát, kapott-e ebből a szerből. Tudta, elaludni úgyse fog, kinyitotta hát az ajtaját, és a folyosó végén levő lifthez ment. Kis műanyag táblán ez állt: "Strand-lift".

Leereszkedett az alsó szintre, s egy pálmákkal, bambuszokkal és páfrányokkal dúsan benőtt kertben találta magát. Kanyargós ösvény vezetett a buja növényzet között. Adam kijutott a fövenyre.

Levette a cipőjét, és a hűvös homokra lépett. A telihold szinte nappali fénybe borította az éji tájat. Sima és selymes volt a homok. Enyhe szellő csapkodta a vitorlások árbocozatát, esengtek, akár a japán szélcsengettyűk. Megértette, hogy Bill Shelly és mások miért rajonganak úgy ezért a helyért.

Elhaladt a klub előtt, belátott az étterembe. Néhány pincértanuló az asztalokat terítette a következő étkezéshez.

Mintegy száz méterre a klubtól meglátta a villákat. Álspanyol stílusban tervezték őket, stukkós falakkal és piros zsindelytetővel. Néhányban még égett a villany, Adam férfiakat és nőket pillantott meg, akik tévéztek vagy olvastak. Az egész színhely annyira békés benyomást tett, hogy nehéz volt holmi gigantikus összeesküvés központját elképzelni benne. Pedig mégiscsak az kell legyen. Minden gyógyszercég dollármilliókat költ rá, hogy befolyásolja az orvosok gyógyszerhasználatát, ám az Infomed többet akar. Irányítani az orvosokat. Nem csoda, hogy az Arolen csökkenteni szándékszik ügynöki tevékenységét.

Megfordult, és visszafelé indult a fövenyen, oda, ahol a cipőjét hagyta, majd a főépület felé tartott. A folyosón, félúton, kijáratot jelző táblát vett észre. Ajtaja lépcsőházra nyílt, az pedig a tető felé haladt csigavonalban. Adam ellenőrizte, hogy nyílik-e visszafelé, majd a lépcső végében egy másik nyitott ajtóhoz ért. Elfordította az ajtógombot, s a főépület tetején találta magát. A tenger felől szél fújt. Adam a tetőt övező magas korláthoz ment. Kilátópontjáról tiszta képet kapott az egész telepről. A lakóépületek kis, sziklás dombnál értek véget, mögötte sűrű erdő húzódott. A központ méretéből ítélve nem tartotta kizártnak, hogy több épület is lehet itt még, a látókörén túl.

Megfordult, visszapillantott az első belső épületre. Az élénk holdfényben jól látszottak körvonalai, pompás építészeti megoldás volt az ablaktalan irodaházak helyett. Lent, az épületek közti térségen a körültekintő tervezők medencéket, zöld növényeket, pálmafákat helyeztek el. Mindkét épületnek azonos volt a magassága, és emeletenkint híd kötötte össze őket.

A középpontban lévő épület, amelyről Nachman doktor azt mondta, hogy kórház, nem látszott ide. Adam áthaladt a hídon a második épülethez, a belső széléhez ment, és letekintett. Ott volt alatta a kórház. Csak háromemeletes: ezért nem láthatta eddig. Közvetlenül Adam alatt húzódott az összekötő híd; ez vezetett ahhoz a vasajtóhoz, amelyet a laborból kifelé jövet látott.

A tetőn antennák, huzalok és parabolaantennák tengere; Adam gyanította, hogy valami bonyolult kommunikációs központtal függhet össze. Néhány félgömb alakú padlásablak nyílt az égre, a legnagyobbik az épület kellős közepén. A tetőn a klímaberendezéshez tartozó hűtőtorony és egy bódészerű átjáró, olyan, mint az, amelyen át Adam jutott ki a másik épület tetejére. A középső kerek tetőablakból áradó fény távoli, futurisztikus jelleget adott az egész épületegyüttesnek.

Adam néhány percig állt ott, tenyerét a naptól még mindig meleg betonkorlát peremére támasztotta. Éji szellő borzolta haját. Fölsóhajtott: ugyan micsoda őrült ötlet hozta ide Puerto Ricóba? Titkai birtokában a Gy.B.E. úgyse engedi szabadulni. Letörten és elkeseredetten beletörődött: aludni tér.

Tizenhatodik fejezet

Bármily türelmetlen volt is másnap, hogy lássa már a kórházat, kiderült: csak a délutáni programban szerepel. A délelőtt nagy részét Mr. Burkett társaságában töltötte; a telepfőnök megmutatta a villát, amelyben Jenniferrel laknak majd, valamint mindazokat a létesítményeket, amelyeket a Gy.B.E. kínál alkalmazottainak gyerekei számára. Vajon mit szólna Burkett – tűnődött

Adam –, ha elmondaná neki, hogy a Gy.B.E. éppenséggel azon buzgólkodik, hogy Adamék gyereke meg se szülessék? Minden akaraterejére szüksége volt, hogy elismerőn mosolyogjon a telep bejárásakor. Megkönnyebbült, amikor Burkett végre búcsút vett tőle – Linda Aronson hivatali szobája előtt.

Linda lelkesen üdvözölte Adamot, és megmutatta neki a számítógépközpontot, amely percek alatt juttatja Arolen-információkhoz az egész világot. Bemutatta Adamot Mr. Crawfordnak, az Arolen-hajóutak szervezőjének is. Adam úgy találta: ez az ember szakasztott mása annak a gazembernek, aki a Smyth nevére szóló hamis útlevelet kiállította.

Crawford táblázatot tett Adam elé, amely kimutatta, hogy hol folytatnak gyakorlatot a hajóutakon részt vett orvosok. A legtöbben New York City körzetéből jöttek, de az utóbbi hónapokban szép számmal érkeztek doktorok Chicagóból és Los Angelesből is. Adam megjegyezte: azoknak az orvosoknak, akik egynél többször vettek részt hajóutakon, jó tíz százaléka dolgozik most a Julian-klinikán.

– Bizony nagyon népszerűek ezek a hajóutak – mondta Adam, és visszanyelte ellenszenvét.

– Népszerűség: ez enyhe kifejezés – büszkélkedett Crawford. – A jelenlegi eszközeink birtokában nem is tudunk lépést tartani az igényekkel. Az Infomed már vett egy újabb sétahajót a nyugati parton. Úgy számoljuk, hogy körülbelül egy év múlva tudjuk üzembe állítani. Távlati tervünk az, hogy öt hajót működtessünk; ez azt jelenti, hogy az egész orvostársadalomnak helyet tudunk biztosítani.

Mr. Crawford összekulcsolta mellén a karját, Adamra vetett pillantása ezt mondta: "na, ehhez mit szólsz"; büszke szülők vágnak föl így gyerekeik sikereivel. Adam émelygett. Egy egész orvosgeneráció beprogramozása arra, hogy egy gyógyszergyár mit sem sejtő ügynökei legyenek!

Dr. Nachmannal volt ebéd-randevúja, a doktor utána elkísérte dr. Glover szobájába, ahol Glover és Mitchell már nagyban veszekedtek, hogy melyikük viszi körül elsőnek Adamot.

– Hovatovább nem lehet kettőtöket egyazon szobában hagyni – dohogott Nachman.

Talán a kutatóintézet elzártsága okozza ezt a fenekedést, gondolta Adam. A két orvos versengése már-már neurotikusjelleget öltött. De Adam örült, hogy végre megnézheti a kórházat. Az ugyan nem nagyon volt ínyére, hogy még egy óra hosszat hallgassa Mitchellt, de remélte: megússza.

Eljutottak a legbelső épület szárnyas ajtajához, dr. Nachman úgy nyitotta ki, hogy hüvelykujja hegyével megérintett egy kis fotocellát. Az ajtón túl a fedett hídnak mindkétfelől üvegből volt a fala, s Adam kilátott a szép tájra, amelyet előző este a tetőről úgy megcsodált.

Újabb szárnyas ajtó következett az átjáró túlfelén, Nachman ezt is a hüvelykujjával nyitotta ki. Mihelyt beléptek, Adamot megcsapta a jól ismert kórházszag. Áthaladtak egy háromemeletes magas előcsarnokon, amely a tegnap látott kerek tetőablakokon át kapta a fényt, több műtő mellett mentek el, s egy nővérállomáshoz jutottak, amely a legmodernebb telemetriás berendezésekkel büszkélkedhetett. Az egyik nővér bevezette őket a mögötte lévő, bezárt kórterembe. Dr. Glover bemutatta Adamot néhány betegnek.

A doktor minden esetet ismertetett, Adamra mély benyomást tett, milyen nagy mennyiségű információt tart az eszében. Azt a néhány részletet, amelyekre nem emlékezhetett, lehívta az egyik komputerterminálról; minden szobában volt ilyen.

Akadt néhány cukorbeteg, akik magzati sziget-sejt infúziót kaptak, s már teljesen inzulinmentesen gyógyultak. Adamot ez akaratlanul is megrendítette, noha tudta jól: a cél sose szentesítheti az eszközt.

Az osztály túlsó végén feküdtek azok a betegek, akik központiidegrendszer-implantációt kaptak. Adam megismerkedett egy fiatalasszonnyal, akinek gerincvelője súlyosan megsérült egy autóbalesetben. Előzőleg több mint egy éven át törzsének alsó része teljesen béna volt, most már mozgatni tudta lábszárát – magzati központi idegrendszeri szövetekből készített infúzió jóvoltából. Mozgása még most is összehangolatlan volt ugyan, ám az eredmény még így is elképesztő a hagyományos kezelésmódok teljes reménytelenségéhez képest.

Az asszony megölelte dr. Glovert: – Köszönöm, hogy ismét reménykedhetem.

Glover ragyogott a büszkeségtől, dr. Mitchell a nő kartonjára pillantott.

– A vizeletben emelkedik a baktériumok száma – kötekedett.

– Tisztában vagyunk vele – mondta dr. Glover. – Induljunk tovább – szólt Nachman doktor.

Még tíz-tizenöt beteget néztek meg, Nachman csak ezután kísérte vissza őket az előcsarnokba, ahol lifttel fölmentek a következő szintre. Ez volt a pszichiátriai emelet, s mihelyt elindultak, dr. Mitchell fölélénkült. Szakállát simogatva, tar koponyáját tapogatva ismertette betegeit, egy született tanár lelkesedésével.

– Fő működési területünk a pszicho-farmakológia – közölte. – Mihelyt sikerül elérni a pszichotróp gyógyszerek megfelelő vérszintjét, elkezdjük a viselkedés-módosítás egyik formáját.

Újabb szárnyas ajtóhoz értek, ugyanolyanhoz, amilyenek a kórházi szinten zárták el a bejárást. Dr. Mitchell a fotocellához érintette hüvelykujját.

– Ez itt, kérem, a nővérállomás – közölte dr. Mitchell, és köszöntött két fehér blúzos, kék kötényruhás középkorú asszonyt. Azok csak biccentettek,

ám két kék blézeres ápoló fölpattant. Adamnak nyomban feltűnt merev mosolyuk és rebbenéstelen tekintetük.

Némi spontaneitás itt is áldozatul esett – gondolta keserű gúnnyal.

Haladtak tovább a csarnokon át, Mitchell ismertetett minden technikai berendezést, míg csak dr. Glover félbe nem szakította, mondván: – Az isten szerelmére, Adam tudja ezt. Orvostanhallgató volt.

Ám Mitchell doktor még csak szünetet se tartott szövegében. Hüvelykujjával kinyitotta az osztályra vezető szárnyas ajtót, Adam s a többiek beléptek.

Adam meglepetéssel látta, hogy ennek az ultramodernül berendezett intézménynek a fölépítése hasonlít az egyetemi kórházéra. Ám az alaprajzon kívül semmi se emlékeztet rá. Az egyetemi kórházban az ágyak, az éjjeliszekrények, még a mennyezet is szinte roskadozott a karbantartás hiánya miatt. A Gy. B. E. gyógyintézménye ezzel szemben oly makulátlanul tisztán ragyogott, mintha most nyitották volna meg. Még a betegek is ápoltan feküdtek ágyukban, takarójuk egyöntetűen az állukig húzva. Ébren voltak, de mozdulatlanul feküdtek. Csak szemük követte a látogatók mozgását. Adam sosem látott még ilyen békés osztályt, főleg nem ilyen békés pszichiátriai osztályt.

Tekintete a kifejezéstelen arcokat pásztázta. Dr. Mitchell ismét belefogott végeérhetetlen előadásába. Adam épp azon spekulált, vajon meddig kell még ezt hallgatnia, amikor tekintete megakadt a jobb oldali második ágyban fekvő betegen. Alan Jackson! Adamnak elállt a szívverése. Megrémült, hátha Alan fölismeri. Gyorsan elfordult, hogy arcát elrejtse, ám amikor visszapillantott, Alan arckifejezése akkor se változott. Nyilvánvalóan erős nyugtatók hatása alatt áll. Adam megkockáztatott egy alaposabb szemrevételezést. Alan fejét kötések burkolták, jobb karjába intravénás infúzió csöpögött. Adam rájött: a "Fjord" bizonyára előző nap kötött ki Puerto Ricóban. Nem csoda, hogy Alant már ott olyan erősen kábították. Az út során készítették elő a nem kívánt műtétre.

Amikor Mitchell szünetet tartott vizitjében, Adam rámutatott Alanre, és megkérdezte: – Ez az ember milyen panasszal van itt?

Mitchell doktor Nachmanra nézett, az bólintott. Mitchell levette Alan ágylábáról a kartont, és fennhangon olvasta fel az összegezést: – "Robert Iseman az Ohio állambeli Sanduskyból; gyógyíthatatlan halántéklebenyi epilepszia, bűnöző jellegű erőszakos epizódok; hagyományos kezelésre nem reagál." Isemant pszichiátriai börtönre ítélték, szabadlábra engedés reménye nélkül. Önként jelentkezett, hogy részt vegyen az Arolen kezelési folyamatban. – Mitchell doktor visszatette helyére a kartont.

– Régóta van itt? – kérdezte Adam.

– Néhány napja – vetette oda Mitchell. – Akkor hát…

– Megbocsásson – szakította félbe Adam –, de néha jobban okul az ember az egyes esetből, mint általánosságokból. Miféle kezelést kapott ez a férfi? A kötésből ítélve műtéten esett át.

– Valóban – felelte Mitchell, miután ismét összenézett Nachmannal. – A kórtörténetéből tudjuk, hogy a betegsége semmilyen kezelésre nem reagált, s így egy Conformin-sorozat után mikroelektródákat ültettünk be agyának limbikus rendszerébe. Ez az egyetlen reménye a tartós gyógyulásra. Emlékszik a klasszikus kísérletekre, amelyekben elektródákat ültettek be egy bika fejébe, és ennek segítségével fékezték meg a tombolását? Nos, mi tökéletesítettük ezt a technikát. Sokkal többet érhetünk el vele, semhogy bikákat tartsunk vissza a tombolástól.

Adam lassan bólogatott, mint aki igyekszik megérteni. De belül elborzadt.

– Ne feledje, Mr. Iseman kezelése csak most kezdődött – mondta dr. Nachman. – Majd ha már teljesen kiheverte az operációt, kondicionálásnak vetjük alá.

– Úgy bizony – visszhangozta Mitchell. – A kezelés holnap indul, s a beteg négy napon belül el is hagyhatja a kórházat. Át is mehetnénk a kondicionálóhelyiségekbe, hadd lássa pontosan, mit is művelünk.

Adam még egy utolsó pillantást vetett Alan kifejezéstelen arcára, majd követte az orvosokat.

– Mr. Isemant megerősítő és tiltó hatású kondicionálással fogjuk kezelni – mondta közben dr. Mitchell. – Egy komputer vezérelte program kutatja föl a nemkívánatos lelki folyamatokat, és visszafordítja őket, még mielőtt külső viselkedésmódban manifesztálódnak.

Adam agya kavargott. Vajon mit ért Mitchell "nemkívánatos lelki folyamatokon"? Nyilván az Arolen-gyártmányok föl nem írásától kezdve egészen a magánpraxisba vetett hitig mindent.

– Íme az egyik kondicionáló helyiségünk – mondta Mitchell, kitárta az ajtót, hogy Adam bepillanthasson. A "Fjord"-béli mozi kicsinyített mása volt. A túlsó falon nagy vetítővászon, előtte két szék, elektródákkal s pántokkal fölszerelve. Adam iszonyattal

fordult el, az ajtó becsapódott.

– Komoly hatással van ez a személyiségre? – kérdezte. – Természetesen – felelte Mitchell. – Ez is beletartozik a programunkba. A legkívánatosabb személyiségjegyeket válogatjuk össze.

– És az intellektus? – érdeklődött Adam.

– Rendkívül kicsi a hátrányos hatás – felelte dr. Mitchell, és kifelé vezette őket az osztályon át. – Följegyeztünk ugyan némi fogyatkozást a

kreativitásban, ám az emlékezőképesség normális marad. Sőt a memória bizonyos tekintetben még javul is, különösen a technikai információk terén.

Adam útközben Alanre pillantott. Annak arckifejezése még mindig nem változott. Bábuvá redukálódott.

– A kutatás kitűnően halad – közölte dr. Nachman, miközben átmentek a fémajtón. – Persze alkalmazási területe behatárolt.

– A fötológiai munkát jóval általánosabbá lehetne tenni – mondta dr. Glover.

– Ez felfogás kérdése – mondta Mitchell. – Azokkal a magatartás-módosító technikákkal, amelyeket most tökéletesítünk, megszűnhetnek majd a zárt osztályok mind az elmegyógyintézetekben, mind a börtönökben. Kísérleteinket anyagilag támogatja az Országos Elmekórtani Intézet és a Börtönirányító Bizottság.

Visszatértek a tetőablakok megvilágította három emelet magas előcsarnokába. Dr. Glovernek esze ágában se volt, hogy átengedje Mitchellnek az utolsó szót. Elősorolta mindazokat a kormányzati szerveket, amelyek pénzügyileg támogatják a magzatkutatásokat.

Adam elnémult a döbbenettől. A Gy.B.E. a független orvosi társadalom teljes tönkretételén munkálkodik. Az orvosok megszűnnek szabadon gondolkodó szakemberek lenni. Pusztán a Gy.B.E. Arolen birodalom alattvalói lesznek.

– Adam – szólt rá dr. Nachman, föl akarta kelteni vendége figyelmét. – Követ még bennünket?

– Hogyne, természetesen – vágta rá Adam. – Csak lenyűgöztek a látottak.

– Teljesen érthető – mondta dr. Nachman. – Szerintem időt kellene adnunk arra is, hogy élvezze a szabadidős létesítményeinket. Jót fog tenni, ha eltölt néhány órát a tengerparton. Találkozzunk este nyolckor a vacsoránál?

– Nem látogathatnánk meg a műtőket, amelyekben az agyműtéteket végzik? Szívesen megnézném őket, ha lehetséges lenne.

– Erről sajnos szó se lehet. Egy ma este elvégzendő műtét előkészületei folynak.

– Végig nézhetném? – kérdezte Adam.

Dr. Nachman a fejét rázta. – Nagyon méltányoljuk az érdeklődését, de sajnos nincs a műtőben galéria, ahonnan figyelni lehetne a műtétet. Viszont biztosíthatom: ha elhatározza magát, hogy elvállalja az itteni állást, belátogathat a műtőbe.

Adam visszatért a szobájába, hogy átöltözzék, s közben arra gondolt, hogy találnia kell valami tárgyi bizonyítékot, amit kicsempészhetne a kutatóintézetből. De miféle bizonyítékot? Mit vihetne haza New Yorkba, ami nemcsak Jennifert győzné meg arról, hogy ne engedje elvétetni gyermeküket,

hanem amivel azt is elérhetné, hogy az orvosi társadalom megakadályozza a Gy.B.E. további üzelmeit?

Adam néhány órát hevert a napon, gondolkodott, és támadt egy ötlete. Elég vad ötlet, és alighanem kivitelezhetetlen, de ha sikerrel jár, akkor nem lesz nehéz bárkit meggyőznie róla, hogy komolyan vegye a figyelmeztetéseit.

Megpróbáltatás volt számára a koktél és a vacsora, majdnem tizenegyre járt már, amire – fáradtságára hivatkozva a szobájába menekülhetett.

Úgy döntött, hogy éjfélig nem lát hozzá a tervéhez, minthogy túlságosan nyugtalan volt ahhoz, hogy időközben lefeküdjék, levette öltönyét, és sötétkék ingbe, farmernadrágba bújt, majd kinyitotta válltáskáját, és ellenőrizte, nála van-e minden, amit délután beszerzett.

Tizenegy-ötvenötkor nem bírta tovább a feszültséget. Kilépett a szobájából, és fölment a tetőre vivő lépcsőn. A hold most is szinte nappali fényt árasztott. Átsietett az első belső épülethez vezető hídon, majd átment a tetőn, hogy lepillantson a második épületre. A tetőablakok fényben úsztak, de nem volt bizonyos benne, hogy ez arra vall-e, valami zajlik odabenn.

Letette táskáját a tetőre, kinyitotta és előhúzta a kötelet, amelyet délután lopott az egyik vitorlásról. Azután kiválasztott egy megfelelőnek látszó szellőzőcsövet. Kipróbálta, elég erősen rögzítették-e a tetőhöz, majd hozzákötötte a kötelet, és lehajította a kötél szabad végét három emelet mélységbe, a legbelső épülethez vezető hídhoz.

Adamnak, aki nem volt gyakorlott mászó és mélységiszonya is volt, minden erejét össze kellett szednie, hogy fölmásszon a magas korlátra és áttegye a lábát a túlfelére. Kurta imádkozás után belekapaszkodott a kötélbe, és megindult lefelé. Élet-halál közt lebegve araszolt, amíg lába a híd tetejét nem érintette. Négykézlábra ereszkedett, a tetőn a kórházépülethez mászott, s a központi nagy mennyezetablak felé tartott. Ám az elé táruló látvány ott megakasztotta.

Lassan a tetőablak pereméhez mászott, és letekintett. A lenti jelenet akárha egy science fiction rémfilmben játszódnék. A tetőablak alatt hatalmas műtő terült el, de nem orvosok és nővérek nyüzsögtek benne: teljesen automatizálták. Robotgépek dolgoztak hosszú, hajlítható karokkal egyszerre két páciensen.

A terem túlsó felében még néhány páciens hevert egy szállítószalagon, fejük minden irányba forgatható satuba fogva. Jelenleg csak négyen voltak, de látszott, hogy a rendszer legalább tizenkét páciens elhelyezésére alkalmas.

Az iszonyat szinte odatapasztotta Adamot a mennyezetablakhoz. A futószalagon lévő egyik páciens előregurult, bekerült egy nagy komputeres tomográfba, amely körbe forgott a feje körül. Mihelyt a teljes kört leírta, a gép megállt, robotszerű karok nyúltak ki, és bemetszették a páciens fejét, ugyanott,

ahol Vandermer hegei voltak. Csöppnyi vér jelent meg, és gyűlt össze a páciens feje alatt. Újabb karok jelentek meg, és belevájtak a koponyába. Adam még az ablakon át is hallotta a fúrógép sivítását. Azután ismét működésbe lépett a röntgenszerkezet, kinyúlt egy harmadik kar-pár, és az agyba nyomult. Adam sejtette: a rendszer most helyezi be az irányító elektródákat az agyba, a komputeres tomográf biztosítja a megfelelő elhelyezést.

A terem bal felében mozgást észlelt, ettől visszahúzódott. Ólomüveg válaszfal mögött emberek ültek az irányító műszerfalnál. Ha föltekintenek, tisztán látják Adamot. Az lehasalt. A tetőablak peremén át így is belátott, de őt semmiképp se vehették észre.

Látta, hogy dr. Nachman dr. Mitchell hátát csapkodja. Az egyik pácienssel elkészültek, és továbbindították, hogy helyet csináljon a következőnek. Adamot rosszullét kerülgette. A Gy.B.E. Arolen nagy mennyiségben végzendő agyműtétekre készül, az egyszer szent.

Odébb csúszott a mennyezetablaktól, föltápászkodott, és áthaladt a tetőn a lépcsőház ajtajához. Szerencsére nem volt zárva. Belépett egy lépcsőházba, ugyanolyanba, mint amelyen át az imént saját épületének tetejére följutott. Csönd volt, csak a műtőből hallatszott ki az automatizált gépezet zümmögése. Lesietett a második emeletre, és óvatosan kinyitotta az ajtót. Ahogyan számított rá: közvetlenül a kondicionálóhelyiség mögé került. Végignézett az elsötétült osztály előterén. Fény csak az osztály túlsó vége, az üvegfalú nővérállomás felől áradt. Az ügyeletes nővér láthatólag éppen evett. Mögötte két műtős ült rezzenetlen az egyenes hátú székeken.

Adam a falhoz tapadva ment be a kórterembe, és összegörnyedt az első ágy mögött. A félhomályban megpillantotta a páciens arcát. Meglepetten látta, hogy nem alszik. Várt, hátha a beteg riaszt valakit, ám az feküdt nyugodtan, merev tekintetét Adamra szegezte.

Adam mélyet lélegzett, és mászni kezdett az ágyak alatt. Amikor az utolsó előttihez ért, fölemelte fejét, és a nővérállomásra nézett. Meglepte, milyen közel van hozzá. A nővér még mindig a szendvicsét majszolta, a két ápoló pedig nem mozdult.

Most vagy soha. Adam a fölötte lévő ágyban fekvő beteg felé fordult. Alan semmi jelét nem adta, hogy fölismerte volna.

– Ki akarlak vinni innen, Alan – suttogta Adam. – Képes vagy rá?

Semmi válasz. Akárha az infúziós állványhoz szólt volna. Alan meg se rezzent, miközben Adam óvatosan lehúzta az infúziót rögzítő tapaszokat, és kihúzta a katétert.

– Gondolod, hogy tudsz járni, ha kiveszlek az ágyból? Most se jött válasz.

Adam megfogta Alan takaróját, és épp le akarta rántani, amikor zseblámpa fénye cikázott át az osztály mennyezetén. Adam a bejárati szárnyas ajtóra

nézett, és látta, hogy a nővér a fotocellára nyomja a hüvelykujját. Az ajtó sziszegve szétnyílt, Adam a padlóra csúszott, és bebújt az ágy alá.

A nővér végigment az ágyak közti folyosón, és rávillantotta kézilámpáját mindegyik betegre. Míg Alan ágya mellett elhaladt, Adam a lélegzetét is visszatartotta, reménykedett, hogy a nő nem veszi észre a kihúzott infúziót. A nővér nem állt meg. Adam nézte a lábfejét; elment a terem végéig, aztán sarkon fordult, és visszatért. A szárnyas ajtó sziszegve kinyílt, s a nővér eltűnt.

Adam sejtette, hogy egy darabig nem fog visszatérni, s úgy érezte, eljött az idő a cselekvésre. Lehúzta Alanről a takarót, karjánál fogva megemelte, és kiültette az ágy szélére. Azután a lehető legszelídebben fölemelte Alant, és a padlóra eresztette. Kis koppanás hallatszott, amikor a lába földet ért, ám a nővérállomáson senki se hallotta.

– Végig tudsz mászni a padlón? – suttogta Alan fülébe Adam.

Semmi válasz.

Adam nem adta föl, megfogta Alan kezét, és húzni kezdte maga után a padlón. Meglepetésére Alan reagált, és hamarosan saját erejéből mászott. Úgy látszott, csak akkor képes cselekedni, ha megmutatják neki, mit tegyen.

Eljutottak a kórterem végébe. Amikor Adam visszapillantott, nyugalom honolt a nővérállomáson. A következő tizenöt méter lesz a legveszélyesebb. Az ágyak fedezéke nélkül másznak tovább a folyosón, a lépcsőkhöz. Ha bárki arra néz, észreveszi őket. Elérték az ajtót, Adam kinyitotta néhány hüvelyknyire, és rémülten látta, hogy fény árad a lépcsőház felől. Visszatartotta lélegzetét, szélesebbre nyitotta az ajtót, és kihúzta Alant. Egy pillanat, s már biztonságban voltak.

Adam fölállt, kinyújtózott. Azután lehajolt, és talpra segítette Alant, aki kezdetben bizonytalanul állt a lábán, de néhány pillanat múlva visszanyerte egyensúlyát.

– Érted, amit mondok? – kérdezte Adam. Mintha bólintott volna válaszképpen, ám Adam ebben sem volt biztos. – Kijutunk innen! – Kézen fogta Alant, és fölfelé vezette a lépcsőn. Alan úgy járt, mint akinek sejtelme sincs, hol a lába, de mire a második emeletre értek, már biztosabban mozgott. Úgy tűnt: minél több a tennivalója, annál könnyebben megy a dolog. Mire a tetőre értek, Alan már saját erejéből mozgott. E gyors előrehaladás láttán Adam arra következtetett, hogy Alan kicsi, de folyamatos adagolásban kapta az infúzión át a nyugtatót. A tetőn Alan szinte teljesen fölébredt, pupillája már nem volt olyan tág. De az szóba se jöhetett, hogy három emeletet másszon fölfelé a kötélen a másik épülethez. Adam még abban se volt biztos, ő maga képes-e rá. Átkozta magát, miért nem volt előrelátóbb, miért nem eszelt ki biztonságosabb menekülési tervet.

Letekintett a kórház és a következő épület közti kertre, s tudta: lefelé alighanem könnyebben eljutnának, mint fölfelé. De sejtette: a lezárt kertből aligha van kiút.

Lépnie kell, ezt tudta, hiszen Alan eltűntét hamar észrevehetik. Minthogy jobb ötlet nem jutott eszébe, fogta a kötél végét és átkötötte Alant a hóna alatt. Azután megmarkolta a kötelet, és fölfelé mászott az épület oldalán. A tetőn volt a legnehezebb, itt Adamnak el kellett engednie a kötelet és megragadni a mellvéd szélét. Lába a levegőben himbálódzott, kapaszkodót keresett a sima betonon. Végre elérte a tetőt.

Levegőért kapkodott, majd áthajolt a mellvéden. Alan még mindig ott állt, háttal az épületnek.

Adam meghúzta a kötelet, de csak néhány ujjnyira sikerült megemelnie Alant. Rájött, emelőre van szüksége. Hirtelen eszébe jutottak az egyiptomi rabszolgákról látott képek, hogy hogyan húztak föl kőtömböket a piramisokra. Vállukon húzták a kötelet, akár a teherhordó állatok. Elhatározta, ő is ezt teszi. Minden erejével előrefeszült, hátrabotorkált a túloldali mellvédhez, és gyorsan odakötözte a kötelet ugyanahhoz a csatornához, amelyhez előzőleg is erősítette. Visszarohant a tető szélére, s látta, Alan már a fölfelé vezető út harmadánál himbálódzik.

Adam még háromszor ismételte meg a manővert. A negyedik rántásra a kötél megfeszült, s amikor odanézett, közvetlenül a tetőt körülvevő mellvéd alatt látta meg Alant. Lenyúlt, oldalára fordította a doktort, megfogta a lábszárát, és hatalmas erőfeszítéssel átemelte. Mindketten lehuppantak.

Amikor Adam már ismét egyenletesen lélegzett, eloldotta a kötelet, és válltáskájába tömte. Azután talpra segítette Alant. Jobb arcán elég csúf horzsolás látszott, de máskülönben meglepően jól vészelte át a megpróbáltatást.

Adam vállára vette táskáját, s a tetőn át a külső épülethez vezette Alant, majd le a lépcsőn. Itt Adam már jobban botladozott, mint Alan. Karja elgyöngült, combja reszketett a túlerőltetéstől, tenyeréről lejött a bőr. Eljutottak Adam szobájáig, itt az ágyra fektette a doktort, majd a földre rogyott mellette.

Ilyen erős testi megterheléshez nem volt megfelelő formában. Szívesen pihent volna, de tudja: a felfedeztetés veszélye minden pillanattal csak növekszik. Lesegítette Alanről kórházi köntösét, és gyorsan ruhába bújtatta. Szerencsére nagyjából megegyeztek a méreteik. Azután ágyba dugta Alant, s azon imádkozott: legyen még benne annyi nyugtató, hogy újból elaludjon. Majd kiment körülnézni, talál-e egy kocsit, s óvatosságból bezárta maga mögött a szobaajtót. Miközben átsietett a folyosón, ismét bánkódott, hogy nem agyalt ki jobb menekülési tervet.

*

Selma Parkman ásított, majd rápillantott a gyógyszeres szekrény fölötti órára. Csak negyed kettő. Még több mint öt óra a mai ügyelete, s máris halálosan unja. Odapillantott a két ápolóra, és irigyelte a nagy türelmüket. Az első pillanattól kezdve, amióta ide érkezett a kutatóközpontba, egyre ámult, milyen egykedvűen viseli a személyzet az itteni egyhangú rutint.

– Járok egyet – csapta össze a kezében tartott regényt. Az ápolók nem válaszoltak.

– Hallottátok, mit mondtam? – kérdezte ingerülten.

– Majd figyeljük az osztályt – felelte végre az egyik.

– Figyeljétek – mondta Selma, és belepréselte lábát a cipőjébe. Tudta: úgyse történik semmi, amíg távol van. Sosem történik semmi. Amikor elvállalta ezt az állást, valamivel több izgalomra számított annál, hogy óvónénit játsszon egy csomó automata mellett. Jó állást hagyott ott a philadelphiai Hobart elmegyógyintézetben azért, hogy Puerto Ricóba jöjjön, s mostanában mindinkább bánta már.

Otthagyta a nővérállomást, s mivel emberi szóra vágyott, lifttel fölment a sebészeti emeletre, és belépett a galériára. Dr. Nachman rámosolygott, amint meglátta. – Unatkozik? – kérdezte. – Látom már, valami izgalmasabb beosztást kell találnunk a maga számára. – Valójában azonban a doktort idegesítette a nővér nyugtalansága, s már fel is vette azoknak a listájára, akiket majd Conformin-kezelésben kell részesíteni.

Selma figyelte, hogyan jelennek meg a képernyőn a komputer irányította képek az operátorok előtt, de sejtelme se volt, mit lát, és hamarosan ugyanúgy unatkozott, mint odalenn. Elbúcsúzott, de senki se válaszolt. Vállat vont, otthagyta a galériát, lifttel lement egy emeletet, és újra a nővérállomás felé tartott. Az ápolók úgy ültek, ahogyan hagyta őket. Még nem volt itt az ideje, hogy szemlét tartson, de ha már úgyis fölkelt, fogta a kézilámpát, és bement a kórterembe.

Munkája enyhén szólva nem volt fárasztó. A páciensek fele infúzióra volt kötve, s neki egy-egy műszak alatt legalább kétszer ellenőriznie kellett őket. Egyébiránt nem volt más dolga, mint bevilágítani kézilámpájával minden egyes beteg arcába, hogy lássa: élnek-e még.

Selma megtorpant, lámpája üres párnára világított. Lehajolt, végignézett a padlón. Megtörtént már, hogy egy beteg leesett, de itt, úgy látszik, nem erről volt szó. A kartotékhoz lépett, és elolvasta a nevet: Iseman.

Továbbra is abban a hiszemben volt, hogy a beteg itt van a közelben, visszament a nővérállomásra, és fölkattintotta a kórterem mennyezeti

világítását. Éles neonfény árasztotta el a helyiséget. Selma az ápolókat hívta, és sietve átvizsgált mindent. Semmi

kétség: Iseman eltűnt.

Selma megijedt. Ilyesmi még sosem fordult elő. Megkérte az ápolókat, kutassanak tovább, ő pedig megint fölsietett a sebészetre.

– Nincs meg az egyik betegünk – kapta el az épp elmenőben lévő Nachmant és Mitchellt.

– Lehetetlen – mondta Mitchell.

– Lehet, hogy lehetetlen – így Selma –, de Mr. Iseman ágya üres, és ő maga nincs sehol. Legjobb lesz, ha lejön és a saját szemével győződik meg róla.

– Ez a tegnap operált páciens – szólt dr. Nachman. – Nem volt folyamatos Conformin-infúzióra kötve?

Meg se várta Mitchell válaszát, és lerohant. A kórteremben Selma diadalmasan mutatott az üres ágyra.

Dr. Mitchell az üres intravénás vezetékhez nyúlt, és megnézte a katétert. Az még mindig csöpögött: – Nem juthatott messzire.

Dr. Nachman és Mitchell minden lehetséges búvóhelyet sorra vett az emeleten, majd lementek a fötológiai szintre, azután föl a tetőre, végül a kertbe.

– Mozgósítanunk kell az ápolókat – szólt dr. Nachman. – Haladéktalanul meg kell találnunk Isemant.

– Hihetetlen – álmélkodott még mindig dr. Mitchell. – Meglep, hogy az az ember egyáltalán járni tud.

– Ha nem találjuk meg azonnal, bekapcsolhatnánk a beültetett elektródákat? – kérdezte Nachman. – Az nyomra vezetne?

Dr. Mitchell vállat vont. – Még nem kezdtük meg a páciens kondicionálását. Ha bekapcsoljuk, a jelek vagy fájdalmat, vagy élvezetet okoznak neki, de a magatartását nem tudjuk meghatározott irányba befolyásolni. Veszedelmessé is válhat.

– Kire? – kérdezte Nachman. – A páciensre vagy a körülötte lévőkre?

– Ezt nem tudom – ismerte be Mitchell.

– Hát csak ha minden kötél szakad – mondta dr. Nachman. – Remélem, egykettőre rátalálunk. Talán hibás volt az adagolás az infúziójában. Mindenesetre riasszunk minden ápolót. Mondjuk meg nekik, vegyenek magukhoz Conforminnal teli fecskendőket, hogy amikor rátalálnak, ne okozzon zűrt.

*

Adam mindinkább kétségbeesett. Volt bőven kocsi a főépülettel szemközti parkolóban, de kulcsok nélkül. Pedig feltételezte volna, hogy ilyen szigorú biztonsági renden belül hanyagabbak lesznek. Ám sajnos nem így volt. Megint szidta magát, amiért előkészítés nélkül látott munkához.

Elindult a tengerparti fövenyhez vezető rejtett ösvényen, maga se tudta még, mit találhat ott. A klubház mögött is állt néhány kocsi, Adam sorra járta őket, ismét sikertelenül. Ekkor észrevett egy jókora Ford teherautót az üzemi kijáratnál.

Ajtaja nyitva állt, és Adam fölugrott a vezetőfülkébe. Épp az indítót kereste, amikor fülsértőn fölsivított a tolvajriasztó csengő. Adam kivágta a kocsiajtót, és rémülten leugrott.

Kinyílt a klub ajtaja, Adam rohanva megkerülte az épületet, hogy a fenyők közt találjon menedékre. A riasztócsengő elhallgatott, de a közeledő hangok arra késztették, hogy továbbsiessen. Meglátta a kis vitorlások árbocait, és leguggolt a legközelebbi mögött.

Hallotta, hogy az emberek visszatérnek a klubba. Nyilván úgy döntöttek, hogy téves a riasztás. De tudta, hogy pirkadatig már csak néhány órája van, hogy kiokoskodja: miként csempéssze ki Alant a telepről. Vajon észrevették-e már páciensük eltűnését?

*

Dr. Nachmannak a szokásosnál is nyúzottabb volt az arca. Szeme feltűnően beesett.

– Itt kell lennie – mondta Mitchell.

– Ha itt volna, már megtaláltuk volna – felelte rosszkedvűen Nachman.

– Talán a kertben rejtőzik. Más hely már nem maradt.

– Húsz ápolóval kerestetjük – vágta rá Nachman. – Ha itt rejtőzne, már megtalálták volna.

– Meg fogják találni – mondta Mitchell, inkább magamagát akarta meggyőzni, mintsem bárki mást. – Talán ki kell várnunk, amíg megvirrad.

– Vajon kijuthatott-e a kórházból? – töprengett Nachman. – Nem volna kellemes, ha odakinn rátalálnának egy ilyen jellegű páciensre.

– Még ha akarna, se jutna ki – mondta dr. Mitchell. Nem nyílnának ki neki a biztonsági ajtók. Azonkívül Parkman nővér itt volt. Azt mondja, egészen biztosan látta a beteget előző szemléjekor.

– Amikor fönt járt a sebészeten, nem volt itt – mondta Nachman.

– De hát az csak néhány percig tartott – mondta Selma. – S a két ügyeletes ápoló jelentette, hogy teljes volt a nyugalom.

– Elrendelem, hogy a kutatást terjesszék ki a főépületre – mondta Nachman, mintha Selma nem is szólt volna. – Attól tartok, valaki más is benne van a dologban, valaki, akinek bejárása van az osztályra. S ha így áll a helyzet, szerintem meg kell kísérelnünk, hogy működésbe hozzuk a páciens elektródáit. Így a készüléken át meglelhetjük.

– Nem tudom, fog-e működni – aggodalmaskodott Mitchell. – Távolból még sosem próbáltuk ki.

– Hát akkor most kipróbáljuk – rendelkezett Nachman doktor. – Azonkívül hívják föl az őrséget, és mondják meg: senki nem mehet ki a kerti kapun.

Dr. Mitchell a telefonhoz lépett, és fölhívta a programozás vezetőjét, Edgar Hofstrát, közölte: rendkívüli helyzet állt elő, szükség van rá az irányítóhelyiségben. Azután Nachmannal együtt fölmentek.

Az irányítóhelyiség ugyanazon az emeleten volt, mint az automatizált műtő. Egyik végén, üvegfal védelmében, állt az Infomed központi óriás komputere. Hat fehér köpenyes technikus működött benn, széles körű operatív és javítómunkát végeztek.

Hofstra úgy tíz perc múlva futott be, szeme még álomtól duzzadt.

Mitchell nem vesztegette mentegetődzésre az időt, hanem ismertette a problémát: – Ha működésbe hozzuk a beteg elektródáit, az őrség talán rátalál az adó-vevőn át. Gondolja, hogy működtetni tudja az elektródákat ekkora távolságból?

– Nem biztos – felelte Hofstra, és leült a terminál elé. Mihelyt betáplálta az Iseman nevet, a komputer azt felelte: valami hiba van, ez a páciens nincs bekötve. Hofstra törölte a jelzést.

Mindenki feszülten figyelt. Egy perc múlva megjelent a "Folytassa" szó.

– Eddig rendben – mondta Hofstra. – Most pedig lássuk, van-e áram az elemjében. – Beütötte a parancsot Iseman elektródáinak, hogy közvetítsenek. Gyönge jel volt a válasz, a komputer nem értette meg.

Hofstra megpördült a forgószékével: – Az elektródák működésbe léptek, de a jel túlságosan gyenge. Alig hiszem, hogy megállapíthatjuk, merre van.

*

Adam maga se tudta, honnan volt mersze rá, hogy visszatérjen a főépületbe, főleg, amikor meglátta, hogy a villanyok mindenütt égnek; s kékblézeresek nyüzsögnek a földszinten, kezükben fecskendő. Jenniferre és a közeli abortuszra kellett gondolnia ahhoz, hogy vállalja a kockázatot és föladja a szabad tér viszonylagos biztonságát. Most egyszerűen besétált a főépületbe, mint aki oda tartozik. Kiszállt a liftből a hatodikon, a folyosó csöndes volt, még nem kezdték meg a vendégszobák átkutatását.

Szobájába érve fölkattintotta a villanyt, és megkönnyebbült, mert Alan még mindig békésen aludt az ágyban. – Nem tudom, érted-e, amit mondok – szólt izgatottan

Adam –, de szélsebesen el kell tűnnünk innen.

Ülő helyzetbe húzta Alant, szemügyre vette a gézgöngyöleget a fején. Óvatosan letekerte, és megkönnyebbülten látta, hogy az automata-műtét kapcsán csak kis darabon borotválták le a haját kétoldalt. Adam elővette fésűjét, és Alan maradék hajával gondosan elfedte a csupasz foltokat.

Vadul kalapált a szíve, míg talpra segítette Alant és halkan kinyitotta az ajtót. A folyosó végén három ápoló lépett be az egyik lakosztályba. Adam tudta: ha tétovázik, nincs több esélye. Abban a pillanatban, hogy az ápolók eltűntek odabenn, megfogta Alan kezét, és magával ráncigálta a strandolók liftjéhez. Mihelyt a liftajtó becsukódott, hangokat hallott, de senki se kiáltott riadót.

Megnyomta a földszintgombot. A lift egy darabig ereszkedett, majd – rémületére – megállt a harmadikon. Adam Alanre pillantott. Kötése nélkül már jobban festett, de arcán még mindig látszott az árulkodó kábultság. Kinyílt a liftajtó, s egy sebhelyes arcú ápoló lépett a liftbe. Gépiesen rájuk pillantott, majd a csukódó ajtó felé fordult. Oly közel állt, hogy Adam minden haja szálát látta. A lélegzetét is visszatartotta, míg a lift tovább ereszkedett lefelé.

Épp a második szinten haladtak át, amikor az ápolóban mintha tudatosult volna az ottlétük. Lassan megfordult. Bal kezében Record fecskendőt tartott, amelynek hegyét nem védte műanyag sapka.

Adam reflexszerűen reagált, olyan sebesen, hogy maga is meglepődött. A tű után kapott, gyorsan elcsavarta az ápoló csuklóját, azután nekilökte az ápolót Alannek. A két férfi egymásnak ütközött, Adam pedig beledöfte a tűt az ápoló hátába, közvetlenül a gerincoszlop mellé, tenyere élével nyomta be a szivattyút.

Mindhárman nekiestek a lift falának, és egymásra roskadtak, legalul Alan. Az ápoló hátát megfeszítette, oldalára gurult, és szája sikoltásra nyílt. Adam rányomta tenyerét az ápoló szájára, hogy beléfojtsa a kiáltást. A lift megállt, az ajtó kinyílt.

Az ápoló elkapta Adam karját, és le akarta tépni a kezét az arca elől. Adam erőlködött, nem engedte el a száját. Aztán észrevette, hogy az ápolónak keresztbe áll a szeme. Közben szorítása is meglazult, teste elernyedt.

Adam elvette kezét – aztán elfogta az iszonyat. Hátrált, és a fennakadt szemű férfira meredt. Noha vonásai plasztikai műtét nyomairól árulkodtak – Adam mégis felismerte. Percy Harmon volt!

Egy pillanatig moccanni se tudott döbbenetében. Ekkor a liftajtó csukódni kezdett, s ő tudta, mozdulnia kell. Nekitámasztotta Alant az ajtónak, kirángatta Harmont, és a sűrű növésű páfrány közé fektette. Egy pillanatra átsuhant az agyán: hátha Percyt is magával vihetné, de azután belátta: elég gondja lesz Alannel. Kivezette a doktort a hátsó ajtón a strandra vezető ösvényre. A villák irányába akart indulni, hátha talál ott kocsit.

A hold alacsonyan állt, a strandon nem volt már olyan világos, mint korábban. A fenyők és pálmafák árnyéka jó rejtekhelyül szolgált.

Félúton a klub felé ahhoz a kis vitorláshoz értek, amely mögé Adam korábban rejtőzött. Megtorpant. Támadt egy ötlete. Kinézett az óceánra, elgondolkodott. Nem, azt senki nem állíthatta, hogy ért a vitorlásokhoz, de a kishajókról azért tudott egyet s mást. És örömmel nyugtázta, hogy aki utoljára használta a hajót, nem szerelte le a vitorlákat.

Kiáltozás hallatszott a főépület felöl, döntenie kellett. Fogytán az idő. Adam először is a vízbe vonszolta a hajót. Azután odavezette Alant, segített neki bemászni, és lefektette a ponyvára. A vitorlafeszítő kötéllel lazán az árbochoz kötözte. Majd belegázolt a vízbe, és letolta a vitorlást a homokról, neki a hullámoknak. A hullámok csak félméteresek voltak, de megnehezítették a csónak irányítását. Amikor már a derekáig ért a víz, föllendült a hajóra.

Eredetileg úgy gondolta, kievez addig, amíg már nem látható a partról, de belátta, hogy ez lehetetlen. Föl kell húznia a vitorlát. Feltört tenyere belesajdult, de nem tágított. A vitorla végre kifeszült, az öregfa pedig csattanva fölemelkedett. Mihelyt a vitorlába belekapott a szél, a hajó stabilizálódott, és Adam megkönnyebbült. Megfordult, beállította a kormánylapátokat, majd jobbra fordította a kormányrudat.

A hajó egy rémisztő pillanatig mintha visszafelé sodródott volna, a part felé. Majd előrelendült, távolodott a parttól, s közben átcsaptak rajta a hullámok. Adam nem sokat tehetett, egyik kezével Alant tartotta, a másikkal a kormányrudat.

A csónak elhaladt a klubépület előtt, de Adam nem mert változtatni az irányon. Megkönnyebbült sóhaj szállt föl belőle, amikor túljutott a mólókon. Hamarosan megkerülték a földfokot, és eltűntek szem elöl.

Adam kilazított egy csöppet, föltekintett a dagadó vitorlákra, s a csillagos trópusi égboltra. Nyugat felé megpillantotta a holdat, amelyet időnkint elfátyoloztak a kis, sodródó fellegek. A hold alatt Puerto Rico sziklás hegyei látszottak. Elképesztően gyönyörű volt. Azután már igazi atlanti-óceáni hullámok csapdosták a hajót, s Adamnak minden figyelmét a kormányrúdra kellett fordítania. Erősen megkötözte a fővitorla kivonókötelét, majd fölemelte az orrvitorlát, mire a kis hajó még sebesebben szelte a vizet. Már-már

bizakodott: pár óra alatt elég messzire jutnak ahhoz, hogy segítséget keressen a parton.

*

Dr. Nachman dühödten fordult el a számítógéptől. Harvey Burkett jelent meg, hogy a hajtóvadászat állásáról tájékoztassa a kutatási igazgatót, de Nachmant nem elégítették ki a hamis nyugtatgatások.

– Tehát azt akarja mondani, hogy negyven emberrel és egymillió dollár értékű biztonsági berendezéssel mindössze annyit tudott meg, hogy egy ápolót eszméletlen állapotban találtak, és az egyik vendég, Adam Schonberg nincs a szobájában?

– Így igaz – felelte Burkett.

– És hogy az ápoló hátába – folytatta Nachman – alighanem a saját Conformin tartalmú fecskendőjét dőfték bele?

– Pontosan – felelte Burkett. – Akkora erővel injekcióztak be, hogy a tű beletört a bőrébe. – Mr. Burkett elismerést akart aratni a kutatási igazgatónál a széles körű nyomozással, ám Nachmannak csöppet se imponált vele. Nem értette, hogy Burkett a hatalmas személyzetével és kiváló berendezéseivel képtelen megtalálni egy elbódított beteget. Burkett tehetetlenségének következtében a kis kellemetlenségként indult ügyből hamarosan komoly botrány lesz.

Dr. Nachman mérgesen gyújtotta meg tizedszer kialudt pipáját. Nem tudta eldönteni, tájékoztassa-e az Infomed legfőbb vezetőit, vagy se. Ha a probléma magától megoldódik, akkor jobb, ha hallgat.

– Megérintette-e valaki a védelmi kerítést?

– Senki a világon – felelte Burkett. – És a kertkapun se ment ki senki, amióta dr. Mitchell odaszólt. – A pszichiáterre pillantott, aki épp a körömágyait tanulmányozta elmélyülten.

Dr. Nachman bólintott. Bizonyos volt benne, hogy a beteg még az intézmény területén van és hogy az árammal töltött kerítés átjárhatatlan falat von köré, mégse bízott benne, hogy Burkett biztonsági emberei értik a dolgukat. Kockáztatni nem okos dolog.

– Küldjön valakit a reptérre, hogy ellenőrizze a fölszálló gépek utasait – rendelkezett.

– Azt hiszem, ez azért túlzás – szólt Burkett. – A beteg nem jut ki a telepről.

– Fütyülök rá, hogy maga mit hisz – vágott közbe Nachman. – Mindenki azt mondta, hogy a páciens nem juthat ki a kórházból, márpedig kijutott, ez nyilvánvaló. Csak figyeltesse a repteret.

– Oké – felelte fáradt sóhajjal Burkett.

Dr. Mitchell, aki jól tudta, hogy ő bizonygatta, hogy a páciens nem juthat ki a kórházból, most fölállt: – Még ha az adó-vevő gyönge is ahhoz, hogy nyomra vezessen, talán ha az elektródákkal ingereljük, a páciens fölfedi magát.

Dr. Nachman Hofstrára nézett: – Megtehetjük ezt?

– Nem tudom – ismerte be Hofstra. – A betegbe beültetett elektródák nincsenek idegélettanilag kipróbálva. Nem tudom, mi történik vele, ha ingereljük. Az is lehet, hogy belehal.

– De ingerelhetjük? – kérdezte újra Nachman.

– Talán – mondta Hofstra. – De időbe telik. A jelenlegi programot azzal a föltételezéssel írtuk, hogy a páciens jelen van.

– Mit jelent az, hogy időbe telik? Mennyi időbe?

Hofstra széttárta a kezét: – Mondjuk, egy órába.

– De az elektródák bekapcsolása gond nélkül sikerült, ugye?

– Így igaz – felelte Hofstra. – Maga az ingerlés azonban jóval bonyolultabb.

– Próbálja meg – mondta kimerülten Nachman. Majd a még mindig telefonáló Burkett felé bökött: – Meg kell támogatni a szuper smasszereit.

*

Adam az órájára nézett: csaknem két órája hajóztak már. Amióta megkerülték a Gy.B.E. Arolen strandjától északra lévő földfokot, mind nagyobb hullámokkal találkoztak, ezek időnként átcsaptak a ponyvafedélen. Néhányszor, amikor különösen magas hullámok közé kerültek, Adam attól tartott, hogy agyon nyomja őket a több tonna tengervíz. Ám a csónak mindannyiszor fölütötte orrát, és úgy lovagolt a hullámokon, akár egy parafa dugó.

Nyugatnak tartottak az északi part mentén. Minthogy Adam nem tudta, akadnak-e errefelé zátonyok, kétháromszáz méternyi távolságot tartott a parttól. A legnehezebb feladat az volt, hogy a rémlátásain úrrá legyen. Ahogy mélyült alattuk a sötét, örvénylő víz, úgy hitte percről percre biztosabban, hogy cápák cserkésznek alattuk. Valahányszor letekintett, várta, hogy egy nagy fekete uszony bukkan föl a vízfelszínen.

Amikor már bizonyos volt benne, hogy jó ideje elhagyták a Gy.B.E. Arolen-telep határait, a szárazföld felé lendítette a vitorlást. Az utolsó negyedórában időnként fények tűntek föl a part mentén. Most már a partot csapkodó hullámok zaját is hallotta. Nem akart rágondolni, hogy mi minden várhat ott rá.

A csöndet sikoltás törte meg. Alan hirtelen két kézzel a fejéhez kapott, és beleüvöltött az éjszakába. Adamot ez teljesen váratlanul érte. Szervezetében hatalmas adag adrenalin áradt szét.

Alan üvöltése egyre fokozódott, már teli tüdőből ordított, föl akart állni, nekifeszült a kötélnek, amellyel az árbochoz volt kötözve. Ide-oda dobálta magát, attól lehetett tartani, hogy vízbe fordítja a hajót. Adam elengedte a kormányrudat meg a vitorlafeszítő kötelet, és nekifogott, hogy megfékezze az őrjöngőt. A csónak azon nyomban eltért az iránytól, a fővitorla szélnek fordult.

– Alan! – ordította túl Adam a szél zaját. – Mi a baj? Vállánál ragadta meg Alant, és teljes erejéből megrázta. Alan még mindig akkora erővel markolta a saját fejét, hogy arca eltorzult. A sikoltozást csak lélegzetvételre szakította meg.

– Mi a baj? – ordította újra Adam.

Alan eleresztette a fejét, és Adam egy pillanatra meglátta az arcát. Az imént még oly kifejezéstelen arcot most a fájdalom és a düh töltötte meg élettel. Alan megvadult kutyaként Adam torkának esett.

Adamot váratlanul érte Alan ereje, ki akart térni az útjából, ám a hajócska ponyvatetején nem volt hova. Alan tekergett kötelékeiben, karja kalimpált, és nagy erővel Adam arcába sújtott. Erre már Adam is fölordított, hátrabillent a hajó peremén, keze fogódzóért kapkodott. Ujja elkapta ugyan a fővitorla legombolyodott felhúzókötelét, de ebbe nem lehetett belekapaszkodni. És kínos lassúsággal belezuhant a félelmes óceánba.

Lesüllyedt a jeges vízfelszín alá. Kétségbeesetten taposta a vizet, és visszaküzdötte magát a levegőre, rettegett, hogy bármely pillanatban elkaphatja egy tengeri szörny. Lábát súrolta a kezében tartott kötél, s ő felordított.

Bár a vitorlák szélnek fordultak, az erős passzátszél tovább fújta a csónakot a vízen. Adam nem engedte el a felhúzókötelet, s úgy vonszolódott utána, mint csali a horgászzsinór végén. Érezte, hogy jobb szemhéja földagad, de ennél is rosszabb volt, hogy valami meleg áradt az orrából, nyilván vér. Minden pillanatban várta, hogy egy cápa leharapja a lábát. Kézzel araszolva visszaküzdötte magát a hajóhoz. A ponyván Alan még mindig sikoltozott fájdalmában. Adam megkapaszkodott, és mászni kezdett kifelé a vízből.

A rögzítetlen fővitorla csapkolódása puskaropogásként szólt. A csónak szélnek fordult, az alsó vitorlarúd vadul csapkolódott a csónak farában, majd oldalról fejbe verte Alant, aki arccal a ponyvafedélre zuhant.

Adam kikászálódott a vízből, figyelte a billegő alsó rudat, s nyugtalanul közeledett utasához, attól tartott, hogy az újra kezdi. Ám Alan eszméletlen volt, mélyen szuszogott. Adam megkapaszkodott a billegő hajón, és

megtapogatta Alan arcát, eltört-e valamije. De csak egy dagadó, tojás alakú duzzanatra lelt.

Óvatosan megfordította Alant, s törte a fejét, vajon mi ütött bele az előbb. Hiszen addig a rémisztő pillanatig teljesen nyugodtan viselkedett. Észrevette: az egyik összevarrt bemetszés felszakadt. Adam hirtelen megsejtette, mi történhetett.

Visszabotladozott a csónak tatjába, megragadta a kormányrudat, azután meghúzta a fővitorla kötélzetét. A csónak engedelmeskedett, a vitorlák duzzadtak. Szél alá térve a partnak tartott. Újabb előre nem látott problémával küzdött. Nem sejtette, mire vehetik rá Alant. Borzongott, ám nem annyira csuromvizes ruháitól, inkább félelmében.

*

Edgar Hofstra Nachmanra pillantott, akinek már vérvörösben forgott a szeme. Alsó szemhéja lefittyedt, mialatt Hofstra válla fölé hajolva a számítógép képernyőjére meredt.

– Nem vagyok száz százalékig biztos benne, reagáltak-e az elektródák – mondta Hofstra –, de ez volt a legerősebb jelzés, amit leadhattam. Ha kapok még néhány órát, tovább fokozhatom a hatást.

– Hát csak minél gyorsabban – mondta Nachman. Mitchellhez fordult: – Nem emlékszik véletlenül: a majmokkal végzett régebbi kísérleteink adtak-e fogódzót arra, hogyan viselkedik a kísérleti alany?

– Nem akarom elkeseríteni – mondta Mitchell –, de a majmok túl azon, hogy mindent elpusztítottak maguk körül, ilyen helyzetekben a végén magukat is megölték.

Dr. Nachman kiegyenesedett: – Tudja mit: lehet, hogy ez volna a legjobb.

– Ki kell kapcsolnom az egész informatikai rendszert, amíg dolgozunk rajta – mondta Hofstra.

– Sebaj – mondta Nachman. – Nem hiszem, hogy ezen a kései órán bárki is utasításokat akarna küldeni valamelyik "irányított" doktornak.

– Nagy kár, hogy legalább az önpusztítás módjaira nincs még kondicionálva a páciens – sajnálkozott dr. Mitchell.

– Hát az bizony elég nagy kár – helyeselt dr. Nachman.

*

Mire Adam háromszáz méternyire megközelítette a partot, a hold lement, az éjszaka jócskán elsötétült. Nyugat felé fordította a hajót, s a szigettel párhuzamosan haladt, közben óvatosan figyelte a partnak robogó hullámokat.

Remélte, hogy e zajból következtetni tud a part szerkezetére. Ahol erős volt a hullámtörés, ott korallzátonytól tartott.

Alan fölnyögött néhányszor, de nem is próbált megmozdulni. Adam úgy gondolta, hogy vagy eszméletlen még a nagy ütéstől, vagy pedig valamiféle roham utáni állapotban lehet. Mindenesetre reménykedett, hogy utasa nyugton marad, amíg partot nem érnek.

Fölfigyelt rá, hogy kutya ugatása harsogja túl az óceán zaját. Erőltette a szemét, hogy lássa a partot. Kókuszpálmák kecsesen hajló törzsei közt néhány kivilágítatlan házat vett ki a homályban. Úgy vélte, ez homokos partra utal, így hát áttolta a kormányrudat, megbújt az átvágódó vitorla alatt, s a szárazföldnek irányította a hajót.

Meglazította a vitorlát, és csökkentette a szélnyomást, a hajó mégis röpült. Lábával tartotta a kormányrudat, fölnyúlt, és lazított az orrvitorlán, amely dühös csapkolódásba fogott a szélben. Fehér tajték csíkját látta maga előtt, azon túl a sziget sötét hátterét.

Ahogy közeledett, úgy erősödött a partot csapkodó bukóhullámok zaja. Fohászkodott, hogy homokos legyen a part, bár ekkora sebességnél még a homok is bajt okozhat. Hatalmas hullám csapott a hajó alá, azután egy még nagyobb, hátulról. A vitorlás a hullámok hátán lovagolt, és Adam megrémült: lehet hogy vég nélkül fognak itt bukdácsolni? Ám a hajó kiegyenesedett, mihelyt a hullám átgördült alatta. Adam hátranézett; újabb hullám rontott feléjük. Akkora, mint egy ház. Pereme fehéren tajtékzott az éjben, jelezve, hogy rögtön megtörik. Bodrozódott már a teteje. Adam fél kézzel a kormányrudat tartotta, a másikkal a ponyvatető szélébe kapaszkodott, lehunyta szemét, és lélekben fölkészült az elmerülésre.

Ám a várt víz-tonnák nem érkeztek meg. A hajó elképesztő sebességgel előretört. Adam kinyitotta szemét: a part felé rohantak a fehér vízárral.

Még mielőtt észhez tért volna, a sebesen futó vitorlás beleütközött az előző hullám farvizébe, és fölpattant a levegőbe, őt pedig a vízbe vetette. Köpködve merült föl, de kellemesen lepte meg, hogy csak derékig ér a víz. Alan a mellkasán átkötött kötél jóvoltából rajta maradt a csónak ponyvahuzatán, de ide-oda gurult az árboc körül, s lába a hajó oldalán kalimpált. Adam megragadta a vitorlást, s a part felé húzta, nekifeszült a visszafelé rohanó hullámoknak. A hajó feneke végre medret ért, s Adam megvárta a következő hullámot, s azzal a szárazföldre vonta.

A homokon rögtön összeesett, levegő után kapkodott, azután előhalászta s föltette a szemüvegét. Körülnézett: keskeny és eléggé meredek homokos partra értek, rajta tömérdek hordalék. Néhány ócska csónak állt a dagályszint fölött, a közeli kókuszpálmák törzséhez kötözve. A fák sötétjében falunyi rozoga ház álldogált.

Két csenevész kutyából álló fogadóbizottság tűnt fel a parton, és vad ugatásba fogott. Fény gyulladt a legközelebbi házban. Amint Adam föltápászkodott, a kutyák elmenekültek, de nyomban újra előkerültek, és még vadabbul ugattak. Adam nem törődött velük.

Eloldotta és lábra állította Alant.

Alan a fejét fogta, miközben Adam fölfelé vezette. A pálmák védelmében álló kunyhóhoz mentek, amely előtt ütött-kopott féltonnás teherautó állt. Adam mohón lesett be a vezetőfülkéjébe. Az indítókulcs nem volt a helyén. Elhatározta: lesz, ami lesz, bekopogtat. A kutyák most már vadul csaholtak, s lába szárát rángatták.

Amint felment a lépcsőn, egy arc jelent meg az ablakban. Adam megtapogatta hátsó zsebét, helyén van-e a tárcája. Egy pillanat múlva kinyílt az ajtó. Derékig meztelen, mezítlábas férfi nyitotta ki. Fegyver volt a kezében, ócska, gyöngyház markolatú revolver.

– Nem sokat hablo espanol – dadogta Adam, és mosolyogni próbált. A férfi nem viszonozta a mosolyát. – Me puede dar vigyen el al aeropuerto – mondta Adam, és a teherautóra mutogatott.

A férfi úgy nézett Adamra, mint egy őrültre. Azután intett a pisztolyos kezével, hogy tűnjön el, és be akarta csukni az ajtót.

– Por favor – könyörgött Adam. Azután spanyol-angol keveréknyelven sebesen belefogott történetébe, hogy eltévedtek a tengeren egy vitorláson, a beteg barátjával, s hogy nyomban a repülőtérre kell jutniok. Elővette tárcáját, és ázott papírpénzeket halászott elő. Ez végre már fölkeltette a férfi érdeklődését. Zsebre vágta a pisztolyt, és megindult Adammal a part felé.

Adamnak, aki kétségbeesetten törte a fejét, mivel tehetné érdekeltté a férfit, támadt egy ötlete. A parton a Puerto Ricó-i kezébe nyomta a hajó fővitorlakötelét. S közben kézzel-lábbal magyarázta neki: övé a csónak, ha a reptérre szállítja őket.

A férfi végre fölfogta a dolgot. Széles mosoly jelent meg az arcán. Örömmel húzta följebb a partra a hajót, és az egyik kókuszpálmához kötözte. Azután visszatért a házba, feltételezhetően azért, hogy fölöltözzék.

Adam nem vesztegette az időt, máris fölsegítette Alant a teherautó vezetőfülkéjébe. A Puerto Ricó-i nyomban előkerült, hozta a kulcsokat. Miközben indított, furcsa pillantást vetett Alanre. Alan összecsuklott az ülésen, ismét elalvóban volt. Adam magyarázni kezdte, hogy a barátja beteg – aztán föladta, úgy döntött, inkább megjátssza, hogy ő is alszik. Csukott szemmel ült, míg csak a repülőtérre nem értek. Mutogatta, hogy az Eastern légitársaság indulási oldalánál akar kiszállni, s közben törte a fejét, hogyan fog magyarázatot adni a jegyet árusító tisztviselőnek kettejük csapzott megjelenésére.

A teherautó megállt, Adam megérintette Alan vállát. Ezúttal könnyebb volt felébreszteni.

– Muchas gracias – hálálkodott Adam kiszállás közben.

– De nada – kiáltotta a kocsi vezetője, és eldübörgött.

– Nohát akkor – fogta karon Alant Adam. – Ez lesz az utolsó akadály. – Bementek a csaknem üres váróterembe. Néhány taxi és egy mentőautó állt a bejárat előtt, de túlságosan korán volt még az induló turisták számára. Adam szemügyre vette a régimódi épületet, és leültette Alant egy üres cipőtisztító állványnál. Azután egyedül ment a jegypénztárhoz.

Megnézte a menetrendet: a következő gép két óra múlva indul Miamiba. Kis táblán ez állt: "Munkaidőn kívül szíveskedjék a telefont használni." Adam fölvette a kagylót a tábla melletti készülékről. A légitársaság megbízottja jelentkezett, és közölte, hogy nyomban ott lesz. És csakugyan, mire Adam letette, már elő is került a pult mögül egy fiatalember, makulátlan barna egyenruhában. Mihelyt meglátta Adamot, nyomban lehervadt arcáról a mosoly.

Adam tisztában volt vele, milyen csapzott a külleme. A teherautón csaknem megszáradt a ruhája, de mihelyt meglátta a légitársasági megbízott ábrázatát, elhatározta, előrukkol valami mesével. Csak egy pillanatig habozott, azután hosszú elbeszélésbe kezdett; szerepelt benne egy nyaralási búcsúest jó sok itallal és egy utolsó vitorlázással. Barátjával együtt a szállodájuktól sok mérföldre vetődtek partra, s aztán autóstoppal jöttek a reptérre. Holnap munkába kell állnia, a csomagjuk majd akkor jön utánuk, ha a társaság többi tagja hazarepül.

– Pokoli nyaralás volt – tette hozzá.

A megbízott megértőn bólogatott, és közölte, hogy van hely bőven. Adam megkérdezte, indul-e korábban járat az Államokba, és megtudta, hogy a Deltának egy óra múlva indul gépe Atlantába.

Adamot csak az érdekelte, hogy minél előbb maguk mögött hagyhassák a szigetet. Megkérdezte, hogyan jut a Deltához, megtudta, hogy a szomszédos épületbe kell átmennie. Gondolta, jobb, ha Alant nem bolygatja, s átsietett a szomszédos épületbe. Már számos utas várt a jegykezelésre.

Adam beállt a sor végére. A pultnál a tisztviselő nyugtalanul vette szemügyre, ám Adam újra felmondta immár bevált meséjét. Ez a megbízott is hitt neki.

– Első osztály, vagy turista? – kérdezte Adamtól.

Adam rábámult a tisztviselőre, azt hitte, viccel. De azután eszébe jutott, hogy a Visa-hitelkártyával eszközölt kifizetéseit az Arolen állja, s így felelt: – Természetesen első osztály.

A tisztviselő kiírta a jegyeket, Adam közben idegesen lesett körbe a váróban, de nem látott senkit, aki a Gy.B.E. emberének tűnt volna.

A megbízott elkészült a jeggyel, Adam pedig megkérdezte: – Kaphatnék egy tolószéket? A barátom eléggé kikészült, amikor a hullám partra vetett bennünket.

– Jóságos ég – mondta a megbízott. – Máris intézkedem.

Öt perc se telt bele, már ott is volt a tolószékkel. Adam hálálkodott, és elindult a másik épületbe, Alanért.

*

A Delta jegykiadó pultjára néző emeleti folyosóról két fehér mentőegyenruhát viselő férfi figyelte a távolodó Adamot. A tolószékből arra következtettek, hogy Iseman nem lehet messze.

A két férfi lesietett a földszintre, a mentőautóhoz szaladtak, és szóltak a sofőrnek, értesítse rádión Mr. Burkettet, hogy a keresett személyeket megtalálták. A magasabbik mentős, egy tagbaszakadt, szőke, rövid hajú férfi két összecsukható hordágyat vett elő a mentőautó hátuljából, társa ezalatt fecskendőket tett egy orvosi táskába.

Odabenn megérdeklődték, hányas számú kijárat visz az Atlantába induló Delta-géphez, és elindultak a B csarnok felé.

*

Adam eközben visszaért a cipőtisztító állványhoz, és döbbenten látta: üres a pad. Nagy lendülettel az Eastern pultjához gurította a tolószéket, ott állt Alan, és a megbízottal próbált szót érteni. Az épp azt magyarázta neki, hogy Puerto Ricóban van, nem pedig Miamiban, de ha Miamiba akar menni, foglalhat neki helyet.

– Az úr velem van – magyarázta Adam, és belesegítette Alant a székbe.

– Ez az ember azt hiszi, hogy ez itt Miami – mondta a megbízott.

– Sok mindenen ment keresztül – mondta Adam. Tudja, a hajótörés… – félbehagyta a mondatot, és elindult a Deltához.

– Hogy kerülök Puerto Ricóba? – kérdezte Alan. Beszéde még mindig akadozott, mégis, amióta a "Fjord"-ra fölszállt, nem volt ilyen élénk.

Alig volt húsz percük a gépindulásig, Adam sietve tolta a kocsit. A Delta pultja előtt tarka inges zsivajgó turistacsoport gyülekezett. Adamot megnyugtatta, hogy ennyi ember között van. Át kellett haladniok a beszállás előtti biztonsági ellenőrzésen, itt Adam kisegítette Alant a tolószékből, hogy átmehessen a fémdetektoron. Az őr gyanakodva nézegette őket, de nem szólt.

Amint átjutottak és a kijárathoz tartottak, Adam egyre izgatottabb lett. Sikerült! Néhány óra múlva leszállnak az Egyesült Államokban.

A csarnok padlója lefelé lejtett, Adamnak vissza kellett fognia a tolókocsit, nehogy teljes lendületéből előre guruljon. Ivókút és mosdó volt velük szemben, Adam latolgatta, hogy megáll, hiszen csaknem húsz percük van még. A férfimosdó ajtaja mellett kis tábla jelezte, hogy a mosdókat épp takarítják. Adam elhatározta, majd a gépen iszik és ott intézi egyéb folyó ügyeit is.

Lelassított, és épp tovább akart menni, amikor a szeme sarkából hirtelen mozdulatra lett figyelmes. Amint hátrafordította a fejét, valaki megragadta hátulról, és hátracsavarta a karját. Reagálni se volt ideje, már föl is emelték a padlóról.

Viaskodott és kiabált, de nekivágták a férfimosdó csukott ajtajának; homlokával és mellkasával zuhant bele. Az ajtó az ütéstől kipattant, és Adam támadójával együtt fejjel előre a kőpadlóra zuhant. Az esés ereje lazított valamelyest a férfi szorításán. Adam kábultan kiszabadította karját és föltápászkodott, de a férfi elkapta a bokáját, s ő újra elvágódott. Feje épp hogy elkerülte a mosdó peremét, de szabad kezével ezúttal kivédte valamelyest az esést.

Adam kóválygó fejjel is látta, hogy Alant tolószékestül begördíti egy másik fehérköpenyes. Őt éppúgy nekilökték a férfimosdó ajtajának, mint Adamot, feje az ütéstől előrebillent. Amint az ajtó felpattant, a tolószék nagy sebességgel robogott be, balra elkanyarodott, nekivágódott a vizeldék sorának, Alan pedig kirepült belőle.

A második férfi megfordult, bezárta az ajtót maga mögött, azután társa segítségére sietett. A két férfi együtt legyűrte Adamot, gyorsan fölébe kerekedtek, és a kőpadlóra taszították.

Adam összeszedte minden erejét, jókorát rúgott, és kiszabadította fél karját. Kalimpálás közben belevágott az erősebbik támadó alsó állkapcsába. A férfi följajdult. Társa dühödten gyomorszájon vágta Adamot.

A levegő sisteregve szállt ki belőle, elfulladt, egy pillanatra minden ereje elhagyta. A két férfi egyesült erővel tartotta a földön. A kisebbik ápoló fecskendőt húzott elő zsebéből. Fogával húzta le a plasztiksapkát a tűről. Fél kezével kisimította a nadrágot Adam combján, azután tövig belenyomta a tűt.

Adam moccanni próbált, de eredménytelenül. A mentős visszahúzta a pumpát, hogy meggyőződjék róla, nem futott-e érbe a tű, azután újra megmarkolta a fecskendőt, és hozzákészült a befecskendezéshez.

Hirtelen félelmetes sikoly reszkettette meg a csempézett helyiséget. A földöntúli üvöltés egy pillanatra Adamot s az őt leszorító két férfit is megbénította.

Alan ugyanúgy tépte a fejét, ahogy a vitorláson, és felpattant. Szeme kinyílt, ajka felhúzódott, foga vicsorgott. Kitépett hajjal teli két kezét széttárta. Veszett állat módjára ugrott a kagylóktól a padlón elterült három emberre. Két kezét összekulcsolta, bunkót formált belőle, majd nagy ívben lesújtott arra a férfira, aki az imént Adamba nyomta a fecskendőt. Az ütés akkora erővel érte a férfi fejét, hogy legurult Adamról, neki egy nyitott vécéfülkének, aztán rémisztő csattanással vágódott a közfalhoz.

A kisebbik ápoló dermedten állt föl, szemében iszonyat: egy szörnyet látott életre kelni. Hátralépett, és főlemelte a kezét, de Alan egy szemvillanás alatt rávetette magát, s állkapcsa egyetlen csattanásával leharapta a férfi fülének nagyobbik részét. Az ápoló a rémülettől védeni sem bírta magát. Alan megragadta az ápoló fejét, és beleverte a mosdó fölötti tükörbe, vékony ívben habzó vérpatakokat kent szét vele az üvegen. A tükörmegreccsent, berepedt, azután szilánkokra tört.

Kezdetben Adamot is kővé dermesztette Alan váratlan átalakulása, de minthogy egyszer már végigélte, hamarabb magához tért. Kirántotta combjából a fecskendőt, föltápászkodott, és már azt latolgatta, milyen esélye van rá, hogy leüsse Alant, aki még mindig

verte a tükörbe az ápoló fejét. Ekkor az ápoló teste elernyedt, s a padlóra zuhant. Alant egy másodpercig sem érdekelte többé. Hátravetette a fejét, és újabb üvöltéssel Adam felé indult.

Adamnak nem maradt más menedéke: berontott egy vécéfülkébe, és magára akarta zárni. Alan azonban elkapta az ajtó szélét, nekiesett, s az ajtó engedett. Mihelyt Adam megérezte, hogy elveszíti az erőpróbát, nekivetette lábát az ajtónak. Háttal a falnak szorította az ajtót, s a résbe becsípte Alan ujjait. Alan újra fölordított, és kiszabadította a kezét.

Adam bereteszelte az ajtót, és a falnak hátrált. Agya lázasan járt: most mit tegyen.

Alan újra meg újra nekiveselkedett az ajtónak. A retesz mindjobban elgörbült. Végül szétpattant, az ajtó kitárult.

Adam Alan nevét kiáltozta, de Alan mozdonyként robogott felé, pupillája gombostűfejnyi, tekintete tébolyult. Adam inkább védekezésül, mint meggondolásból maga elé tartotta a kezében szorongatott fecskendőt, Alan pedig egyenest belerohant a tűbe, az belefúródott a hasába. Az ütközés erejétől benyomódott a pumpa, s a fecskendő tartalma szétáradt Alan testében.

Alan még csak meg se érezte a tűt. Emberfeletti erővel megragadta Adam fejét, és szinte fölkapta a padlóról. De azután Adam szeme láttára megváltozott a tébolyult tekintet, a pupillák kitágultak. Jobb szeme kóválygott, akár egy bandzsa gyermekszem, a bal pedig kérdőn nézett maga

elé. Szorítása lazult, lassan térdre esett. Végül hátrahanyatlott, és kizuhant a fülkéből a padlóra, a mosdók elé.

Adam egy pillanatra moccanni se tudott. Úgy érezte magát, mint aki a halálból tért vissza. Lassan lenézett, a még mindig kezében lévő tű hegyét bámulta. Csöppnyi folyadék gyűlt össze a végén, s most lecsöppent. Adam elengedte a fecskendőt, az csörrenve a padlóra esett.

Kilépett a fülkéből, a helyiség hátsó részébe lökte a két hordágyat, majd letérdelt Alan mellé, és megfogta a pulzusát. Erősen és normálisan vert. Szeme – Adam meglepetésére – megrebbent. Hebegő hangon panaszkodott, hogy fáj a keze.

*

– Ilyen energia-szinttel a páciensünk elektródái kétségkívül maximális ingerlést adnak – közölte Hofstra. – Pusztító lesz a hatásuk.

– Az ám, de most új problémánk van – mondta dr. Nachman. – Ha a páciens halott, senkinek se szabad megvizsgálnia a holttestet. Nem engedhetjük, hogy valaki megtalálja az elektródákat. Azonnal meg kell keresnünk.

Megszólalt a telefon, dr. Mitchell vette föl. Belehallgatott. – Helyes, helyes – mondogatta, majd fölemelt hüvelykujjával adott diadal jelet Nachmannak.

– Jó ötlet volt, hogy figyeljük a repteret – mondta. Burkett szerint a mentősök látták a beteget és Mr. Schonberget, s most mentek értük.

– Mi van akkor, ha már bent voltak a mentőkocsiban, amikor az ingerlés odaért? – kérdezte Nachman.

– Hát az elég nagy zűrt okozhat. Talán az lesz a legjobb, ha átkutatjuk az utat a repülőtértől idáig.

Dr. Nachman széttárta a karját: – Mikor lesz már ennek vége?

*

Adam biztos volt benne, hogy Alan rohamait az elektródák ismételt ingerlése okozta, és fohászkodott, hogy a levegőben Alan már kikerüljön a hatókörükből. Egyetlen reményük, ha följutnak a gépre, de most attól tartott: mindketten oly rémes látványt nyújtanak, hogy a Delta-megbízottak nem engedik föl őket. Már csak öt perc volt hátra a felszállásig.

Adam gyorsan megmosta az arcát, letörölgette Alan vérrel borított kezét. Ennél is nagyobb baj volt, hogy Alan fején több helyen nyersen tátongott a bőr, ott, ahol csomókban tépte ki a haját. Adam fölitatgatta a vért, kevés sikerrel. Hiába, többet nem tehetett. Beemelte Alant a tolószékbe, és épp ki

akarta tolni az ajtón, amikor észrevett a padlón egy teli injekciós tűt. Magához vette; jól jön majd, ha Alanre netán ismét rátör a roham.

A kijárathoz igyekezett, a gépen már csaknem befejeződött a beszállás.

– Várjanak meg – kiabálta.

Két Delta-megbízott nézegette kíváncsian. Majd egyikük megkérdezte: – Maguk azok, akiket partra dobott a vitorlás?

– Igen – felelte Adam.

– A pénztárpultnál ülő kolléga szólt, hogy számítsunk önökre. Már azt hittük, talán meggondolták magukat.

– Uramisten, dehogyis – magyarázkodott Adam. – Csak a barátomat kissé nehéz volt mozgásba hoznom.

A megbízott a félrebillent fejű Alanre nézett. – Csak nem részeg?

– Nem, nem. Csak alaposan összeverte magát, amikor felborultunk. Fájdalomcsillapítót kellett beadni neki; az meg, úgy látszik, egészen kikészítette.

– Értem, értem – adta át a megbízott a beszállókártyát Adamnak. – Adja ezt át az utaskísérőnek. Szüksége lesz tolószékre Atlantában?

– Az nagyon jó lenne – mondta Adam. – Igazság szerint Washingtonba megyünk. Tudna intézkedni?

– Készséggel – felelte a megbízott.

Adam megkönnyebbülten gördítette végig Alant a beszállófolyosón. A légikísérő lányok nem voltak elragadtatva a furcsa pár látványától, de kisegítették Alant a tolószékből, és udvariasan hallgatták, amint Adam megint előadta a hajótörési mesét. A repülőgép csak félig volt tele, az utasok nagy része aludt. Adam elhatározta, ő is lehunyja szemét, és végig is aludta az utat Atlantáig, attól a néhány perctől eltekintve, amíg befalta reggelijét.

Szorongott az átszállástól, hátha zűrök lesznek. De az atlantai Delta-megbízott már tolószékkel várta, és ellátta a Washingtonba szólójegyekkel. Csak negyven perc volt az átszállásra, de ez is elég volt Adamnak ahhoz, hogy felhívja Jennifert. Szerencsére ő vette föl a telefont.

– Jennifer, minden rendben lesz. Majd elmagyarázok mindent.

– Ó – lehelte az asszony.

– Csak azt ígérd meg, hogy nem csináltatod meg az abortuszt, amíg oda nem érek.

– Ma délelőtt lesz a kihallgatás – mondta Jennifer –, ma nem csináltatok semmit, de ha holnapig nem érsz ide…

elhalt a hangja.

– Szeretlek, Jennifer. Most fel kell szállnom. Máris repülünk Atlantából.

– Atlantából? – kérdezte a teljesen megzavarodott Jennifer. – És hogyhogy repül*ünk*?

– Adam? – kérdezte Margaret Weintrob, vaskos ujjai hirtelen megálltak az írógép fölött. – Te vagy az?

Adam és Alan egymást átkarolva, mint két részeg haver tántorgott el az elképedt titkárnő asztala előtt.

– Adam! – kiáltott Mrs. Weintrob, és föl akart állni. – Nem mehetsz be apád szobájába. Vannak nála…

De Adam addigra már kinyitotta az ajtót.

A dr. Schonberggel szemközt ülő két jól öltözött úr meglepetten fordult hátra. Dr. Schonberg még szóhoz se jutott, amikor Adam már meg is kérte az urakat, várakozzanak odakinn.

– Hát ez meg mi a csuda? – jött meg végre dr. Schonberg szava.

– Tettél lépéseket azokkal a vádakkal kapcsolatban, amelyeket akkor adtam elő, amikor utoljára ittjártam? – kérdezte Adam.

– Nem, még nem.

– Ez nem lep meg – mondta Adam. – Azt mondtad, több bizonyítékra van szükséged. No hát én olyan bizonyítékot hoztam, hogy jobbat nem is kívánhatsz. Hadd mutatom be dr. Alan Jacksont, a Kaliforniai Egyetemről. Egyenest egy híres-neves Arolen-hajóútról. Kis kitérőt is tett a Puerto Rico-i kutatóközpontban.

– Részeg?

– Nem – mondta Adam. – El van kábítva, és agyműtétnek vetették alá. Gyere ide, megmutatom.

Dr. Schonberg óvatosan közeledett Alanhez, mint aki attól tart, hogy az nyomban kipattan székéből.

Adam gyöngéden megbillentette Alan fejét, hogy apja láthassa a kis metszéseket, ahová az elektródákat beültették.

– Valami távirányítású szerkezetet ültettek be ide – mutatta Adam, hangját ellágyította és beárnyékolta az együttérzés. – De elszöktettem, még mielőtt "kondicionálhatták" volna. Biztos vagyok benne: mihelyt a drogtól föltisztul, beleegyezését adja, hogy eltávolítsák és megvizsgálják az elektródákat.

Dr. Schonberg megszemlélte a bemetszéseket Alan fejének két oldalán, azután fölnézett a fiára. Egy pillanatig nem szólt, azután a házitelefon felé fordult, és beleszólt: Margaret, kérem hívja föl Bernard Niepoldot az Igazságügyben. Mondja meg, hogy azonnal beszélnem kell vele. Azután hívja fel a Bethesda tengerészeti kórházat és mondja meg, számítsanak egy bizalmasan kezelendő betegre, én írom alá a beutalását. És éjjel-nappali őrséget kérek mellé.

Utóhang

Jennifer holtfáradt volt. Bármennyi előadást hallgatott is a terhestanfolyamokon, mégsem készült fel az igazi szülésre. Életet adni: jobb volt, mint várta, és egyszersmind rosszabb is. Sokat olvasott és hallott más nők tapasztalatairól, de ez se készítette föl erre az egyedülálló, szenvedélyes élményre.

A vajúdás fájdalmai erőteljesek voltak, de furcsán izgalmasak is, mégis, ahogy múltak az órák, mindjobban kimerült. Nem tudta, lesz-e elég ereje. Azután sűrűsödtek és hosszabbodtak a fájások, míg valahonnan, a lénye legmélyéről új energiát merített. Akarva-akaratlan késztetést érzett, hogy nyomjon, szüljön. Amikor a feszültség erősödött, s ő úgy érezte, nincs tovább, akkor is nyomott, és visszatartotta lélegzetét.

Hirtelen csaknem érzéki megkönnyebbülés árasztotta el, valami meleg folyadék távozott belőle, s meghallotta a tündéri visítást, amellyel az újszülött csecsemő először próbálja ki hangszálait.

Jennifer kinyitotta a szemét, maradék erejével megszorította Adam kezét. Föltekintett férje arcára, s látta, hogy annak figyelme az ő két szétfeszített lába közé irányul. Rémülten nézte Adamot. Semmilyen vizsgálat nem űzte ki belőle a szorongást a szíve alatt hordott gyermek egészségével és épségével kapcsolatban. Az Egyetemi Kórház orvosai megismételték a méhcsapolást, és közölték, hogy a babának semmi baja, de Jennifer a rémes előzmények után csak nehezen hitt nekik.

Nézte Adamot, ugyan milyen katasztrófa tükröződik majd az arcán. Tudni akarta, milyennek látja gyereküket, mielőtt még ő maga megnézi. És, ahogyan számított is rá, férje nem mosolygott, nem hunyorított. Hosszúnak tűnt az idő, amíg Adam végre a felesége szemébe nézett, s közben két keze közé fogta Jennifer fejét. Gyöngéden szólt, vigyázott a fiatal mama érzéseire. Azzal kezdte, hogy szereti.

Jennifernek majdnem elállt a szívverése. Bár a testi fájdalom elmúlt már, visszatartotta a lélegzetét, és várta az elkerülhetetlent, a rettegett közlést. Jaj, nem kellett volna senkire se hallgatnia, rossz érzései voltak, amióta a leletek összecserélődtek a Julian laborjában, még ha szándékkal keverték is össze őket…

Adam a nyelve hegyével megnedvesítette száraz ajkát: – Gyönyörű, egészséges kisfiunk van, Jennifer. Szerencsére terád hasonlít.

Kellett egy másodperc, amíg Adam szavai beléivódtak. Amikor aztán végre fölfogta, kicsordultak a boldogság és a hála könnyei. Szólni akart, de nem tudott. Nyelt egyet. Azután fölnyúlt, magához húzta Adamot, és amennyire tudta, magához szorította a fejét. A férfi kacagására szabadjára engedte örömét, szíve megkönnyebbült. Istennek hálálkodott.

*

Adam összeszedte magát, lesimította steril köpenyét, és kilépett a szülőszobából az Egyetemi Kórház szülészeti várószobájába. Egyetlen pillantás elég volt: bármily hihetetlen, de igaz az üzenet, amelyet Jennifer vajúdásának utolsó szakaszában kapott. A leendő atyák közt ott ült az ő saját apja is: dr. David Schonberg.

Üdvözölte fiát.

– Szervusz, Adam – mondta, szokásos tartózkodó modorában.

– Szervusz, Apa.

Dr. Schonberg följebb tolta szemüvegét az orrán: – Milyen érzés újra orvosegyetemre járni?

– Kitűnő. Úgy örülök, hogy újra itt vagyok. Nem is volt nehéz utolérnem magam.

– Örömmel hallom – mondta dr. Schonberg. – És hogy van Jennifer?

Adam az apjára bámult. Az most nevezte első ízben a nevén a feleségét.

– Remekül – válaszolta.

– És a baba?

– A baba egészséges, gyönyörű kisfiú – felelte Adam. És elképedt, mert egyszeriben olyat látott, amit még sosem: könnyet apja szemében. Mielőtt a döbbenettől magához tért, apja már átnyalábolta, magához szorította. Ilyen se volt még. Adam visszaölelte. Az ő szemét is elborította a könny, s a két férfi csak állt ott, s oly sokáig ölelték egymást, hogy a leendő apák némelyike elámult.

Végre dr. Schonberg kissé zavartan eltolta magától Adamot. Mindketten a másik könnyeit nézték, s elnevették magukat.

– Nehogy azt hidd, hogy sírtam – mondta dr. Schonberg.

– Te se, hogy én – így Adam.

– Mondok én neked valamit – mondta az apa.

– Mit? – kérdezte Adam.

– Azt hiszem, egyikünk se mond igazat.

– Magam is azt hiszem.